

ശ്രീരാമവർഗ്ഗനമാവലി.

ചിന്താമണിപാഠമാല

(അഞ്ചാം ഫരം)

ശ്രീരാമവർഗ്ഗനമാവലി.

ചിന്താമണിപാഠമാല

(അഞ്ചാം ഫാറം)

കൊച്ചി ഗവണ്മെണ്ടു കല്പന പ്രകാരം,
മലയാളഭാഷാപരിഷ്കരണക്കമ്മിറ്റിയിൽനിന്നു
തയ്യാറാക്കിയതു്.

രംഗനമുദ്രാലയം ക്ലഷ്ണതിൽ അച്ചടിച്ചതു്.

തൃശ്ശിവപേരൂർ.

൧൧൦൦.

[വില ൧൦ അന്ന.

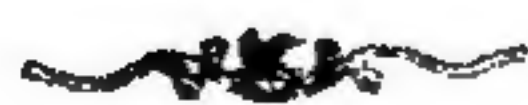
(പകുപ്പുവകാശം കമ്മിറ്റിക്കു്)

വിഷയവിവരം.

വിഷയം.	ഗദ്യം.	ഭാഗം.
<p> മ. സാഹിത്യവിവേചനം. സി. അച്ചുതമേനോൻ. ബി. എ. </p>		<p> മ </p>
<p> ഉ. കവിത. പട്ടം എൻ. കൊച്ചുകൃഷ്ണപിള്ള. ബി. എ. </p>		<p> മനു </p>
<p> ന. നാടകം. പി ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ. എം. എ., ഓണേഴ്സ്. </p>		<p> നന്ന </p>
<p> ര. വില. സി. അച്ചുതമേനോൻ. ബി. എ. </p>		<p> രർ </p>
<p> രൂ. ആയുർവ്വേദപ്രാക്തനന്മാർ. സി. എസ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ. ബി. എ. </p>		<p> രൂർ </p>
<p> ന്ന. ആചാരഭാഷ. കുന്നേഴ്ത്തു പരമേശ്വരമേനോൻ </p>		<p> ന്നു </p>
<p> റെ. തൃക്കണാമതിലകം. കഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരൻ </p>		<p> റെ </p>
<p> വ. ഭാഷാപരിഷ്കാരം. എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരൻ എം. എ. എം. ആർ. എ., എസ്. </p>		<p> വു </p>
<p> ൻ. ഭൂകമ്പം. വിദ്യാവിനോദിനി </p>		<p> ൻ </p>
<p> മം. അറിയുക (മനസ്സിലാക്കുക). കുന്നേഴ്ത്തു പരമേശ്വരമേനോൻ </p>		<p> ൻ </p>
<p> മ. തൃഞ്ചത്തൈഴ്ത്തപ്പൻ. ആർ. ഇശ്വരപ്പിള്ള. ബി. എ. </p>		<p> വ </p>

വിഷയ വിവരം .

വിഷയം.	പദ്യം.	ഭാഗം.
<p> എ. വിദൂരവാക്യം. എഴുത്തച്ഛൻ </p>	.	പ്രമുഖൻ
<p> ഇ. വേദമന്ത്രം. ചെറുശ്ശേരിനമ്പൂരി </p>	.	മുഖർ
<p> ന. ഒരു പരിഭവനം. ഉണ്ണായിവരയ്ക്കർ. </p>	.	മുഖ ന്യ
<p> ര. കേരളത്തിലെ പഴയ വിദ്യാഭ്യാസം. കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ. </p>	.	മുഖ വ്യ
<p> ത. കൊല്ലം. കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരൻ, സി. എസ്സ്. ഐ </p>	.	മുഖ റ
<p> ന്യ. മയ്യന്നീപരിത്യാഗം. മഴമംഗലം നമ്പൂരി </p>	.	മുഖ ന
<p> യെ. ഉമനും കപടവട്ടവും. കുണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ. ബി. എ. </p>	.	മുഖ റ്റ
<p> വ്യ. ഹിമവാൻ. എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ എ. എ, എം. ആർ എ. എസ്സ്. </p>	.	മുഖ റ്റ
<p> ൻ. പരിത്യക്തയായ സീത. എഴുത്തച്ഛൻ </p>	.	മുഖ റ്റ
<p> മം. കുടളീവനം. കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ </p>	.	മുഖ റ്റ

ശൃംഖലപത്രം

ഭാഗം വരി അർത്ഥം

സുബദ്ധം

ര	ര	ദൃഷ്ടിവെണ്ണ	ദൃഷ്ടിവെണ്ണ
„	വ	അനവനി	അനവധി
„	മ	കൃപ്തമായി	കൃപ്തമായി
ന	ന	രസിപ്പാൻ	രസിപ്പാൻ
ർ	ർ	ഖനപ്പെട്ട	ഖനപ്പെട്ട
ന്ന	ന്ന	സങ്കേതികാ	സാങ്കേതികാ
„	ര	കൃപ്തവും	കൃപ്തവും
„	ന	ഗഭ	ഗഭ
െ	ര	ഗത	ഗഭ
„	ര	ജാത്യാഭി	ജാത്യാഭി
വ	വ	നന്നാകുരച്ച	നന്നാകുരച്ച
„	ര	കാണാം, ജന	കാണജന
ൻ	പ	മലയാളഭാഷ	മലയാളഭാഷ,
മ	ന്ന	ഇതുബോദ്ധ്യം	ബോദ്ധ്യം
„	ര	സന്നിശ്ചത	സന്നിശ്ചത
മ	ര	എന്നതിനാൽ	എന്നതിൽ
മ	ര	കൃപ്ത	കൃപ്ത
ന്ന	വ	സാക്ഷാൽ	സാക്ഷാൽ
മ	ര	സാധിഷ്ട	സാധിഷ്ട
ര	മ	ക്രമത്തിലായോ	ക്രമത്തിലോ
ര	മ	അനവലപനീയ	അനവലപനീയ
ര	മ	കാമ്യ	കാമ
ര	മ	ദർശനം	ദർശനം
ന	ര	അകൃപ്ത	അകൃപ്ത
ന	ര	നടക്കുന്ന	നടിക്കുന്ന
ർ	െ	സ്ഥായിയായി	സ്ഥായിയായ
„	„	ഭക്തിയുള്ള	ഭക്തിയുമുള്ള
„	മ	നായികനായക	നായികാനായക
ർ	മ	‘ഭാരതവാക്യ’	‘ഭാരതവാക്യ’
„	മ	കൃപ്ത	കൃപ്ത

ഭാഗം	വരി	അഞ്ചലം	സുഞ്ചലം
ർന്നു	നം	ഒരു പ്ര	ഒരു
ർവ്വ	മം മമ	} വിയത്തിൽ	വിഷയത്തിൽ
മെ	ര		ഇനി
മെ	രൂ	പ്രധാനപ്പെട്ടതും	പ്രധാനപ്പെട്ടത്
ഒരു	രം	സങ്കേതനത്തിൽ	സങ്കേതത്തിൽ
വുമ	ർ	കൊട്ടിയിരുന്ന	കൊട്ടിയിരുന്ന
വർ	രന്ന	കാവ്യത്തിൽ	വാക്യത്തിൽ
വു	രൻ	പ്പിക്കപ്പെട്ട	പ്പിക്കപ്പെട്ട
വന്ന	മർ	അസംഗമായ	അസംഗമായ
ൻമ	നം	സാമസങ്ങളിൽ	സമാസങ്ങളിൽ
ൻർ	മൂ	ഇവയുടെ	ഇവയുടെ
മംമ	െ	പ്രവൃത്തിക്കുന്നി	പ്രവർത്തിക്കുന്നി
മംർ	മമ	പ്രവർത്തിപ്പാ	പ്രവർത്തിപ്പിപ്പാ
മമര	മൂ	അദ്ദേഹത്തെ	അദ്ദേഹത്തെ
മമർ	രൂ	തം	അതം
"	വ	രീതി	രീതി
മമൂ	മന്ന	ജീവധാതു	ജീവാതു
മരവ	െ	പരിഹരിക്കുന്ന	പരിഹരിക്കുന്ന
		തിന്ന	തിന്നം
"	മാ	പ്രതിഫലിപ്പിയ്ക്കുന്നതിന്	പ്രതിഫലിപ്പിയ്ക്കുന്നതിന്നും
മരൻ	രൂ	ശിഖാമണേ!	ശിഖാമണേ!
മനർ	രന	വന്നതിപ്പോൾ	വന്നിതപോൾ
മർന	ന്ന	സ്ഥലത്തെന്ന്	സ്ഥലത്തെന്ന്
മർർ	രര	കൊതിച്ചില്ലയോ	കൊതിച്ചില്ലയോ
മർന്ന	രന	ബുദ്ധൻ	ബുദ്ധൻ

ചിന്താമണിപാഠമാല

ഒമ്പതാം പാഠം

ന ഭൃ . .

ഫ. സാഹിത്യവിവേചനം.

ഏതുഭാഷയുടെയും അഭിവൃദ്ധിക്കും ശുദ്ധിക്കും മുഖ്യമായി ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതു് ആ ഭാഷയിലെ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഗുണഗുണങ്ങളെ ചിന്തിക്കുന്നതിന്നു സഹായിക്കുന്നതായ സൂത്രങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളാകുന്നു. ഈ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതാൽ പുതുതായി ഉണ്ടായിവരുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റി ഗുണമാകട്ടേ, ദോഷമാകട്ടേ, ഒരു ഭിപ്രായം ഖണ്ഡിച്ചുപറവാൻ സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കു സാധിക്കുന്നതല്ലാ ഒരു സമയം സഹൃദയന്മാരായ വിദ്വാന്മാർക്കു് അതു സാധിക്കുന്നതാണെങ്കിൽതന്നെ പ്രമാണപുരസ്സരം പറ്റത്തു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുന്നതല്ലല്ലോ. അതിനാൽ സഹൃദയഹൃദയാഘാതകരമായിരിക്കുന്ന ചമല്ക്കാരങ്ങളെക്കൊണ്ടു ശോഭിക്കുന്ന ഉത്തമകാവ്യങ്ങൾക്കും 'ചവൈതു ഹി ചവൈതു ഛി' എന്നും മറ്റും കുറെ വലിച്ചെഴുതിക്കൂട്ടിയ പൊട്ടിക്കാവ്യങ്ങൾക്കും ഒരുപോലെ പ്രചാരം വന്നേക്കാമെന്നുമാത്രമല്ലാ ചിലപ്പോൾ കള്ളപ്പണം വെള്ളിപ്പണത്തേക്കാൾ വിലപോയി എന്നും വന്നേക്കാം. ഈ വിധം ഉത്തമകവനകർത്താക്കന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതായ സഹൃദയവിവേചനം ശുശ്രൂഷമായി വരുമ്പോൾ സൽക്കവനം ക്ഷയിക്കയും ഭാഷാവനം വലിക്കയും എന്നുവേണ്ടാ ഭാഷാഭിവൃദ്ധിയും ശുദ്ധിയും നശിച്ചുപോകയും ചെയ്യുന്നതാകുന്നു. ആയതുകൊണ്ടു ഭാഷാപോഷണതല്പരന്മാരായവർ

ഒന്നാമതു ദൃഷ്ടിവെക്കേണ്ടതു സാഹിത്യവിവേചനവിഷയത്തിലാകുന്നു.

നമ്മുടെ ഭാഷയിലാകട്ടെ ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു ഒരഗ്രന്ഥമേപോലും ഇപ്പോൾ ഇല്ലെന്നു വളരെ വ്യസനത്തോടെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കാവ്യലക്ഷണങ്ങളും ഭാഷങ്ങളും സവിസ്തരം വർണ്ണിക്കുന്ന സാഹിത്യഭൂപ്പണം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അനവനി സംസ്കൃതത്തിലും മാതൃ ആർണവം മുതലായ പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠന്മാർ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വളരെ ഇംഗ്ലീഷിലും ഉണ്ടാകുകൊണ്ട് ആ ഭാഷകളിൽ സാമാന്യം അറിവുള്ള ഒരുത്തന് അറിയപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വായിച്ചു രസിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയുണ്ട്. മലയാളഭാഷയിൽ ഈവക യാതൊരു ഗ്രന്ഥവും ഇല്ലായ്കയാൽ ഇന്നു ഗ്രന്ഥത്തിന്ന് ഇന്നുഗുണങ്ങളോ ഭാഷങ്ങളോ ഉണ്ടെന്നോ ഉത്തമകാവ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ട ലക്ഷണങ്ങൾ ഇന്നിന്നവയാണെന്നോ കാവ്യഭാഷങ്ങൾ ഇന്നിന്നവയെന്നോ കൃപ്തമായി അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ ചുരുക്കം. “കാവ്യം” എന്നവാക്കിന്റെ അർത്ഥമേപോലും ശരിയായി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളവർ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ അധികം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

“കാവ്യം” എന്നുവെച്ചാലെന്താണ് എന്നു ആരോടെങ്കിലും ചോദിച്ചുനോക്കിയാൽ മിക്ക ആളുകളും ‘ശ്രീരാമോദന്തം’ ‘കൃഷ്ണവിലാസം’ ഇതൊക്കെയാണെന്ന് എന്നാണു പറയുക. മറുചിലർ ‘കാവ്യം’ എന്നുവെച്ചാൽ ഗീർവാണഭാഷയിൽ ‘പുരാണകഥകളെ ശ്ലോകരൂപേണ വർണ്ണിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളാകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞേക്കാം. എന്നാൽ ശരിയായ അഭിപ്രായക്കാർ പത്തിലൊന്നുപോലും ഇല്ലെന്നു നിശ്ചയം തന്നെ. നമ്മുടെ കൂട്ടരിൽ മിക്കവരും ‘അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ട്’ ഒരു കാവ്യമാണെന്നു പറയുമോ? നിശ്ചയമായും ഇല്ല. ‘ഇന്ദുലോകം’ ഒരു കാവ്യമാണെന്നു

പറയുമോ? നിശ്ചയമായും ഇല്ല. 'വാക്യം രസാത്മകം കാവ്യം' എന്നു ധരിച്ചിട്ടുള്ളവർ വളരെ വളരെ ചുരുക്കം. പദ്യമാകട്ടെ ഗദ്യമാകട്ടെ സംസ്കൃതഭാഷയിലാകട്ടെ, വേറെ ഒന്നിലാകട്ടെ, കഥ പ്രാചീനമാകട്ടെ, നവീനമാകട്ടെ, എഴുതിയതു കടലാസിലാകട്ടെ, ഓലയിലാകട്ടെ, ശൃംഗാരാദി രസങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഏതുസാഹിത്യപ്രബന്ധവും കാവ്യമാകുന്നു. നാടകമാകട്ടെ, ആഖ്യായികയാകട്ടെ, കിളിപ്പാട്ടാകട്ടെ, മണിപ്രവാളമാകട്ടെ, പാനയാകട്ടെ, തുള്ളലാകട്ടെ, എന്നുവേണ്ടാ എല്ലാവകപ്രബന്ധങ്ങളും (ശൃംഗാരം മുതലായ രസങ്ങൾ അടങ്ങിയവയായിരുന്നാൽ) കാവ്യങ്ങളാകുന്നു. കേവലം രസശൂന്യങ്ങളായ കൊഴുവിറക്കം പണയാധാരം, ഹൈക്കോടതിവിധി, "എഴുത്തുകിട്ടി വസ്തുത വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കി" എന്നു തുടങ്ങിയ സന്ദേശപത്രങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം പ്രബന്ധങ്ങളാണെങ്കിലും കാവ്യങ്ങളാകുന്നതല്ലാ എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

മേൽ കാണിച്ചപ്രകാരം നമ്മുടെ ഇടയിൽ സാഹിത്യവിവേചനവിഷയമായ അറിവും അറിവു സമ്പാദിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളും ഇല്ലായ്ക്കൊണ്ടു മലയാളഭാഷ വലിയ വലിയ കഷ്ടദശയിലായിരിക്കുന്നു. ഉത്തമവാക്യങ്ങളെ വായിച്ചു രസിപ്പാനുള്ള ശക്തി മുഴുവനും മനഷ്യനു പ്രകൃതി സിദ്ധമായിട്ടുള്ളതല്ലാ. പഞ്ചസാരയുടെ മാധുര്യവും, പനിനീർ പഷ്ടത്തിന്റെ സൗരഭ്യവും, അനുഭവിച്ചു രസപ്പാൻ അക്ഷരജ്ഞാനംപോലും ഇല്ലാത്തവനും കഴിയുന്നതാണെങ്കിലും 'ഇന്ദുലേഖ' വായിച്ച് അതിലുള്ള രസങ്ങളെ പൂർണ്ണമായി അനുഭവിക്കേണ്ടതിനു ചുരുങ്ങിയ പഠിപ്പുകാരെക്കൊണ്ടു മതിയാകുന്നതല്ലെന്നു വിചാരിച്ചാൽ അറിയാം. അതുകൊണ്ടു സാഹിത്യവിവേചന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ഇല്ലാതെയിരിക്കെ വിവേചനശക്തി മലയാളികൾക്കു കൈ കറവായിക്കാണുന്നതുകൊണ്ടു ആശ്ചര്യപ്പെടുവാ

നില്പാ. അമുദിച്ചവരുന്ന പുസ്തകങ്ങൾക്കെല്ലാം (നല്ലതാകട്ടെ ചീത്തയാകട്ടെ) ഒരുപോലെ പ്രചാരം ഉണ്ടായിക്കാണുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല കഷ്ടിച്ച പുസ്തകത്തിന്റെ പേർ വായിപ്പാൻകഴിയുന്ന ചില വിദ്യാന്മാർ ചാടിപ്പുറപ്പെട്ട പുസ്തകം വളരെ സരളവും, ലഘുവും, മദ്യവും, ചെണ്ടയും ആകുന്നു എന്നും മറ്റും പറവാൻ മടിക്കുന്നതുമില്ല. 'ഇന്ദ്രലേഖ'യും സ്രീചാൺ, 'മീനാക്ഷി'യും സ്രീയാണു്. പിന്നെ എന്താണു തമ്മിൽ റ്റുത്യാസം എന്നാണു് ആളുകൾ പറയുക. മലയാളികളായ വായനക്കാർക്കു് ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഗുണഭോഷം ചിന്തിപ്പാനുള്ള ശക്തി ജലഭോഷംപിടിച്ച മൂക്കുപോലെയായിട്ടാണു കാണുന്നതു്. ഇതുകൊണ്ടാണു മലയാളഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കു ശുദ്ധിക്കു കഠിനമായ തരക്കേടു വന്നിരിക്കുന്നതെന്നോ വരുവാൻ പോകുന്നതെന്നോ ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നതു്. വല്ല മുക്കിലോ മൂലയിലോ സഹൃദയന്മാരായവരാറെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ അവർ വല്ല പുസ്തകത്തെപ്പറ്റിയും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതിൽ മുന്വറഞ്ഞ വിദ്യാന്മരോടു യോജിച്ചില്ലെന്നു വരുകിൽ അതും അപകടം ആയി. സാഹിത്യവിവേചനഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടുള്ള ഇപ്രകാരം ഭോഷങ്ങളെ ഭടിക്കുന്നതു മലയാളഭാഷാപരിഷ്കാരതല്പരന്മാരുടെ ഒന്നാമത്തെ ചുമതലയാണെന്നു ഞാൻ ഇവിടെ പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

ഭക്ഷ്യവിതയുടെ പ്രചാരം കൊണ്ടുള്ള ഭോഷങ്ങൾ എത്രത്തോളം വനപ്പെട്ടവയാണെന്നും, അവയെ ഒഴിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ട ഏല്പാടുചെയ്യുന്നതു് എത്ര ആവശ്യമാണെന്നും പ്രാചീനന്മാർ അറിഞ്ഞിരുന്നു എന്നു പലേ സംഗതികളാലും ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുന്നു. മുന്നൂറ്റിൽ ചിലപാനം കൊല്ലം മുന്പു് ഇംഗ്ലാണ്ടിൽ ആക്കെങ്കിലും വല്ല പുസ്തകവുമെഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലായിരുന്നു. ഗവണ്മെൻറു നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന ഒരു പണ്ഡിതസംഘം പരിശോ

യിച്ച് അനുമതി കൊടുത്തല്ലാതെ യാതൊരു പുസ്തകവും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൂടായിരുന്നു. ഗ്രീക്കുരാജ്യത്തിൽ പണ്ടാരെങ്കിലും വല്ല പുസ്തകവുമുണ്ടാക്കിയാൽ നാട്ടുകാരെല്ലാപേരും ഒരു കൂടുന്നതായ മഹോത്സവസ്ഥലങ്ങളിൽ കൊണ്ടുപോയി യോഗ്യന്മാരായ വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ സദസ്സിൽ വെച്ചു വായിച്ചുകേൾപ്പിക്കു പതിവായിരുന്നു. ആ വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരമായിരുന്നു പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രചാരവും. നമ്മുടെ ഇൻഡ്യാരാജ്യത്തുതന്നെ പണ്ടത്തെക്കാലത്തു ഭോജപ്രഭൃതികളുടെ സദസ്സിലുണ്ടായ അഭിപ്രായത്തെ അനുസരിച്ചു ഏതു പുസ്തകത്തിനും പ്രചാരം ഉണ്ടാകുമായിരുന്നുള്ളൂ, എന്നു പലേ ലക്ഷ്യങ്ങളിൽനിന്നും തെളിവാകുന്നുണ്ട്. ഇക്കാലത്തു നമ്മുടെ ഇടയിലുള്ളതുപോലെ നല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും ചീത്ത ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും ഒരുപോലെ പ്രചാരം ഉണ്ടാവുകയും സാഹിത്യവിവേചനം കേവലം ശൂന്യമായൊരു ചെമ്പുനൂൽ ലോകത്തിൽ യാതൊരു ദിക്കിലും യാതൊരു കാലത്തും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി ചരിത്രത്തിൽ കാണാൻ പ്രയാസം. സാഹിത്യരാജ്യത്തിലുള്ള ഈവിധമായ അരാജകത്വത്തെ കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ ഭൂരികരിച്ച് ഈവിധം ബാധകളും അഴിമതികളും മേലാൽ ഉണ്ടാകാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി ആവശ്യമുള്ളതായ നിയമങ്ങളെ നിർമ്മിക്കുന്നത് അത്യാവശ്യമാകുന്നു.

വിചമുള്ള ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളുടെ പ്രചാരത്താൽ പ്രജകൾക്ക് ഏതുപ്രകാരം പ്രാണനാശം വരുന്നുവോ അതുപോലെതന്നെ ദുഷ്ടവിതയുടെ പ്രചാരം സാഹിത്യചമൽക്കാരങ്ങളെ ആസ്പദിക്കുന്നതിന്ന് അവർക്കുള്ള ശക്തിയെ കെടുകുന്നു.

സാഹിത്യവിവേചനാഭാവം മലയാളഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കും ശുദ്ധിക്കും ഇതുവരെ എത്രത്തോളം ബാധകമായി ഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നോ ഈ ഭാഷയെന്തെ നിവാരണം

ചെയ്യുന്നതിന്നു വിവേചനവിഷയമായ അറിവു പൊതുവിൽ ജനങ്ങൾക്കുണ്ടാക്കിത്തീർപ്പാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് ഏതത്രാവശ്യമാണെന്നും ഇതിന്നുമുമ്പു കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആയതുകൊണ്ടു മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ പല പിരിവുകളെയും അവയുടെ ഉത്ഭവം, സ്വഭാവം മുതലായവയെയും വിവരിക്കുന്നത് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ആവശ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ലോകത്തിലുള്ള മിക്ക ഭാഷകളിലും ഉള്ളതുപോലെ മലയാളത്തിലും സാഹിത്യത്തിന്നു 'പദ്യം' 'ഗദ്യം' എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു പിരിവുകൾ ഉണ്ടു്. നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഇതുവരെ ഉണ്ടാക്കിയതോ ഇനി ഉണ്ടാക്കുന്നതോ ആയ സകല കാവ്യങ്ങളും പദ്യമോ ഗദ്യമോ ആയിരിക്കുന്നതാണു്. പദ്യം എന്ന വാക്കുകൊണ്ടു പദങ്ങളെക്കൊണ്ടു രചിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു മാത്രമേ സിദ്ധിക്കുന്നുള്ളു എന്നുവരികിലും അതിന്റെ സങ്കേതികാർത്ഥം ഇതിൽനിന്നു കുറെ ഭേദപ്പെട്ടിട്ടാണു്. മാത്രകളെ ഏതാനും കൂട്ടങ്ങളെ അനുസരിച്ചു വിന്യസിക്കുന്നതിനാൽ താളം ഏതുവിധം ഉണ്ടാക്കുന്നുവോ അതേപ്രകാരം ഗുരുലഘുക്കളായ അക്ഷരങ്ങളെ ചില ക്രമപ്രകാരം വിന്യസിച്ചു കണ്ഠാനന്ദപ്രദമാകുവണ്ണം ഉണ്ടാക്കുന്നതാകുന്നു 'പദ്യം'. വിന്യാസഭേദംകൊണ്ടു പഞ്ചാരി, ത്രിപുട മുതലായ അനേകവിധ താളങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെതന്നെ, കാകളി, കളകാഞ്ചി മുതലായ പലമാതിരി വൃത്തങ്ങൾ പദ്യത്തിലുണ്ടു്. ഗദ്യത്തിനാകട്ടേ, പദങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതിൽ ഇരുവക യാതൊരു ക്ലൃപയും ഇല്ല. അതിൽ അർത്ഥം വിശദമായി പറപ്പെടണമെന്നല്ലാതെ പദ്യത്തിലുള്ളപോലെ മാത്രാസങ്കല്പനം വേണമെന്നുള്ള നിബ്ബന്ധമില്ല. ഇതിൽനിന്നു പദ്യരചന ഗദ്യരചനയേക്കാൾ പ്രയാസമേറുന്നതാണെന്നു് അറിയാമല്ലോ. അതുകൊണ്ടു മലയാളത്തിൽ പ്രഥമമായി ഉണ്ടായതു ഗദ്യം

മാണെന്നും അതിൽപ്പിന്നെ ഏറിയൊരുകാലം കഴിഞ്ഞ ശേഷം മാത്രമേ പദ്യം ഉണ്ടായിരിപ്പാൻ പാടുള്ളൂ എന്നും ചിലർ അനുമാനിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ യഥാർത്ഥം ഇങ്ങനെയല്ല.

സാധാരണയായി ജനസമുദായത്തിന്റെയും, ഭാഷയുടെയും ആരംഭത്തിൽ പദ്യംതന്നെ പ്രധാനം എന്നു പലേ വിഭാഗമാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ പദ്യം ഏതുപ്രകാരത്തിലുത്ഭവിച്ചു വളർന്നുവന്നു എന്നു നോക്കുക. പുരാതനകാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗം മുഴുവനും പരിഷ്കാരലേശംപോലും ഇല്ലാതെ വേട്ടയാടിയോ കാലിമേച്ചു നാട്ടുതെണ്ടിയോ നടക്കുന്ന പരിഷകളായിരുന്നു എന്നും ഈ പരിഷകൾ പരസ്പരവൈരത്തോടുകൂടി ഇരുന്നു എന്നും ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്ന് അറിയാമല്ലോ. ഇങ്ങനെ ഒരു പരിഷയിൽ അല്പം സരസ്വതീപ്രസാദം ഉള്ള വല്ലവനും തിന്നു പുളച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിൻമദ്ധ്യേ തന്റെ പരിഷക്കാർ എതിർപരിഷക്കാരുടെ കാലികളെ എത്ര സമർത്ഥയോടെ കവൻ കൊണ്ടുവന്നുകളഞ്ഞു എന്നോ, തന്റെ പരിഷയുടെ നേതാവ് അതിശക്തനായി എത്ര എതിരാളികളെ തന്റെ ഗതകൊണ്ടിച്ചു കൊന്നു എന്നോ മറ്റോ പാടുകയും, കണ്ണാനന്ദപ്രദവും ഗ്രഹണധാരണാദികൾക്ക് ഏറ്റവും എളുപ്പവും ജാത്യാഭിമാനോദ്ദീപകവും ആയ ഈ പാട്ടു മറ്റുള്ളവർ കേട്ടു കൊണ്ടാടി പഠിച്ചു ചൊല്ലി നടക്കുകയും കാലാന്തരംകൊണ്ട് ഇതിനും പരിഷ്കൃതമായി വേറേവിധത്തിലുണ്ടാകുന്ന പാട്ടുകൾക്കും പരക്കെ പ്രചാരമുണ്ടായി വരികയും ചെയ്തിരിക്കണം. ലോകത്തിലുള്ള മിക്കജനസമുദായങ്ങളുടെ ഇടയിലും പദ്യം ഇങ്ങനെ ജനിച്ചു വളർന്നതാണെന്ന് ഓരോ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്നതിനെയുക്തിയും അനുഭവവും സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നു. ഗ്രീക്ക്, ലാറ്റിൻ, സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ മഹാഭാഷകളിൽ

ലെല്ലാം ആദ്യം ഉണ്ടായതു പദ്യമാണെന്നു മാത്രമല്ലാ അവയിലുള്ള പ്രധാനകവനങ്ങളും പദ്യരീതിയിലുള്ളവയാകുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ മലയാളത്തിലും ആദ്യം ഉണ്ടായ കവനങ്ങൾ പദ്യരീതിയിലാകുന്നു. പരദേശത്തുനിന്നു കേരളത്തിൽ വന്നു കടിയേറിയ നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർ ഭദ്രേവതാദിബാധകളെ നിവാരണം ചെയ്യാൻവേണ്ടി ഭദ്രകാളി, ശാസ്താവു്, മുതലായ ദൈവങ്ങളെ ഭജിക്കേണ്ടിവന്നതിൽ ഉപയോഗിപ്പാൻ വേണ്ടി പലവിധ കീർത്തനങ്ങൾ, തോരനങ്ങൾ, ഇവയും, തപ്പോളി തേനൻ മുതലായ പരാക്രമശാലികളുടെ ചരിതങ്ങളെ ഘോഷിക്കുന്ന പാട്ടുകളും, കൃഷ്ണപ്പാട്ടുകൾ, കോലടിപ്പാട്ടുകൾ ഈവക വിനോദകരങ്ങളായ ഗാനങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിത്തുടങ്ങിയതിന്നു മുമ്പെ നിർദ്ദിഷ്ടമാണ്. ഇങ്ങനെ കീർത്തനം, പാന, തുള്ളപ്പാട്ടു്, കിളിപ്പാട്ടു്, മണിപ്രവാളം മുതലായ പലവക ശാഖകളായി നാനാവിഷയങ്ങളേയും പറ്റി പദ്യകാവ്യങ്ങൾ എണ്ണത്തിലും വണ്ണത്തിലും വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ഗദ്യമാകട്ടെ മലയാളത്തിൽ ഒന്നാ കുറച്ചുമാത്രമേയുള്ളൂ. എന്നുമാത്രമല്ല, ഉള്ളതു ആറ്റിൽ തൊണ്ണൂറ്റിന്റെപലം നൂതനകൃതികളും ആണ്. ആദ്യകാലം മുതൽക്കുതന്നെ മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ കത്തിടപാടുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഒരുവിധം ഗദ്യം നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു എന്നു തീർച്ചയാണെങ്കിലും ചിറയ്ക്കൽ, തലശ്ശേരി, കോഴിക്കോടു്, കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ ഇവിടങ്ങളിലെ ഗ്രന്ഥചരികൾ ഏഴുതുവാൻ തുടങ്ങിയതുവരെ ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങൾ യതൊന്നും ഉണ്ടായതായി കാണുന്നില്ല. ഇതിൽപിന്നെ തച്ചശാസ്ത്രം, വ്യചഹാരം, വൈദ്യം, കാണാ, ജന്മമർയാദ ഇങ്ങനെ പലവക വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയും ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങി. എന്നാൽ ഇവയൊന്നും കാവ്യം എന്നു പറഞ്ഞുകൂടത്തക്കവയല്ലല്ലോ. ഗദ്യരീതിയിൽ ഉത്തമകവനം മലയാളത്തിലുണ്ടായതു

ശക്തൻ സാമൂഹികപ്രാദുർഭാവം തന്മൂലം കാലത്തു മാത്രമാണ്. അക്കാലത്തുണ്ടായ മഴമണ്ണിലും നമ്പൂരിയുടെ 'ഭാഷാഭിജ്ഞാനം' 'പുനഃനമ്പൂരിയുടെ പാഞ്ചാലീസ്വയംഭാവം' ഈ രണ്ടു ചമ്പുക്കളിലുള്ള ഗദ്യത്തിൽ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ കൂടെ അധികമാണെന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇതു രണ്ടും ചമല്ലാരസാഗ്രഭാവമുള്ളതല്ല സഹൃദയന്മാരെല്ലാവരും ഏകകണ്ഠേന സ്വീകരിക്കുന്നതാകുന്നു. ശുദ്ധമേ ഗദ്യരീതിയിൽ കാവ്യങ്ങൾ 'കന്ദലതാ'വരുന്നതിന്നുമുമ്പ് ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു തന്നെ പറയണം. അതിന്നിപ്പുറമാകട്ടെ ഗദ്യകാവ്യങ്ങൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ അസാധാരണമായ പുഷ്പിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവയെല്ലാം ഇംഗ്ലീഷ് ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രധാന അംഗമായ 'നോവൽ' എന്ന കാവ്യരീതിയെ അനുകരിച്ചുള്ളതാകയാൽ മലയാളഭാഷ ഗദ്യത്തിനെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിന്നു മുഖ്യമായി കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മലയാളത്തിലുള്ള പദ്യങ്ങൾ കാകളി, അന്നാന്റെ മുതലായ ചില വൃത്തങ്ങളിൽ എഴുതിയ കിളിപ്പാട്ട്, തുള്ളപ്പാട്ട് ഈ വകകളെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം തമിഴുമട്ടിനെ അനുസരിച്ചും ശ്രദ്ധയോടെ, ഗീതി ഈവക വൃത്തങ്ങളിലുള്ള ശ്ലോകങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം സംസ്കൃതരീതിയെ അനുസരിച്ചും ആകുന്നു. ഭാഷയുടെ ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുമ്പോൾ വൃത്തങ്ങൾ തമിഴിൽ നിന്നു കടം വാങ്ങുവാനാകുന്നു അധികം അവകാശമുള്ളതെന്നു വരികിലും തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനല്ലാതെ ആരുംതന്നെ തമിഴു സമ്പ്രദായങ്ങളിലുള്ള വൃത്തങ്ങളെ മലയാളത്തിൽ ഏല്പിട്ടുത്തീയതായി കാണുന്നില്ല. ഇതുകൊണ്ടാകുന്നു മലയാളത്തിൽ പദ്യരചന മിക്കതും സംസ്കൃതസമ്പ്രദായത്തെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ സംസ്കൃതവും മലയാളവും തമ്മിൽ ഈ സംഗതിയിൽ ചില സാരമായ വ്യത്യാ

സങ്ങൾ ഉള്ളതു മറന്നുകളയത്തക്കതല്ലാ. ഒന്നാമതു സംസ്കൃതത്തിൽ ശബ്ദാലങ്കാരം ഉത്തമകവനങ്ങൾക്ക് അപരിത്യാജ്യമായ ഒരു ലക്ഷണമാണെന്നു വച്ചിട്ടില്ലാ. എന്നാൽ മലയാളത്തിൽ പ്രാസം (ചുരുങ്ങിയപക്ഷം ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസമെങ്കിലും) കൂടാത്തതു ശ്ലോകമാണോ എന്നുതന്നെ ചിലർ സംശയിച്ചേക്കാം. ഇത്യാക നിഷ്കർഷകരേ അത്ഭുതത്തെ കർക്കണ അനവധി പശ്ചാത്താപശബ്ദങ്ങൾ അടങ്ങിയ സംസ്കൃതത്തിലുംകൂടി കവിയുടെ ഭാവനാശക്തിയുടെ അപ്രതിബന്ധമായ പാശ്ചലിനും തന്മൂലം അത്മകല്പനയ്ക്കും വളരെ ബാധകമായി വരുന്നു എന്നിരിക്കെ മലയാളത്തിലുള്ള പദഭേദപ്ലൂട്ടത്തിന്റെ അവസ്ഥയ്ക്ക് ഇതുകൊണ്ടുള്ള തരക്കേട് എത്ര അധികമുണ്ടാകണമെന്ന് ഏവനും ആലോചിച്ചാലറിയാം. അറിയാത്തവരുണ്ടെങ്കിൽ അവർ ഉണ്ണായിവാരിയരുടെ 'നളചരിതം' ആട്ടക്കഥ ഒന്നു വായിച്ചു നോക്കട്ടെ. ഇങ്ങനെയെല്ലാമിരിക്കെ ഈ നിഷ്കർഷ ഉണ്ടാവാൻ സംഗതി എന്തായിരിക്കണമെന്ന് ആലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഇതു ഗീർവാണഭാഷയിൽ അധികമായ താല്പര്യത്തോടും പശ്ചാത്താപത്തിൽ കേവലം നിന്ദയോടുംകൂടിയ ചില പ്രാചീനവിഭാഗങ്ങൾ വച്ചു വയ്ക്കണെന്നാണു തോന്നുന്നത്. മലയാളത്തിൽ കവിഞ്ഞപക്ഷം ശബ്ദഭംഗിയല്ലാതെ എന്താണുള്ളത്? അത്ഥഗാംഭീര്യം ഉണ്ടോ? ഉണ്ടാവാൻ പാടുണ്ടോ? എന്നു അഭിപ്രായം മുറുക്കെ പിടിച്ചും ഉദാഹരണശാസ്ത്രികളുടെ

“ഭാഷാകവിനിവഹോയം

ഭാഷാകരവദിഭാതിഭവനതലേ

പ്രായേണവൃത്തഹീനഃ

സൂത്രാലോകേനിരസ്തഗോപ്രസരഃ”

എന്ന ഗ്ലോകത്തെ ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടും ഇരിക്കുന്ന സംസ്കൃത പണ്ഡിതന്മാർ ഇന്നും നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിൽ അനേകംപേർ ഉണ്ട്. മലയാളപദ്യരചനയിൽ അഭിവൃദ്ധി വരണമെങ്കിൽ മേല്പറഞ്ഞ നിഷ്കഷ്ഠതയെ ഒന്നാമതു തള്ളിക്കളയണം. എന്നാൽ പ്രാസം ഭീഷിക്കാതെ തല്ക്കാലം മലയാളത്തിൽ ഗ്ലോകം ഉണ്ടാക്കുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ അതു ചൊതുജനങ്ങൾക്ക് അത്ര രുചിക്കയില്ല എന്നതു വസ്തുതതന്നെ. എങ്കിലും അത്മത്തിന്നു ബാധകമാകുമ്പണ്ണുള്ള പ്രാസാപേക്ഷ ഒരു ദൃഷ്ടമാണെന്നും അതു കാലക്രമേണ വിട്ടുകളയേണ്ടതാണെന്നും കവികളുടെ മനസ്സിൽ ഒരു ഓർമ്മയുണ്ടായിരിക്കട്ടെ. 'പച്ച' മലയാളത്തിൽ ഉള്ള പരിഹാസം ഹേതുവായി പ്രാചീനവിദഗ്ദ്ധന്മാർ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള നിശ്ചയത്തെ ആസ്പദമാക്കി അത്മത്തെ കൊന്നു ശബ്ദത്തിനു വളമിടുന്ന സമ്പ്രദായം ഒരു ദൃഷ്ടമാണെന്ന് ആധുനികഭാഷാകവികൾക്ക് ഇതു ബോദ്ധ്യം വന്നാൽതന്നെ വലിയ കാര്യമായി.

രണ്ടാമതുള്ള വലിയൊരു വ്യത്യാസം, സംസ്കൃതപദ്യത്തിൽ പദങ്ങൾ താതൊരു ക്രമവും കൂടാതെ എവിടെയെങ്കിലും ചേർക്കുന്നതിന്നു വിരോധമില്ല. മലയാളത്തിലൊക്കെയങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് അഭാഗിയായിത്തീരുമെന്നു തന്നെയല്ല, അതുകൊണ്ടു ക്ലിഷ്ടത, സന്നിശ്ചത മുതലായ കാവ്യഭാഷാങ്ങൾക്കിടയാകുന്നതുമാണ്. സംസ്കൃതത്തിൽ 'ഒന്നായ്' ചേർക്കുമ്പോൾ പദങ്ങളിടവിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ചേർത്തിടാം' എങ്കിലും 'കേരളഭാഷയിങ്കലതുപോലല്ല' എന്നു വോഷിക്കുന്ന കവിതന്നെ,

“എന്നല്ലുണ്ടായ്തരുമത്രാമൻ
തന്നതഭവകേതുക്കുമത്രയുണ്ടോ”

“ഇന്നിസൈപരമന്തേകളിക്കകവിരിച്ചെന്നോരുമാളീജനം”
എന്നും മറ്റും പ്രയോഗിച്ചതു കാണുമ്പോൾ ആധുനിക

കവികൾ ഈ വിഷയത്തിൽ എത്ര അപരാധികളാണെന്നു ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുന്നതാണല്ലോ. സംസ്കൃതത്തിലുള്ള തുപോലെ മലയാളത്തിൽ 'വിശേഷണവിശേഷങ്ങൾ' തമ്മിലും ആഖ്യാതങ്ങൾ തമ്മിലും പൊരുത്തം ഇല്ലാത്ത അവസ്ഥ അറിയുന്ന ഏതാനും മലയാളത്തിൽ ദൂരാനന്ദം തരക്കേടൊക്കുന്നു എന്ന് അറിയാം.

പിന്നെ മൂന്നാമത്ത് ഒരു രൂപതാസം, പ്രയോഗിക്കുന്ന പദങ്ങളെപ്പറ്റിയെടുത്തേക്കാകുന്നു. സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന പദങ്ങളുടെ ശുദ്ധി, സന്ധി, ഈ സംഗതികളെപ്പറ്റി വലിയ നിഷ്പക്ഷതയുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ മലയാളത്തിലാകട്ടെ സന്ധി ചേർക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയും, മണിപ്രവാളശുദ്ധിയെപ്പറ്റിയും വളരെ തെറ്റായ ഒരു ധാരണ പ്രദർശിക്കുന്നു. പദങ്ങൾ (ഭാഷയാകട്ടെ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും എടുത്തവയാകട്ടെ) കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതിൽ എങ്ങനെയെങ്കിലും തരംപോലെ ചെയ്തിക്കുറയ്ക്കുകയോ തച്ചുനീട്ടുകയോ ചെയ്യാനും ഗുരു ലഘുവാക്കുകയും ലഘു ഗുരുവാക്കുകയും ചെയ്യാനും തങ്ങൾക്കു പൂർണ്ണാധികാരം ഉണ്ടെന്നാകുന്നു ഇപ്പോഴുള്ള പല കവികളുടെയും ധാരണ. ഈവക പ്രയോഗങ്ങളാൽ അശ്രാവ്യത വരുന്നുണ്ടോ എന്നുള്ള ആലോചന അറുക്കു ലേശംപോലാ ഇല്ല. 'വരിഷ്ഠമന്ദസോലരീ' എന്നതിനാൽ 'വരിഷ്ഠാ' എന്നതിൽ പകരം ആകാശാന്തം ലോപിച്ചു പ്രയോഗിച്ചതും 'ഉദയഗിരിമുകുന്ദ' എന്നതിലെ അന്ത്യസ്വരം ഭിഷ്ഠിച്ചതും ഭാഷാഭിത്തിക്കു അനുസരിച്ചുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല അതുകൊണ്ട് അശ്രാവ്യത വരുന്നതും ഇല്ല. എന്നാൽ 'പൊന്നോലാ പാമ്പിട ഞ്ഞങ്ങളാലും' എന്നതിൽ 'ഓലാ' എന്ന അന്ത്യസ്വരം ഭിഷ്ഠിച്ചതും "പാരിനധീശതവനന്ദനമല്ല രാമൻ" എന്നു പ്രയോഗിച്ചതിൽ അല്ലേ, എപ്പദത്തിലടങ്ങിയ ഏ, അവ്യയത്തെ വാൻമുറിച്ചതും

ചുരുങ്ങിയ കുറമല്ലെന്നതെന്നായല്ല, അതു വായിക്കുമ്പോൾ കണ്ണുകൾക്കുമായി തോന്നുന്നു എന്നും സഹൃദയന്മാർ പറയാതിരിക്കയില്ല. 'പോയാദിദം' (=പോയാൽ+ഇദം) മുതലായ പുതിയ സന്ധികളും ഉണ്ണായിവാരിയരുടെ 'ചാമിവ' (=ചാകം+ഇവ) മുതലായ പ്രയോഗങ്ങളും അനുകരിക്കത്തക്കവയല്ല. മണിപ്രവാളശുദ്ധിയുടെ കാര്യത്തിൽ വേണ്ടത്തക്ക നിഷ്കഷ്ഠ പെയ്യുന്നവരായി ആധുനികഭാഷാകവികളിൽ ചിലരുണ്ടെന്നുവരികിലും അനേകം ആളുകൾ അപൂർണ്ണമായ സംസ്കൃതപദങ്ങളും അരനാഴിക നീളമുള്ള സമാസങ്ങളും ഒന്നോ, അരയോ മലയാളവാക്കുകളോടൊന്നിച്ചു തിലതണ്ഡുലന്ത്രായേന കൂട്ടിക്കലർത്തി മണിപ്രവാളമെന്ന പേരുമിട്ടു ചില ശ്ലോകങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നവരാണ്. അപ്രസിദ്ധങ്ങളായ സംസ്കൃതപദങ്ങളും, സുബന്ധ പ്രത്യയങ്ങളും തിങ്ങിക്കൂടിയതും, സംസ്കൃതാഗ്രയങ്ങളും മറ്റും മലയാളത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചുപോകരുതെന്ന് ഇൻഡ്യൻ ശിക്ഷാനിയമത്തിൽ ഒരു വകുപ്പു ചേർത്താൽ വേണ്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. കഴിഞ്ഞ എഫ്. ഏ. പരീക്ഷയ്ക്കു പഠിപ്പാൻ വച്ചിരുന്ന 'രുഗ്മിണീപരിണയം' എന്ന മണിപ്രവാളകാവ്യത്തിൽ പകുതിയോളം ശ്ലോകങ്ങൾ ശുദ്ധ സംസ്കൃതംതന്നെയാണ്. ഈ വക ശുദ്ധ സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങൾ അടങ്ങിയ പുസ്തകങ്ങൾക്കു 'മണിപ്രവാളം' എന്നു പേരിടുന്നതു കാണുമ്പോൾ ഇതു് അറുപത്തഞ്ചാമത്തെ ഒരു അനുചാരമോ എന്നു ശങ്കിക്കേണ്ടിവരുന്നു.

൨. കവിത.

'കവിത' എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിനും പ്രയോഗത്തിനും വളരെ വ്യാപകത ഉണ്ട്. പ്രാചീനന്മാരെന്ന

ചോലെ അർപ്പാചീനന്മാരും ഗദ്യകവിത, പദ്യകവിത എന്ന രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളെ ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് 'കവിത' എന്ന പദത്തെ പ്രയോഗിക്കുന്നത്. പ്രാചീനന്മാർ ഈ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളെയും ഗണിച്ചിരുന്നവെന്ന് ഉള്ളതിന് 'ഗദ്യം കവീനാം നികഷം പദേന്തി' എന്ന ആപ്തവാക്യവും, 'കാവ്യം ഗദ്യം പദ്യഞ്ച' എന്ന വാമനസ്മൃതവും ലക്ഷ്യങ്ങളാണ്. കവിതാശബ്ദത്തിന് അല്പംകൂടി വ്യാപകത ഉണ്ടെന്നു തോന്നുമാറ് അദ്വൈതപരിഷ്കാരികൾ അതിനെ സംഭാഷണഭാഷയിൽ വേറൊരുതരത്തിലും പ്രയോഗിക്കാറുണ്ട്. ഈ പ്രയോഗം പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു വന്നിട്ടുള്ളതായിരിക്കണം 'ഈ ചൊടിയുടെ വളർച്ചയിൽ കവിത ഇല്ല; ആ നോക്കിൽ കവിതയുണ്ട്' എന്നിങ്ങനെ ഇംഗ്ലീഷ്വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തിട്ടുള്ള ചിലർ ചില അവസരങ്ങളിൽ പറയുന്നതു പലരും കേട്ടിരിക്കാനിടയുണ്ട്. എല്ലാ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും മുഖത്തു കവിത സ്റ്റുഡിക്കുന്നുണ്ടാവും എന്നു ആസ്ത്രേലിയൻ ഹാക്കവി വേർഡ്സ്വർത്ത് (Wordsworth) അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിനെ പ്രസ്തുതപ്രയോഗം സൂചിപ്പിക്കുകയും, ആ അഭിപ്രായത്തിലടങ്ങിയ സൂക്ഷ്മതപത്തെ അതു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതായിട്ടു വ്യാഖ്യാനിക്കാവുന്നതാണ്. മനുഷ്യന്റെ എല്ലാ ചേഷ്ടാവിശേഷങ്ങളിലും ഏതാണ്ടു 'കവിത' ഉള്ളതായി ഹാസ്മിറ്റ് (Hazlitt) എന്ന മഹാൻ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇദംപ്രഥമമായി ഒളിച്ചുകളിയിൽ രസിക്കുന്ന കുട്ടിയും, മഴവില്ലിനെക്കണ്ടു പർവ്വതവേക്കുണമെന്നു ചെയ്തതിൽക്കുന്ന നാട്ടുപറത്തുകാരനും, കാട്ടുപൂക്കൾ കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ മാലയെ തന്റെ പ്രിയതമയ്ക്കു സംഭാവനം ചെയ്യുന്ന ഇടയനും, എന്നുവേണ്ട സ്വസ്ഥമായ മനോരാജ്യത്തിൽ സുഖവാസംചെയ്യുന്ന എല്ലാ മനുഷ്യരും ഏതെങ്കിലും കവിതപം ഉള്ളവരാണെന്നും, ഇത്രമാത്രം വ്യാപ്തിയുള്ള കവിതയെ പൂർണ്ണിക്കുന്നവർ സ്വാഭാവികമായും

ഇല്ലാത്തവരാണെന്നും ഫാസ്‌ലിറു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. എ
ന്നാൽ ഈ വ്യാപകാർത്ഥം ഉള്ള കവിതയെയോ, ഗദ്യപദ്യ
ങ്ങളെ ഒരേ സമാനകക്ഷ്യയിൽ പരിഗണനംചെയ്യുന്ന ക
വിതയെയോ അല്ല ഇതിനടിയിൽ വിചിന്തനംചെയ്യാൻ
പോകുന്നത്. പദ്യകവിതയേമാത്രമേ ഈ ഉപന്യാസത്തി
നു വിഷയമായി സ്വീകരിക്കുന്നുള്ളൂ. കാരണം വഴിയേ വ്യ
ക്തമാകും.

‘കാവ്യം’ എന്നുവെച്ചാൽ ‘രമനീയാർത്ഥപ്രതിപാദ
കമായ ശബ്ദസമുച്ചയമാണെന്നു പണ്ഡിതരാജനും, ഈ
പക്ഷത്തെത്തന്നെ അനുകൂലിച്ചുകൊണ്ടു ‘രസാത്മകമായ
വാക്യമാകുന്നു കാവ്യ’മെന്നു സാഹിത്യദർപ്പണകാരനും,
‘ലോകോത്തരമായ വണ്ണനയിൽ നിപുണനായ കവിയുടെ
കൃതി കാവ്യ’മാകുന്നുവെന്നു കാവ്യപ്രകാശകാരനും, ‘ഇണാ
ലങ്കാരസംസ്കൃതമായ ശബ്ദാർത്ഥങ്ങളിലാണു കാവ്യശബ്ദം പ്ര
തിഷ്ഠാപിതമായിരിക്കുന്ന’തെന്നു വാമനനും അഭിപ്രായ
പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ഓരോ മഹാവാക്യങ്ങളുടെയും നില ശരി
യായി മനസ്സിലാക്കുന്നതായാൽ മേൽ കാണിച്ച അഭിപ്രായ
ങ്ങളിൽ ഇന്നതുമത്രം സ്വീകാർത്ഥമെന്നും, ശേഷം ഉള്ളവ
അസാധുവാണെന്നും വാദിക്കാൻ അധികംപേർ ഒരുങ്ങുമെ
ന്നു തോന്നുന്നില്ല. കവിതയുടെ വെളിപാട് അത്ര ഭിന്ന
വേഷങ്ങളിലാണു്. അതിന്റെ സ്വരൂപത്തിനു കൃപ്ത
ഇല്ലാത്തതിനാൽ ഒന്നോ രണ്ടോ വാചകങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ക
വിതയെ മുഴുവൻ പ്രതിബിംബിപ്പിച്ചു കാട്ടുന്നതും സുകരമാ
വില്ല. ഒരു കാഴ്ച കാണുമ്പോഴോ ഒരു സംഭവത്തെപ്പറ്റി
കേൾക്കുമ്പോഴോ ഹൃദയം സ്വതഃ ചമസ്കൂതമായി, ആ
കാഴ്ചയുടെയോ സംഭവത്തിന്റെയോ ഉദ്ദീപകത്വംകൊണ്ടു
ഭാവനാശക്തി ഉജ്ജ്വലിച്ചു മനോധർമ്മം ദൃശ്യമായ രാജ്യവ്യ
വീകാരങ്ങളുടെ ഫലമായി, അന്തർഗ്ഗതപ്രകടനത്തിൽ സ്വ
രത്തിനോ ശബ്ദത്തിനോ നിയതമായ ലയം അല്ലെങ്കിൽ

സംക്രമം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ കവിത പ്രത്യക്ഷമാകുന്നുവെന്നു സമഷ്ടിയായിപ്പറയാം. സ്വരശബ്ദങ്ങൾക്കു നിയന്ത്രിതമായ ലയസംക്രമങ്ങൾ ഗദ്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു നിബന്ധമില്ലാത്തതിനാൽ ഈ വിവരണം ഗദ്യകവിതയെ പരാമർശിക്കുന്നില്ല. ഭാവനാശക്തിക്കു ധാരാളം പ്രസരിപ്പുള്ള ഒരു കവിയുടെ ഹൃദയം ഇങ്ങനെ ഉദ്ദീപിതമായി ചമൽകൃതമാകുമ്പോൾ ഏതോ ആവേശം ഉണ്ടായപ്പോലെ ചമഞ്ഞുവശാവുകയും, പ്രാപഞ്ചികസ്ഥിതി മുഴുവൻ ഒരു മിന്നൽപോലെ അയാളുടെ മനസ്സിൽ കൂടി കടന്നു പോവുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ കവി, ഷേക്സ്പിയർ പറയുമ്പോലെ, പരബ്രഹ്മത്തെ ഏകാഗ്രമാക്കിക്കാണിക്കുന്നതിനും, കല്പിതസംഭവങ്ങൾക്കു സ്ഥലനിദ്ദേശം ചെയ്യുന്നതിനും സമർത്ഥനാകുന്നു. ആ കവിയുടെ ദൃഷ്ടി ഈ ലോകത്തെ അതിക്രമിച്ച് ഈരേഴ്ചലോകത്തിലും സഞ്ചരിക്കുന്നു. സങ്കല്പരാജ്യത്തെ അധിവാസയോഗ്യമാക്കി പരമാനന്ദപ്രദമായ അതിൽ അയാൾ മനുഷ്യഹൃദയത്തെ ലയിപ്പിക്കുന്നു. വസ്തുവിഷയങ്ങളെ ഇങ്ങനെ സാക്ഷാൽകരിച്ചു മാനസോല്പാസം തരുന്ന കൃതിയാണു യഥാർത്ഥകവിത എന്നു പറയപ്പെടുന്നത്.

ഗദ്യപദ്യങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ വളരെ അന്തരമുണ്ടെന്നു മുമ്പു സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. പദ്യത്തിനുള്ള ഛന്ദോമയത്വം മാത്രമല്ല ഈ അന്തരത്തിനു കാരണം. മനസ്സിനെ ഇളക്കുന്നതിനും വശീകരിക്കുന്നതിനും പദ്യത്തിനോളം ശക്തി ഗദ്യത്തിനില്ല. ഗദ്യം വാദാനുവാദരൂപമായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ള അതിന്റെ ശക്തി പ്രവർത്തിക്കുന്നതു ഋജുരേഖയിലാണെന്നു പറയാം. പദ്യത്തിന്റെത് അങ്ങനെ അല്ല. നല്ല പദ്യങ്ങൾ മനസ്സിൽ പരിയുന്നതു ചിത്രം ചിത്രമായിട്ടാണ്. ചില പ്രത്യേകപദങ്ങളുടെ പ്രയോഗവിശേഷംകൊണ്ടു ഭാവനാശക്തി പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

മാനമായി ആദ്യം ഒരുചിത്രം മനോരംഗത്തിനുമുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. പിന്നെ ഈ ചിത്രം മനസ്സിൽ പതിയുകയും, അതുവഴിയായിട്ടു പദ്യത്തിൽ വർണ്ണിക്കപ്പെടുന്ന സംഗതിയെപ്പറ്റിയുള്ള ജ്ഞാനം പരിപൂർണ്ണമായി ജനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഗദ്യം വായനക്കാരന്റെ മനസ്സിലേക്കു നേരേ കടന്നുചെല്ലുകയാണു്; പദ്യമാകട്ടെ സ്വസ്ഥമായ ചിത്രത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി സർവ്വതോമുഖമായിട്ടാണു മനസ്സിൽ പതിയുന്നതു്. ഇതാണു ഗദ്യപദ്യങ്ങൾക്കു തമ്മിലുള്ള മുഖ്യമായ വ്യത്യാസം. പുഷ്പത്തെ 'ഉദ്യാനഘൃദ്യാങ്ഗന' എന്നും, ഇളകിമറിയുന്ന കടലിനെ 'ആടോപവാനാമലയാഴിവിരൻ' എന്നും, വിലാസഭംഗിയുള്ള തരുണീമണിയെ 'കണ്ണിണകൊണ്ടു കടുവറുക്കുന്നവൾ' എന്നും മറ്റും കവികൾ പറഞ്ഞുകേൾക്കുമ്പോൾ മനസ്സിൽ ഉണ്ടാകുന്നതായ ചിത്രത്തെപ്പറ്റി പശ്ചാലോചിച്ചാൽ ഈ വ്യത്യാസം സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണു്. ഒരൊറ്റപ്പദംകൊണ്ടു ഭാവനാശക്തി മുന്വരഞ്ഞരീതിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു് ഒരു ഉദാഹരണം എടുക്കാം. ശകുന്തളാഭിജ്ഞാനന്മാരുടെ വാഗ്വാദഘട്ടത്തിൽ:—

‘സാധിഷ്ടപ്രിയവാക്യമന്നിതുവിധം
ചൊന്നപ്പൊഴുംനിന്മതം
സാധിക്കാ നടകൊള്ളുകെന്നു പറയും
ഭർത്താവിനോടായവൾ
ബോധിക്കെൻ മകന്തുഴിവാഴുമൊരുനാൾ
നീകണ്ടുകൊൾകിന്നുഞാൻ
സാധിക്കുന്നു; സരോഷമിങ്ങനെ പറ-
ഞ്ഞങ്ങോട്ടിറങ്ങീടിനാൾ.”

ശകുന്തള ഗർവ്വത്തോടും കോപവ്യാകുലതയോടും പുറപ്പെടുന്നതീതിയെ ‘അങ്ങോട്ടു്’ എന്നു് സ്ഥലനിർദ്ദേശം

കൂടാതെ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള പദം, ഗമനം പ്രത്യക്ഷമായി കാണുന്നപോലെ മനസ്സിൽ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നു. ഈ പദം കൊണ്ടു കിട്ടുന്ന ചിത്രത്തേ സ്വഭാവോക്തിയിലുള്ള വണ്ണനകൊണ്ടുകൂടി നീർമ്മിക്കുന്നതു കൃഷ്ണസാധ്യമാണ്.

രൂപകാദ്യലങ്കാരങ്ങളുടെ സഹായംകൊണ്ടും കവികൾ ചിലപ്പോൾ മേൽപറഞ്ഞരീതിയിൽ ചിത്രനിർമ്മാണം സാധിക്കാറുണ്ട്. ഉദാഹരണം:-

ഭീതകുമുള്ളത്തൊടു വർത്തമാനം
ഭൂതം ഭവിഷ്യത്തിവ യോർത്തനേരം
മാതംഗയാനയ്ക്കുള്ളവാം വികാരം-
ഭൂതവ്രജം നാക്കു പിടിച്ചു താഴ്ന്നു!

കഠിനമായ മനഃക്ഷോഭത്തിന്റെ ആധിക്യംകൊണ്ടു വളരെ നേരം യാതൊന്നും സംസാരിക്കാൻ വയ്യാതെ മൗനം ഭീക്ഷിക്കുന്ന ഒരാളുടെ പരുങ്ങൽ ഇത്രമാത്രം ആയിരിക്കുമെന്നു മേലെഴുതിയ ശ്ലോകത്തിൽ കീഴ്വരയിട്ടിട്ടുള്ള ഭാഗംകൊണ്ടു ധാരാളം ഉദാഹരണമായിരിക്കുന്നു. മനോവികാരങ്ങളെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ ഇങ്ങനെ ചിത്രനിർമ്മാണം ചെയ്യുന്നതിനുപുറമേ വ്യംഗ്യാത്മംകൊണ്ടും മാനസോല്ലാസം തരുന്നതിനു പദ്യങ്ങൾക്കു ശക്തിയുണ്ട്.

“തുടുതുടെ വിലസുന്നീപ്പുവിനച്ചയ്ക്കു വേനൽ-
ച്ചടുവെയിലുടൽവാട്ടം ചേക്കുമെന്നോക്കുയാലേ
കടുകുടയിത! മഞ്ഞീൻതുളളിയെന്നുള്ള കുളള-
ത്തൊടുവിടപികളെല്ലാം ബാഷ്പപൂരംപൊഴിപ്പൂ”.

വാച്പാത്മം സ്പഷ്ടമായിരിക്കുന്ന ഈ ശ്ലോകത്തിൽ വ്യംഗ്യമായും ഒരു മാനസചിത്രം ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. തുടുതുടെ വിലസുന്ന എന്ന പദങ്ങൾ യൌവനാവസ്ഥയേയും, ഉടൽ വാട്ടം, ബാഷ്പപൂരം പൊഴിപ്പൂ എന്നിവ മനുഷ്യസ്ഥിതിയെ

യും വൃഞ്ജിപ്പിക്കുന്നു. ഇത്രയുകൊണ്ടു കിട്ടുന്ന ചിത്രത്തെ ഭാവനാശക്തിയാണു് പൂർത്തിയാക്കുന്നതു്. വേനൽചുട്ടവെ യിലിനെ സ്താപഹേതുകമായ ഒരു സംഭവമായും വിട പിയെ പ്രായാധിക്യംകൊണ്ടു ലോകപരിചയം സിദ്ധിച്ച ഒരു മഹാന്റെ സ്ഥാനത്തിലും സഹൃദയന്മാർ പൊട്ടുന്നവേ സങ്കല്പിച്ചുപോകും. ഇവയെല്ലാറ്റിന്റെയും ഫലമായിട്ടു്, നവയൗവനാരൂഢയായ ഒരു സ്ത്രീയുടെ ക്ഷണഭംഗമായ സൗന്ദര്യത്തിരേകത്തെ ആലോചിച്ചു തത്പജ്ഞാനിയായ ഒരു മഹാൻ അനുകമ്പാപരവശനായി വ്യസനിക്കുന്ന ഒരു ചിത്രം ഏകമായി നമ്മുടെ മനസ്സിൽ പതിയുന്നു.

പദ്യങ്ങൾക്കുള്ള ഈവിധമാഹാത്മ്യങ്ങളെപ്പറ്റി പത്രാലോചിക്കുന്ന ഏതൊരുവനും കവിത പദ്യരൂപത്തിലായിരിക്കണമെന്നും വാദിക്കുന്നതാണു്. കാവ്യഗുണങ്ങൾ പലതും ഗദ്യലേഖനങ്ങളിൽ വരാമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു ഗദ്യകവിത എന്നൊരു പിരിവുണ്ടായി എന്നല്ലാതെ, കവിത ഗദ്യത്തിലായാലും പദ്യത്തിലായാലും ഫലം ഒന്നുതന്നെ എന്ന മതം സാധുവാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഛാന്ദസസ്വരൂപത്തെ കവിതയുടെ വസ്തുമായിമാത്രം വിചാരിക്കുന്നതു അബദ്ധം ആണു്. ഗദ്യമായി ഏഴുതിയാൽ യാതൊരു വിശേഷവും തോന്നിപ്പിക്കാത്ത സംഗതികൾ പദ്യരൂപം സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ (യഥാർത്ഥകവിയുടെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നുവരുമ്പോൾ) മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു് അവയ്ക്കുള്ള ശക്തി അത്യധികമായിരിക്കും.

“വൈദേഹി! പോരേണ്ട പോരേണ്ട ബാലേ!

പൈദാഹശാന്തിക്കുപായങ്ങളില്ലേ!

ഹേ! ദേവി! കല്പേണ മുള്ളേണ കാട്ടിൽ

പാദവ്യഥയ്ക്കു ധൂമ്രീരാമരാമ!!”

സാധാരണ വർത്തമാനത്തിൽ പറയാനുള്ള സംഗതി

കളേ ഈ ഗ്ലോകത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള. ആശയവിശേഷമോ നല്ലൊരുപ്ലേഖമോ ഒന്നും ഇതിലില്ല. സ്വഭാവോക്തൃലങ്കാരംകൊണ്ടാണു മെച്ചംവരുത്തിട്ടുള്ളതെന്നു പറയാനും പാടില്ല. എന്നാൽ ഗ്ലോകമാകട്ടേ, “ചേതസ്സമാകഷ്ടം”മായിട്ടുണ്ടുതാനും സൂക്ഷ്മം ആലോചിച്ചാൽ, ഇതിനുള്ള കാരണം ഹന്ദോമയത്വം മാത്രമാണ്. സാക്ഷാൽ പദ്യത്തിനു സ്വതന്ത്രനേ എന്തോ ഒരു ദിവ്യശക്തിയുണ്ട്. അതിനുള്ള വശീകരണപ്രഭാവം, പദങ്ങളെ വേർതിരിച്ചു അനവധിക്രമത്തിലായോ ഗദ്യരീതിയിലോ വായിക്കുന്നതായാൽ ഉടനേതന്നെ നിന്നുപോകും. ഇക്കാരണംകൊണ്ടാണു മന്ത്രങ്ങളെ തജ്ജമചെയ്തയോ, ശരിയായി ഉച്ചരിക്കാതിരിക്കയോ ചെയ്താൽ പലിക്കയില്ലെന്നു പറയുന്നത്. ഓരോ പദത്തിനും ഓരോവിധത്തിലും, അതാതു പദങ്ങൾക്കു അതാതു സ്ഥാനങ്ങളിലും അത്രമാത്രം ശക്തിയുണ്ട്. മന്ത്രശക്തിയിൽ വിശ്വാസമില്ലാത്തവർ ഈ വാദമേ അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തതെന്ന് ആക്ഷേപിക്കുമായിരിക്കും. അവർ പരീക്ഷിച്ചുനോക്കേണ്ടതാണെന്നു മാത്രമേ ഞാൻ തല്ക്കാലം പറയുന്നുള്ളൂ. പദ്യരൂപത്തിനുള്ള ദിവ്യശക്തിയുടെ മാഹാത്മ്യം അറിയണമെങ്കിൽ സാമാന്യം നല്ല ഒരു ഗ്ലോകത്തെ പരാവർത്തനംചെയ്തുനോക്കിയാൽ മതി. “പൂമെത്തിയിൽ എണ്ണീററിരുന്നു പ്രിയതമയോടു ‘കാലം വൈകി, പോകട്ടെ’ എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ ഗാഢാലിംഗനം ചെയ്തുകൊണ്ട് ‘ഇനി അങ്ങേ കാണാൻ എനിക്കു എന്തൊക്കുമോ’ എന്നു വ്യസനാക്രാന്തയായി പറഞ്ഞ ആ മധുരവാക്കുകളെ ഓർക്കുന്നതാകും എന്റെ ഹൃദയം തകരുന്നു” എന്നിത്രയും കേൾക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന മനോവികാരത്തിനും,

“പൂമെത്തലഴുനീററിരുന്നു ഭയിതേ!

പോകുന്നു ഞാനെന്നു കേ-

ട്ടോമൽകണ്ണിണ നീരണിഞ്ഞ വദന-

പൂവോടു ഗാഢം തദാ

പുമേനിത്തളിരോടു ചേർത്തഹമിനി-

ക്കാണുന്നതെന്നെന്നക-

പുമാലോടളിവേണി ചൊന്ന മധുര-
ച്ചൊല്ലിന്നു കൊല്ലുന്ന മാം."

ഈ ശ്ലോകം കേൾക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന മനോവി-
കാരത്തിനും തമ്മിൽ അജഗജാന്തരം ഉണ്ടെന്നുള്ളതു് അ-
വിതർക്കിതമാകുന്നു. പുമേണ, പുമേനി, വദനപ്പൂവ്, അ-
കപ്പൂവ് എന്നിങ്ങനെ പൂശബ്ദത്തെ ഒരു അർത്ഥത്തിൽ നാ-
ലു പ്രാവശ്യം പ്രയോഗിച്ചിരുന്നിട്ടും ഈ പദ്യത്തെ നാം ത-
ലക്കുലക്കി കൊണ്ടാടുന്നു. അലങ്കാരമല്ല, രസം ആണു ക-
വിതയ്ക്കു് അത്യന്താപേക്ഷിതമെന്നു കാണിക്കാനാണു് ഈ
ശ്ലോകത്തെ സാധാരണ ഉദ്ധരിക്കാറുള്ളതു്. ഉദ്ധരിക്കുന്ന
വരാകട്ടേ ഈ രസം എങ്ങനെ ഉത്ഭവിക്കുന്നു എന്ന സൂ-
ക്ഷ്മബോധം ഇല്ലാതെ ഗദ്യകവിതയ്ക്കും പദ്യകവിതയ്ക്കും ത-
മ്മിൽ വ്യത്യാസം ഇല്ലെന്നു വാദിക്കയും ചെയ്യാറുണ്ടു്. പ-
രാചര്യനത്തിൽ അസ്തമിതപ്രായമായിരിക്കുന്ന പ്രസ്തുതര-
സം ഛന്ദോഘ്നത്തെ മച്ചമായി ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എ-
ന്ന തത്വം അപലപനീയമായ ഒന്നാകുന്നു. ഗദ്യപദ്യ-
ങ്ങൾക്കുതമ്മിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു വലിയ വ്യത്യാസം ഇല്ലാതി-
രുന്നചെങ്കിൽ പലേ നിബന്ധനങ്ങൾക്കും നിബന്ധനകൾക്കും
വശപ്പെടേണ്ടതായ പദ്യനിർമ്മിതിയുടെ കഥ എത്രയോ മ-
ന്യതന്നു കേവലം കഥയായി കലാശിച്ചുപോയേനെ.

കാവ്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നു് ഇനി പ-
ശ്ചാലോചിക്കാം. കാവ്യപ്രകാശകാരൻ,

“കാവ്യം യശസേതമകൃതേ
വ്യചഹാരവിദേശിവേതരക്ഷതയേ
സദ്യഃ പരനിർവൃതയേ
കാന്താസമ്മിതതയോപദേശയുജേ.”

എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ചില സാഹിത്യകൾ
ലന്മാർ കാവ്യത്തിന്റെ ഉദ്യോഗദേശം കൃത്യാകൃത്യാപദേശ
മാണെന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. മമ്മടൻ കാവ്യത്തിനുള്ള ഈ
ശക്തിയ്ക്കു പ്രാമാണ്യം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതായി തോന്നുന്നില്ല.

കവിയുടെ ഉദ്ദേശം കേവലം യശസ്സോ ധനലാഭമോ
ആണെന്നുവരികിൽ കാവ്യത്തിന്റേതു് ഉപദേശപ്രദാനമാ
ണെന്നുവരാം. വ്യസനം സഹിയാതെ ഒരുവൻ നിലവി
ളിക്കുന്നത് അന്യന്മാരെ തന്റെ ദുഃഖാധിക്യം മനസ്സിലാ
ക്കുവാനാണെന്നു പറയുന്നതിനും, കവിയുടെ ചെയ്യുന്നത് ഉ
പദേശവിതരണത്തിനാണ് എന്നു പറയുന്നതിനും തമ്മിൽ
ഉദ്ദേശത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വ്യത്യാസം ഇല്ലത
ന്നു. കരച്ചൽകൊണ്ട് അന്യന്മാർ രോദകന്റെ ദുഃഖ
മറിയുന്നുവെന്നും, കവിതകൊണ്ട് യശസ്സോ, ധനമോ, അ
ന്യന്മാർക്ക് ഉപദേശമോ സാധിച്ചുവെന്നും വരാം. എ
ന്നാൽ രണ്ടുകൂട്ടരുടേയും മുഖ്യോദ്ദേശം ഇതൊന്നുമല്ല.

“ധർമ്മാർത്ഥകാമ്യമോക്ഷേച്ഛ
വൈചക്ഷണ്യംകലാസുഖ
കരോതി കീർത്തിം പ്രീതിഞ്ച
സാധുകാവ്യനിഷേവണം.”

എന്ന ശ്ലോകം “പ്രത്യക്ഷരം പ്രതിപദം പരമാർത്ഥ
സാരം” ആണെങ്കിലും സാധുകാവ്യനിഷേവണം ഇവയെ
ല്ലാം നിർവ്വഹിക്കണം എന്ന മതം സാധുവാകുകില്ല. മി
സ്റ്റർ കുമാരനാശാന്റെ ‘വീണ പൂവ്’ എന്ന കൃതി രസാ
ത്മകമായ വാക്യങ്ങൾകൊണ്ട് സമ്പൂർണ്ണമാകയാൽ അതു
ചെറിയ തരത്തിലുള്ള ഒരു ‘സാധുകാവ്യ’മാണെന്നു് ഏതു
സഹൃദയനും സമ്മതിയ്ക്കും. എന്നാൽ കവി കൃത്യാകൃത്യാ
പദേശം ചെയ്യുന്നതിനാണ് അതു് എഴുതിയതെന്നോ
ആ സരസകൃതിയിൽനിന്നു പ്രകടമായി അങ്ങനെ ഒരു ഉപ

ദേശം സിദ്ധിക്കുന്നുവെന്നോ പറയാൻ യാതൊരു കാരണവും കാണുന്നില്ല. കാവ്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ചിന്ത എന്തായിരിക്കാം? അതു പരമാനന്ദപ്രദായകത്വം മാത്രമാണ്. പ്രത്യക്ഷമായി കൃത്യാകൃത്യോപദേശം ചെയ്യുന്ന കാവ്യം വായിക്കുന്നത് ശ്രമകരവും ഭ്രമകരവും ആകുന്നു. ശ്ലോകങ്ങളുടെ നാലാം പാദങ്ങളിൽ അർത്ഥാന്തരന്യാസമായി അടിയ്ക്കി ലോകതത്വപ്രതിപാദനം ചെയ്യുന്നതുകൂടി പലപ്പോഴും അസംഗ്രഹമായി തോന്നാറുണ്ട്. കഥയുടെ രസവാഹിത്വത്തിന് ഇതു വലിയ ഒരു പ്രതിബന്ധമാകുന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇംഗ്ലീഷ് കവിതകളിൽ ഇത്തരം ശല്യം ഉണ്ടാകാത്ത അപൂർവ്വമായിട്ടേ കാണാറുള്ളൂ. പ്രകൃതിയിൽ നമ്മുടെ ചുറ്റും കാണുന്ന സഭ്യതയുടെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള സമത്വനയകൾക്കൊക്കെ മാറ്റം കൂടുകയും ചെയ്യും.

“ഭാരിഭൃഭുനന്ത മഹാരസം ധനം,
ഭൂരിക്ഷുധാർത്തന്നരിരമ്യമോദനം,
പാരിച്ച വൈലിക് തണൽ പാമ്പനത്സവം,
പാരിൽ സുഖത്തിന്നഴലാദികാരണം.”

ഇത്യാദിരീതിയിൽ ഹൃദയംഗമമായ അലങ്കാരപ്രയോഗംകൊണ്ടു ലോകതത്വപ്രതിപാദനം ചെയ്യുന്നത് ആശാസ്യമായിട്ടുള്ളതുതന്നെ. മറ്റുള്ളവ മിക്കവാറും പാദപുരണത്തിനോ പ്രാസത്തിനോ വേണ്ടി കത്തിപ്പെടുത്തുന്നവയായിത്തീരുന്നു.

കാവ്യപാരായണംകൊണ്ടു മനോഹരം സിദ്ധിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതു പരോക്ഷമായിട്ടായിരിക്കും. ധ്യാനം ഭേദത്തിലെ അവയവങ്ങളെ എന്നപോലെ, കവിത ഭാവനാശക്തികളെ ദൃഢപ്പെടുത്തുകയും, തന്മൂലം നമ്മുടെ സദസഭിവേകം വർദ്ധിച്ച്, കൃത്യാകൃത്യോപദേശത്തിന്റെ ഫലം

സിദ്ധിക്കുന്നതിൽ പശ്ചാത്താപം ചെയ്യുന്നു. എങ്ങനെ എന്നു കാണിക്കാം.

“താരതമ്യമുള്ളതും കലാ വിധു -
സ്തോത്രകൃതിവ പുണ്യ രാമിയെ
പാരമംബരമൊഴിഞ്ഞു കാണവേ
കൈരവങ്ങൾ മിഴിപൊത്തി ലജ്ജയാൽ.”

പ്രഭാതത്തിനെ പശ്ചാത്താപത്തിൽ ഇങ്ങനെ വർണ്ണിക്കുന്ന കവി, അനവധിനാഴിക അകലത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ചന്ദ്രതാരങ്ങൾക്കും കൈരവങ്ങൾക്കും നമ്മിൽ എന്തോ ബന്ധുത്വം ഉള്ളതായി കാണിക്കുന്നതിന്നു മനുഷ്യലോകത്തിനുള്ള വികാരങ്ങളെ അവയിൽ സങ്കല്പിക്കയും, ഇങ്ങനെ നമ്മുടെ ഭാവനാശക്തിയെ ഉത്തേജിപ്പിച്ച് അചേതനങ്ങളോടുകൂടിയും സജാതീയത്വം കൊണ്ടു നമ്മെ അനുകമ്പയുള്ളവരാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സന്തോഷാവസരങ്ങളിൽ പ്രകൃതി നമ്മെ അനുഭവിക്കുന്നതായും, സന്താപഘട്ടങ്ങളിൽ നമ്മോടു സഹതപിക്കുന്നതായും, ചിലപ്പോൾ വിരുദ്ധവികാരങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതായും മറ്റും കവികൾ ചെയ്യാറുള്ള വർണ്ണനകൾകൊണ്ടു നാം പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിയിലുള്ള എല്ലാ ചരാചരങ്ങളോടും ഇടപെടുന്നുവെന്നും, പ്രകൃതിയുടെ ശാശ്വതവിജയത്തിൽ ഭാഗഭാക്കുകളാണെന്നും ഭാവനാശക്തിയുടെ വിലാസത്താൽ നമ്മിൽ അതിസൂക്ഷ്മമായ ഒരു ബോധം ഉണ്ടാകുന്നു. “ഒന്നല്ല കയ്യകൾ രവിചൂത നമ്മെയെല്ലാം” എന്ന ചോദ്യം നാം ഏതോന്നിനോടും ചോദിച്ചുപോകയും, ഇതിലെ രത്നം നമ്മുടെ ഹൃദയാംശമായി തീരുമ്പോൾ നാം വിശ്വലോകസ്തനാമായിഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രകൃതിയിൽ കാണുന്ന എല്ലാറ്റിനോടും തഥാത്മകവികൾ ആർച്ചാതസ്സുകളാകുകൊണ്ടു അവരുടെ കൃതികൾ വായിച്ചുരസിക്കുന്നവരും കാലക്രമത്തിൽ അന്തരക്കാലം

വാൻ ഇടയുണ്ട്. മഹാകവികൾ ഉത്തമന്മാരും ഗുണവാ
ന്മാരും ആയിരിക്കുമെന്നും, അതുപോലെ ഗുണസമ്പന്ന
ന്മാരായ മഹാന്മാർ, ഒരുവിധത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരുവി
ധത്തിൽ സാക്ഷാൽ കവിതപുണ്ണം ഉള്ളവരാണെന്നും
കാർളയിൽ (Carlyle) സിദ്ധാന്തിച്ചിട്ടുള്ളതു മേല്പറ
ഞ്ഞ തത്വത്തെ ആസ്പദപ്പെടുത്തിയാണെന്നു തോന്നു
ന്നു. കാവ്യങ്ങൾ ഭാവനാശക്തിയെ പ്രവർത്തമാനമാക്കി
അതിന്റെ സഹായത്താൽ സന്തോഷമാഗ്നത്തുടെ നമ്മെ
സൽബുദ്ധികളാക്കുന്നതിൽ പരോക്ഷമായി ഉപകരിക്കുന്നു
വെന്നുള്ളതുകൊണ്ട്, കാവ്യത്തിന്റെ മുഖ്യോദ്ദേശം കൃത്യാ
കൃത്യാപദേശം ചെയ്തയാണെന്നു സമർത്ഥിക്കുന്നതു ശരിയാ
യ അനുമാനമല്ല. നാം കവിതകൾ വായിക്കാറുള്ളതു ജ്ഞാ
നസമ്പാദത്തിനായോ, കർത്തവ്യകർമ്മമാണെന്നു കരുതിയോ
അല്ലെന്നും, ഉത്തരകാലഫലാപേക്ഷകൂടാതെ കേവലം ത
ല്ക്കാലസന്തോഷത്തിനെമാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നും ഉള്ള
വസ്തുത എല്ലാപേർക്കും സ്വാന്തര്യത്തിൽ അറിയാവുന്നതാ
ണല്ലോ.

കവിതാവിഷയം ഇന്നതേ ആയിരിക്കാവൂ എന്നു പ
രിചേർത്തിട്ടു പറയുന്നതു സാഹസമാണ്. രസാവഹമല്ലെ
ന്നു സാധാരണ ഒരാൾക്കു തോന്നുന്ന പല വിഷയങ്ങളും ക
വിദൃഷ്ടിയിൽ ശുഷ്കമല്ലെന്നു തോന്നാം. 'വീണ പൂവു' കൊ
ള്ളാണെന്നും, 'വാടിയ വള്ളി' കൊള്ളുകില്ലെന്നും രണ്ടുവ
ർഷമുമ്പു് ഒരു മാന്യൻ ഒരു മാസികയിൽ എഴുതിക്കാണുക
ഉണ്ടായി. യഥാർത്ഥകവികളിലാകാം ഈ അഭിപ്രായത്തോ
ടു തോജിക്കുക ഇല്ലെന്നു നിസ്സംശം പറയാം. ചൂലിനെ
പ്പറ്റി ('Thoughts on a broomstick') ഒരു ഇംഗ്ലീഷ്
കവി അനേകം വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു് എഴുതിയ ഒരു ഖണ്ഡ
കൃതി പ്രസ്താവയോഗ്യമായിട്ടുണ്ടെന്നു് ഒരു ആംഗലസാഹി
ത്യഗ്രന്ഥകാരൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇതു പ്രസ്തുത
മാന്യൻ അറിയുമ്പോൾ എന്തു വിചാരിക്കുമെന്നു നിശ്ചയ

മില്ല. പ്രഥമശ്രവണത്തിൽ 'മൂല' ശുഷ്കവിഷയമാണെന്ന് ആർക്കും തോന്നുമെങ്കിലും അതിനെ രസാത്മകമാക്കാൻ കഴിവുള്ളവർ കണ്ടേക്കാമെന്ന് ഉറപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അത്യന്താദൈർഘ്യമുള്ളതും കൈയെഴുത്തു തോന്നുന്നതും, അവർ സന്തോഷത്തോടുകൂടി കേൾക്കാൻ ഇടയുള്ളതും ആയ ഏതു വികാരവും ഏതു വിഷയവും കവിതയ്ക്കു വിഷയമാവാമെന്ന ഹാസ്മിറ്റ് (Hazlitt) സിദ്ധാന്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. മനോവികാരജനകമായ ഏതു വിഷയവും സ്വീകാർത്ഥമാണെങ്കിലും മഹത്തായ വിഷയങ്ങളെ കഥാവസ്തുക്കളാക്കുന്നതു കവിയുടെ ബുദ്ധിപരിശുദ്ധമെന്നു ലഘുവാക്കുന്നതിനു പുറമെ, തുല്യം ഇണകൾ ചേർന്നിരിക്കുമെന്നു മാത്രം അർത്ഥശൂന്യം ആക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. മനുഷ്യഹൃദയത്തെ ഉൽക്കണ്ഠിപ്പിക്കുന്നതും, ജീവിതത്തെ ഉന്നമിപ്പിക്കുന്നതും ആയ വിഷയങ്ങൾക്കു ദൈർഘ്യമില്ലെന്നിരിക്കെ, ശുഷ്കവിഷയസ്വീകരണം ചെയ്യുന്നത് അഭിലാഷനീയമല്ലെന്നു. എന്നുവെച്ചു നാടോടിവിഷയങ്ങളെ പൂർണ്ണിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ചുറ്റും നടക്കുന്ന സാധാരണ സംഭവങ്ങൾ ലോകചരിത്രകാരനായ കവിയ്ക്കു കൊള്ളാവുന്നതാണെന്ന് അനേകം കൃതികൾക്കുണ്ടു വേർഡ്സ്വർത്ത് (Wordsworth) മഹാകവി സ്പഷ്ടമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇത്തരം കൃതികൾ ചുരുക്കമേ ഉള്ളൂ. വല്ല വിഷയവും കണ്ടുപിടിക്കാനായി പുരാണപുസ്തകങ്ങളുടെ മൂക്കു മൂലയും തിരയുന്ന മലയാളകവികൾ ഈ പന്ഥാവിൽ നൂമ്പരിട്ടുകളുക്കാൻ കൊള്ളാം.

കവിതാരീതിയും ശയ്യാദിഗുണങ്ങളും—രീതിയും ഗുണങ്ങളും അപരിത്യാജ്യങ്ങളല്ലെന്നു നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഒരു മതം പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യമർമ്മജ്ഞനായ വാമനനാകട്ടേ 'രീതിരാത്മാ' കാവ്യസ്യ എന്ന നേരേ വിരുദ്ധമതത്തെയും സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു കക്ഷി ഉത്തരധ്രുവ

ത്തിലാണെങ്കിൽ, മറ്റേ കക്ഷി ദക്ഷിണധ്രുവത്തിലാണെന്നതിനെപ്പറ്റിയൊന്നും സത്യം എല്ലായ്പ്പോഴും വിരുദ്ധതയുള്ള ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥിതയായിരിക്കും. കവിതയ്ക്കു പദ്യരൂപം അത്യാന്തരപ്രകാശമല്ലെന്ന് വാദിക്കുന്നവർ രീതിഗുണാദികളെ ത്യാജ്യകോടിയിൽ തള്ളിയാലും അതുകൊണ്ടല്ല. ഇവയ്ക്കുള്ള മാഹാത്മ്യം വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ കാളിദാസരുടെ രഘുവംശത്തിലെ ഒരു ശ്ലോകത്തിൽ ഭേദഗതിചെയ്യാൻ പലർക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്ന് കഥയെന്നു മതി. ഭോജന്റെ സദസ്യർക്കു പററിയ 'അമളി' എന്ന് ഉത്തമകൃതിയിലും പരീക്ഷ നടത്തുന്നവർക്കു നേരിടുന്നതാണ്. മാഹാകാവ്യങ്ങളിൽ കവിതാഗൗരവവും ആശയമാഹാത്മ്യവും എത്രമാത്രമുണ്ടോ, അത്രമാത്രം ഗൗരവവും മാഹാത്മ്യവും ശയ്യം ഇണർത്തിക്കുകയും ഉള്ളതായി കാണാം. ഷേക്സ്പിയറുടെയും കാളിദാസരുടെയും കൃതികൾ ഇതിന്നു ലക്ഷ്യങ്ങളാണ്. ഈ രണ്ടു മാഹാത്മ്യങ്ങളുടെയും പദ്യരീതിക്കു പരിപൂർണ്ണത സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. കവിതാശീതിയുടെ ധാരിയായ മാഹാകവി മിൽട്ടന്റെ കൃതികളെ സവിശേഷം അലങ്കരിക്കുന്നതു്. ഇക്കാലത്തു് ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാർത്ഥികൾ പോപ്പ് (Pope) എന്ന കവിയുടെ കൃതികൾ പഠിക്കുന്നതു വചോവിന്യാസത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണരസം മനസ്സിലാക്കുവാനാണ്. സ്വിൻബേണിന്റെ (Swinburn) പദ്യങ്ങളിലുള്ള സംഗീതസുഖത്തെ പിന്തുടർച്ച നോക്കുന്നതായാൽ അവയുടെ വില ഇടിഞ്ഞുപോകും. പദ്യനിർമ്മാണവിഷയത്തിൽ രീതിഗുണങ്ങൾക്കുള്ള മാറ്റം ഇത്രമാത്രമുണ്ടെന്ന് ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. കവിതയിൽ രീതി ഒന്ന്, ഭാവം മറ്റൊന്ന് എന്നിങ്ങനെ വേർതിരിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്ന് ഇതിനാൽ സിദ്ധമാകുന്നു. രീതിയോ ഭാവം മാത്രമല്ല അത്യാവേശമെന്ന ചോദ്യം അസംബന്ധത്തിന്റെ പശ്ചാത്താപവാക്യമാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ ചോ

ദ്വന്ദ്വത്തിന് ഉത്തരമാകട്ടെ — കാവ്യത്തിന്റെ മാന്ദാത്മ്യം കവിതാദീതിയിലോ, ആശയത്തിലോ അഥവാ ഇവ രണ്ടും കൂടിച്ചേരുന്നതിലോ അല്ല സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നും, ഇങ്ങനെ ഒരു രണ്ടെണ്ണം വിശേഷം ചെയ്തെടുക്കാൻ സാധിക്കാത്ത കാവ്യത്തിൽ തന്നെ ആണെന്നും ആയിരിക്കും. സ്വരം (ശബ്ദം), അത്ഥം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടെണ്ണമായി സംഗീതത്തെയും, ലേഖനം, അത്ഥം എന്നു രണ്ടെണ്ണമായി ചിത്രത്തെയും വിശ്ലേഷിച്ചു പറയാവുന്നതല്ലല്ലോ. അത്ഥംഗഭമായ സ്വരം സംഗീതവും, അത്ഥംഗഭമായ ലേഖനം ചിത്രവും ആകുന്നു. ഇതേതരത്തിലാണ് കവിതയിൽ രീതി (Diction) ഭാവാത്മങ്ങളുടെ സ്ഥിതി എന്ന് ആശ്ചര്യവിമർശകാഗ്രേസരനായ ബ്രാഡ്ലി ഉൽഘോഷിക്കുന്നു. ഏതാണ്ട് ഈ മാതിരിയിൽത്തന്നെയാണു മാത്യു അർണോൾഡും അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകാണുന്നത്. ഒരു കൃതിയിൽ വചോവസ്താസരസത്തിന് എത്രമാത്രം ഏറ്റക്കുറച്ചൽ കാണുന്നുവോ അത്രമാത്രം ഉൽകണ്ഠാപകണ്ഠങ്ങൾ ആകൃതിക്കും ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു ഇദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നു.

രസത്തിൽ എന്നപോലെ പദഘടനയിലും കവിയുടെ തുല്യനിഷ്ഠയും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. അത് ഇല്ലാതിരുന്നാലത്തെ ഫലം, അതിസൂക്ഷ്മവും അതിമുദ്രവും ആയ വികാരങ്ങൾക്കു വിളഭ്രമിയായ സഹൃദയന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങളെ കഠിനമായി ബാധിക്കുന്നതാണ്. ചിത്രഗതമായ ഒരു രൂപത്തിൽ നേരിയ ഒരു ചെറിയ വര അസ്ഥാനത്തിൽ വീണുകണ്ടാൽ ആ രൂപത്തിനതന്നെ ഭേദം വന്നുപോയതായി തോന്നുന്നതുപോലെ, അസ്ഥാനത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന പദങ്ങൾ ഫേതുവായി പദ്യംകൊണ്ടു മണ്ണിൽ സ്വരൂപിക്കുന്ന ചിത്രത്തിനും ഹാനിതട്ടി വ്യത്യാസപ്പെട്ടതായി തോന്നും. പദഭോഷം എത്രതന്നെ സ്വപ്നമായിരുന്നാലും ഭാവനാശക്തിയുടെ പ്രസരണത്തിന് അത്

ഏറ്റക്കുറവെ പ്രതിബന്ധം വരുത്താതിരിക്കുകയും ചെയ്താൽ
 ധനം സാമാന്യമായോ നിസ്സാരമായോ തോന്നുന്നത് അവരുടെ
 സാഹചര്യത്തിന്റെ കൂടുതൽ കറവിനെ അനുസരിച്ചിരി
 ക്കും. സാഹചര്യങ്ങളോടൊത്തുതന്നെ ഭംഗം വന്നുകൊണ്ടിരുന്ന
 കരുതിയാണു കാവ്യാഭർക്കാരൻ

“തല്ലെഴുതി നോവേക്കു
 കാവ്യം ഭൂമി കഥയെന്ന
 സ്വാഭാപുസ്തകമെ
 ശപിതനെന്നേകേന ഭൂമി:

എന്നു ചെല്ലിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ചിന്താധാരണി
 യെ തടസ്സപ്പെടുത്താതിരിക്കുന്നതിൽ മാത്രം കവിതയ്ക്കു
 ഭൂമിയിലുള്ള പോലും വായനക്കാരുടെ മനോധർമ്മം
 പോലെ കവിതാരസം അനുഭവിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനും അ
 വരെ അനുവദിക്കണം. അതിനു മാനസിക ചിത്രനിർമ്മാ
 ണത്തിൽ പരിമിതി എന്നു ഭോഷം താതൊരുവിധത്തിലും
 വന്നുപോകാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധവെച്ചാൽ മതി. പരിമിതാ
 ത്വം കുറിയേണ്ടിട്ടുള്ളത് അതിനുതക്ക പദങ്ങളും, വ്യാ
 പകാർത്ഥം കുറിക്കേണ്ടിട്ടുള്ള തരണമെന്നായ പദങ്ങളും പ്ര
 യോഗിക്കുന്നതായാൽ ഈ ഭോഷം പദജന്യമായി വരുന്ന
 തല്ല. [വിരഹകാലം അവസാനിക്കാൻ ഇത്ര ദിവസമുണ്ടെ
 ന്നു എണ്ണുന്നതിൽ വിരഹിണിതല്ലായ്മയായിരിക്കുന്നു എന്നു
 പറയുന്നതിനു പകരം ദിവസഗണനമാണ് അവളുടെ ജോ
 ലി എന്ന് ഒരു കവി പറഞ്ഞുവെന്നിരിക്കട്ടെ. ദിവസഗണ
 നത്തെ ജോലിയായി കല്പിക്കുന്നത് അതിശയോക്തമാണെ
 ന്നു മാത്രമേ പ്രഥമശ്രാവണത്തിൽ ചിലർ തോന്നുകയുണ്ടാ
 കിലും സാഹചര്യങ്ങൾ ഈ അലോചനയെ സന്തോഷം
 ജനിക്കുന്നതിനു പകരം നിമസംകൂടി തോന്നാനാണിടയു
 ള്ളത്. ഏതു പ്രാബല്യത്തിൽ ഏല്പിച്ചിരുന്നാലും വിരഹി
 ണി വിരോധാത്മകമായ് കടന്നുവെട്ടിയെന്നു തൽപരശ

ബുധ്നംകൊണ്ടു കിട്ടുന്ന വിശാലമായ ചിത്രം, ജോലി എന്ന പദം കേൾക്കുമ്പോൾ പരിമിതമായിത്തീരുകയും, അങ്ങനെ കരുണാസത്തിനു ശക്തി കുറയുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുതന്നെയാണു നീരസത്തിനു കാരണം] ആശയവൈലക്ഷണ്യംകൊണ്ടും ഈ ദോഷം ജനിക്കാം.

“പന്തിക്കുചേർന്നു മരംബുധിയെക്കടഞ്ഞു
പൊന്തിച്ചുതീപ്രഥമനെനിഹ തോന്നിടുന്നു;
ചിന്തിക്കിലിളെരുകുറുപ്പഥ നിജ്ജരന്മാർ
ബന്ധിച്ചുപച്ചപടി പുത്തുകുറുത്തതാവാം”.

ഇവിടെ, പ്രഥമൻ അമൃതസ്വാദുണ്ടെന്നല്ലാതെ യുഗാന്തരത്തിൽ കടഞ്ഞെടുത്ത അമൃതമാണ് ഈ പ്രഥമനെങ്കിൽ അതിനു കാലപ്പഴക്കംകൊണ്ടു വല്ല യവികേടും ബാധിച്ചിരിക്കില്ലേ എന്നു ചൂർച്ചാത്മം വായിച്ചുതീരുമ്പോൾ നമുക്കു യാതൊരു ഭയംകൂടിയും സ്വതഃ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ഉത്തരാലംകൊണ്ടാണു കവി ഈ സംശയം ജനിപ്പിക്കുന്നത്. പ്രഥമന്റെ കറുപ്പനിറത്തിന് ഒരു കാരണമായി കവിയുടെ പ്രേക്ഷകനായൊരു ചെയ്യുന്നതെങ്കിലും രൂപണമാത്രത്തിൽതന്നെ പ്രഥമനോടെന്നപോലെ നമുക്കു ഗ്ലോകത്തോടും നീരസം തോന്നിപ്പോകുന്നു. പാനിയത്തിനോടുള്ള വൈരസ്യംകൊണ്ടുമാത്രമല്ല നാം ഗ്ലോകത്തേയും വെറുക്കുന്നതെന്നു കറെ പശ്ചാലോചിച്ചാൽ അറിയാം. ഉൽപ്രേക്ഷകനായൊരു മാത്രം അമൃതമായിരിക്കുന്ന പ്രഥമൻ യാഥാർത്ഥ്യത്തിലും അങ്ങനെയെന്നു എന്നൊരു വിശ്വാസം നമുക്കുണ്ടായിരുന്നാൽകൂടിയും മേല്പറഞ്ഞ ഭയത്തിൽ നമ്മുടെ മനസ്സു ചേക്കിക്കുന്നില്ല. പാവനമായ ഭാവനാശക്തി അകാരണമായി കൃത്രിമപഥത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതല്ല. ചൂർച്ചാലംകൊണ്ടു അക്ലിപ്തമായി അന്തരംഗത്തിൽ പ്രതിധ്വിക്കപ്പെടുന്ന ചിത്രം ഉത്തരാലംകൊണ്ടു പരിമിതമായിത്തീരുന്നതല്ല. മനശ്ശാസ്ത്രദൃഷ്ടി പരിശോധിക്കുന്നതാകാൽ

ശ്ലോകത്തോടു തോന്നുന്ന നീരസത്തിനു കാരണം മുഖ്യമായി ഇതുതന്നെയാണു്. മനോവികാരത്തിനു് ഇത്രയും വൈകല്യം സംഭവിച്ചതിനുശേഷമാണു നീരസം നമുക്കു് അനുഭവഗോചരമാകുന്നതു്. സഹൃദയന്മാരെ അവരവരുടെ മനോധർമ്മപോലെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനു് അനുവദിക്കുന്ന പരസ്പരയോഗം ഉത്തമകവിതപത്തിന്റെ ഒരു ലക്ഷണമാണെന്നു വസ്തുത മനശ്ശാസ്ത്രസമ്മതമായ ഒന്നാണെന്നു് ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു സ്పഷ്ടമായിട്ടുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. വിശിഷ്ടപദങ്ങൾ വിശിഷ്ടരീതിയിൽ ചേരുമ്പോൾ കവിത ഉണ്ടാകുന്നു എന്ന കാളിദാസന്റെ അഭിപ്രായം എത്ര അത്ഭുതമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതു് ഉൾക്കൊള്ളാം.

ഭാഷയിൽ ഭിത്തിയാക്കുവാനുപയോഗിക്കുന്നതോടുകൂടി കവിതാരീതിയെപ്പറ്റി പലർക്കും ബഹുമാനമില്ലാതായിട്ടുണ്ടു്. 'ആശയം നോക്കണം, ആശയം നോക്കണം; അതിലല്ലേ കാര്യം?' എന്നാണു് ഇപ്പോഴത്തെ നില. കവിതയും ആശയവും പരസ്പരം പരസ്പരമാണെന്നാണു് ഈ പരിഷ്ക്കാരികൾ ധരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു തോന്നുന്നു. സാഹിത്യമർമ്മജ്ഞലോകം ഭിന്നഭിന്നമായിത്തീർന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. നളിനീലീലാദികൃതികളെപ്പറ്റി ചിലർ അസംഗതമാണെന്നതിന്റെ രഹസ്യം ഈ ഭിന്നഭിന്നതയിൽ ആസ്പദിച്ചിരിക്കുന്നു. 'പ്രാസത്തിനായ്ക്കൊണ്ടു് കാമിക്കയും വേണ്ട, പ്രാസം വിധികൃതം വെച്ചിരിക്കയും വേണ്ട' എന്നോ മറ്റോ ഒരു നൂതനമതം സകലരും ആദരണീയമാവണമെന്നു് സ്ഥാപിക്കാമെന്നിരിക്കുന്നാലും, ആശയത്തിന്റെയും രീതിയുടെയും തത്ത്വമതാപത്തിൽ രീതിയെ ലേശമെങ്കിലും അധഃകരിക്കുന്ന മതത്തെ സഹൃദയസമ്മതമാക്കുന്ന കാര്യം അസംഭവമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഭാഷാകവിതയുടെ രീതിയെപ്പറ്റി രണ്ടു വാക്കു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. വളരുന്നതോൾ കവനി

ക്കാരുടെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി ഭാഷാകവിതയിൽ ഒരു പുതിയ രീതി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ചിന്താവരണ പദങ്ങൾ ഇന്നുവ അന്യയിരിക്കുമെന്ന് ഏതാണ്ടു സൂചിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം മുൻപുവരുന്ന പദങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കണം എന്നൊരു ഭ്രമം ഇവർക്കില്ല. അതാവിതു, വെണ്മണിക്കും മറവും ഉള്ള ആദ്യക്ഷരാദിപ്പാസനിഷ്ഠയെ ഇവർ കാര്യമാക്കിയിട്ടില്ല. ഈ മാതിരി പ്രയോഗങ്ങൾ കൃത്രിമങ്ങളാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അകൃത്രിമതയാണു മിസ്റ്റർ വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോന്റെ കവിതയ്ക്കുള്ള പ്രത്യേകഗുണം. ആശയഗൗരവത്തിനും മനോവികാരത്തിനും ഏറ്റവും യോജിക്കുന്ന വാക്കുകളെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിക്കുന്നതിൽ വളരെ ആയാസപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഈ ആയാസക്ലേശം ഗ്ലോക്കുകളിൽ ലേശവും കാണുകയില്ല. ഇതു (Art without art) എന്നു പാശ്ചാത്യന്മാർ പറയുന്ന കലാകൗശലത്തിന്റെ പരമാവധിയാകുന്നു. വള്ളത്തോൾ പ്രമുഖന്മാരുടെ വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തിൽ ഏകദേശംഗമത എന്നൊരു വിശേഷഗുണവും ഉണ്ട്. ആകുന്നതും ദ്വിതപാക്ഷരങ്ങളെ വഴ്ജിച്ച്, ദീർഘാക്ഷരപ്രാചുര്യമുള്ള പദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ ഈ ഗുണം സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ദീർഘാക്ഷരങ്ങൾക്കു മനസ്സിനെ ഇളക്കുന്നതിന് ഏതൊരു വിശേഷശക്തി ഉണ്ടെന്നു ധരിച്ചിട്ടാണു നിരണ്ടത്തു കവികൾ അവരുടെ കൃതികളിൽ 'ഏ'കാരം ക്രമത്തിലധികം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു തോന്നുന്നു. ഏകാരാദിദീർഘസ്വരാക്ഷരങ്ങളുടെ പ്രാചുര്യംകൊണ്ടു ആശയങ്ങൾ ഏകദേശംഗമങ്ങളാകുന്നതിനു ചില ഗ്ലോക്കുകളെ താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു:—

‘മുന്നതന്നെ ഭവത്ഗൃഹത്തിൽ വരുവാൻ

ഞാനേതയാറെങ്കിലും

വന്നെയ്ക്കാമിതി ഹർദ്ദമോടു വലിയേ

കേറിപ്പറഞ്ഞൊരു നീ

പിന്നേടാ ബന്ധ! കാട്ടിവെച്ചു കടം-

കയ്യല്ലയോ? തെറ്റി നി-

തന്നുകാരണമാക്കിത്തന്ന കലഹം

കാലേ ക്ഷണിയ്ക്കുന്നു ഞാൻ.*

‘പോയല്ലോ മലയാനിലൻ, വികചസ-

ന്മപ്പീടതപ്പീസുമ-

ശ്രീ യക്ഷാമമെഴും നിദാഘവുമഹോ!

പൊയ്ക്കോയി, വെട്ടുത്തുവും

ഭൂതശ്ലോഭനമാം ശരണമരവും,

ഹേമന്തവും, ശാന്തമെ-

ന്നായല്ലോബന്ധ! ബാക്കിയില്ലിശിരവും

മുദ്രേ! മുദാപോക്കുമോ?’

* ‘ആരാമാനേ കമലയിവനെ-

കൈവെടിഞ്ഞന്ന പോയ,-

ജാരാഖത്തും നൂവരഭേദം

പാണ്ഡ്യസീമാവിൽ വിട്ടു;

കൈരാശ്വത്തിൽ പടിവയെഴുമായ്

രാഗമേ! നീ വിടുന്നി-

ല്ലാരായ്ക്കേൻ നിന്നതിരവിടെനാ-

ണന്യജന്മത്തിലാമോ?”

അ, ഇ, ഉ, എ, ഒ എന്നിവയുടെ ദീർഘാക്ഷരങ്ങൾ മേലെഴുതിയ പദ്യങ്ങളിൽ ശ്രവണസുഖത്തിനെന്നപോലെ രസസ്സുഷ്ഠിയിലും, തന്മൂലം ഹൃദയംഗമത്വത്തിനും നന്നെ സഹായിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. കേരളപ്രാസ മല്ലാതെ മറ്റു യാതൊരു പ്രാസവും ഇവയിൽ (വിശേഷിച്ചു - മൂന്നാമത്തേതിൽ) ദീർഘിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും ഹൃദയോന്നതവും സംഗീതരസവും സമാനകണ്ഠ്യയിൽ കാണുന്നുണ്ട്.

* ഇതേ ശ്ലോകം മാത്രം വള്ളത്തോൾകവിനിവകയാകുന്നു.

പി-പ്രാസംകൊണ്ടു വൈദർഭീയിക്കു ഹാനി വന്നിട്ടില്ല
 നാം വിശ്വസിക്കുന്നു. വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനത്തിൽനിന്ന്
 ഒരു വളരെ ഭിന്നിച്ച് ഇപ്രകാരം കാണുന്ന കവിതാരീതി
 യാകുന്നു വള്ളത്തോൾ നാരായണമനോനവർകളുടേതു്.
 മനോവികാരഗതി അനന്തരിച്ച് അവിടവിടെ നിറുത്തി,
 പാട്ടുകളിൽ സ്വരാക്ഷരങ്ങളെ നീട്ടിനീട്ടി രാഗം വിസ്തരിക്കു
 മ്പോഴാണ് പരമാനന്ദം ജ്വലിക്കുന്നതെന്ന സൂക്ഷ്മതത്വം ആ
 ലോചിക്കുന്നതായാൽ പദ്യങ്ങൾക്ക് 'ഏ'കാര 'ഉയ'കാരാ
 ടികളുടെ ബാഹുല്യംകൊണ്ടു കണ്ഠരസവും മനോരഞ്ജകത്വ
 വും ഉണ്ടാവാൻ ന്യായമുണ്ടെന്ന് അനുമാനിക്കാമെന്നാണ്
 എന്റെ പക്ഷം. ഈ സമ്പ്രദായംകൊണ്ടുള്ള ഗുണം ആ
 ധുനികഭാഷാകവിതയ്ക്കു പ്രത്യേകം ഉള്ളതാണെന്ന് ഇവി
 ടെ ലേഖനം വിവക്ഷിച്ചിട്ടില്ല.

“നേത്താനിരൂപലമിവ, തെളി-
 ണ്താനാൽപേരല്ലെ-ചിരിച്ചാ,-
 നാത്താൻ റ്റളിൻകലമിവ, വള-
 ത്താൻ പയ്യോരശിഃപാലേ,
 പിതാ രൂപമുതലിളകിനാ-
 നേഷ ചേറ്റോത്തുപോലെ,
 കൂത്താൻ കാമീ മദനനവ പോ-
 ന്നാഗതേ ചാരുചന്ദ്രേ”

എന്ന് ഉണ്ണുനീലീസന്ദേശത്തിലും,

“കാത്താരേ ഹന്ത! മാം ബന്ധുരവിപുലമാമാ-
 സിന്ധുരേന്ദ്രാതിഘോരേ
 കാത്താ! രേ! ചേർത്തുമിട്ടേച്ചിഹ സപരി ഭവാ-
 നെങ്ങു പോയി ഗുണാബ്ധേ!
 താത്താനെത്തുറുവട്ടം ന്ജഗമനവിധൗ
 യാതയും മൊല്ലിയേച്ചേ
 താത്താമെന്നെപ്പിരിഞ്ഞിട്ടൊരു പദമിളകൂ
 പന്മ നീ പുന്മരാശേ!”

എന്ന് നൈഷധചന്ദ്രികയിലും,

“തനപീ ശ്യാമാ ശിഖരിദശനാ പകപഞ്ചിംബായരോഹി
മദ്ധ്യേ ക്ഷാമാ ചകിതഹരിണീപ്രക്ഷണാ നിഗ്ഗ്നാഭിഃ
ശ്രോണീഭാരാദലസഗമനാ സ്തോകനമ്രാ സ്തനഭ്യോം
താതത്ര സ്യാദ്ഭവതിവിഷയേ സൃഷ്ടിരാദ്യേവ ധാതുഃ.”

ഇത്യാദി മേഘസന്ദേശാദികളിലും ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണുക.

കവിതയുടെ ഭാവി പരിഷ്കാരം വളർക്കുന്തോറും കവിതയെപ്പറ്റിയുള്ള ബഹുമാനം കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വരുമെന്നാണ് ചിലരുടെ കൈ വിചാരം. ‘അല്പജ്ഞാനം ആ പൽക്കര’മാണെന്ന പ്രമാണത്തിന് ഉദാഹരണമാണ് ഈ വിശ്വാസമെന്നു പറയാതെ നില്ക്കുന്നതില്ല. കൃത്യാകൃത്യാ പദേശം ചെയ്യുന്നതിനോ, ധ്വനിയെ മോഹിപ്പിച്ചാ, മാത്രം എഴുതുന്ന കവിതകളാണെങ്കിൽ അവയ്ക്കു ‘കാലംപോരാ’ എന്ന് ആരും സമ്മതിയ്ക്കും. ഒഴിച്ചു കൂടാൻ പാടില്ലാത്തതായ കാര്യങ്ങളിലും, പ്രയോജനം ഉള്ളവയിലും മാത്രമേ പരിഷ്കാരത്തിനർഹ വരുമ്പോൾ ജനങ്ങളുടെ മനസ്സു പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നു വാദിക്കുന്നവർ, ജീവിതത്തിൽ ഉപകരിക്കുന്ന സർവ്വവും ജീവിതസൗഖ്യംതന്നെയും ഭാവനാശക്തിയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും, ആ ഭാവനാശക്തിയുടെ പ്രസരണം ഫേതുപായിട്ടാണു കവിത പരമാനന്ദം തരുന്നതെന്നും ഉള്ള തത്വങ്ങളെ ഓർക്കേണ്ടതാണ്. ചെറുകിടകാര്യങ്ങളിൽ അധികം ഉപകരിക്കുന്നതു ഗദ്യമാണെങ്കിലും, പ്രാപഞ്ചികസുഖാനുഭൂതിക്കു ഗദ്യത്തേക്കാൾ അധികമോ അഥവാ അതിനു സമമായിട്ടെങ്കിലുമോ കവിതയും ഉതകുമെന്നുള്ളതു് അവിതർക്കിതമാകുന്നു. എന്നാൽ, അങ്ങനെ ഉള്ള കവിത തലച്ചോറിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നതായിരിക്കയില്ല. അതിന്റെ ഉത്ഭവം ഹൃദയത്തിൽനിന്നായിരിക്കും. പാവനമായ ഹൃദയത്തിൽനിന്നും സ്വയമേവ പുറപ്പെടുന്ന കവിതയ്ക്കു് ഒരു കാലത്താ അഴിവില്ലാത്തതും ഇങ്ങനെ

യുള്ള ഏകദേശം മനുഷ്യക്ക് ഉള്ളിടത്തോളംകാലം കവിത ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതും ആകുന്നു. ജാതിമതഭേദങ്ങളെ പരിഗണിക്കാതെ മനുഷ്യസമുദായമാകുന്ന മഹാസൗമ്യായുധത്തെ തന്റെ മനോവികാരശക്തികൊണ്ടും, പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിയിൽ തനിക്കു പൊതുവേയുള്ള സമഭാവനകൊണ്ടും എല്ലാ കാലത്തും ഏകോപിച്ച് നിരന്തരം കഴിയുന്ന മഹാകവിയുടെ വാശേലാഭത്തിന്നു ബ്രഹ്മാനന്ദപ്രഭമാകയാൽ, ആ ബ്രഹ്മാനന്ദത്തിൽ മനസ്സിനെ ലയിപ്പിക്കാൻ ജീവിതമനുഭവശൃംഖലാ മനുഷ്യനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നിടത്തോളംകാലവും കവിതയുടെ പ്രചാരത്തിനും പ്രഭാവത്തിനും യാതൊരു വിധം ഹാനിയും സംഭവിക്കുന്നതല്ല. “വേദത്തിൽ പ്രഥമം പിറന്നു”, ഉപനിഷത്സംരക്ഷ കൈക്കൊണ്ടു്, സർവാത്മസിദ്ധി പ്രദമായും, ജ്ഞാനസമാഗ്ഗ് വാരിയായും” ഇരിക്കുന്ന ആ കവിതയ്ക്കു് ആരംഭത്തെ മംഗളാശംസ ചെയ്യേണ്ടതില്ല. അതു് എല്ലാ കാലത്തും എല്ലാ ഭേദത്തും നിർവിരോധമായി സ്വയമേവ നിലനിന്നുകൊള്ളും.

പട്ടം ഏൻ. കൊച്ചുതൃപ്പിള്ളി ബി. ഏ.

൩. നാടകം.

സാത്മകമായ വാക്യമാണല്ലോ കാവ്യം. ആയതിന്നു ഏകദേശമായി സന്നികർഷം ലഭിച്ച യഥോക്തിയും സംസാരഭൂതി വരുത്തുവാൻ കഴിയുന്നതു നേത്രശ്രോത്രേന്ദ്രിയങ്ങൾ വഴിയ്ക്കാണ്. ആകയാൽ “ദൃശ്യ”ങ്ങളേയും “ശ്രാവ്യ”ങ്ങളേയും കാവ്യങ്ങളെ രണ്ടായി വിഭജിച്ചിരിക്കണം. അതെങ്ങതു് അഭിനയിച്ചു കണ്ടു രസിക്കേണ്ടവയായ ദൃശ്യകാവ്യങ്ങളിലുൾപ്പെട്ടവയാണു കഥകളി, പ്രഹസനം മുതലായവ. “കൃഷ്ണഗാഥ” കിളിപ്പാട്ടുകൾ തുടങ്ങി

യുള്ളവ ചൊല്ലിക്കേട്ടു രസിക്കത്തക്കവയാകയാൽ ശ്രാവ്യ വർഗ്ഗത്തിലുൾപ്പെടുന്നു. നാടകം ദൃശ്യശാഖയിൽ പെട്ടതെന്നു സ്പഷ്ടം.

രംഗത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന കഥാഭാഗത്തെ സംബന്ധിച്ച പ്രധാനമായി ഫ. കഥാഘടനം ൨. നായകസ്വഭാവം. ൩. സ്ഥായിരസം എന്നീ മൂന്നു സംഗതികൾ നോക്കേണ്ടതുണ്ട്.

കഥാവസ്തു പ്രസിദ്ധ പുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽ നിന്നെടുത്തു രംഗാനുയുക്തങ്ങളായ ചിത്ര ഭേദഗതികൾ വരുത്തിത്തന്നതോ, കവിയുടെ സ്വകാര്യോപകല്പനയോ ആയിരിക്കാം.

കഥയുടെ സാരമായ ഭാഗത്തെ അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിക്കുന്നതു “ഖീജം” എന്ന പേർകൊണ്ടാണ്. നാടകത്തിൽ കൂടിയുള്ള കഥാവസ്തുവിന്റെ വളച്ച ഭൂമിയിൽ വിതയ്ക്കുന്ന വിത്തു പൊട്ടി മുളച്ചു വൃക്ഷമോ ചെടിയോ ആയി വളർന്നു വലം തരുന്നതുപരേയുള്ള കൃഷിയുടെ രീതിയോടു തുല്യമായി വിചാരിക്കാം. ഒരു വിത്തു വിതയ്ക്കണമെന്ന മനസ്സിൽ കരുതുവോൾ, ആ കരുതൽ തന്നെ ഈ ഉദ്യമത്തിന്റെ ആരംഭമായി കണക്കു കൂട്ടാവുന്നതാണ്ല്ലോ. പിന്നീട് നിലം കിളച്ചൊരുക്കി കൃഷിക്കു തയ്യാറാക്കുന്നതിലും വളം ചേർക്കുന്നതിലും മറ്റും പല യത്നങ്ങൾ ഈ ഖീജത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിന് അത്യാവശ്യമാണ്. വിത്തു ഭൂമിയിൽ മറഞ്ഞു കിടന്ന് ഈ യത്നഫലങ്ങളുമേറു നല്ലവണ്ണം പാകമായതിനുശേഷമേ പൊട്ടിമുളയ്ക്കുന്നുള്ളൂ. വിത്തു മുളയ്ക്കുമ്പോൾ അതിനോടുകൂടി ഉണ്ടായിവരുന്ന കളകളാകുന്ന പല തരത്തിലുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങളെ നശിപ്പിച്ചെങ്കിൽമാത്രമേ വിത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ചെടി, ഫലത്തേത്തരുന്നതിനു ശക്തിയുള്ളതായി പോഷിച്ചുവരൂ. ഇപ്രകാരം വളർന്നുവരുന്ന സമയം വല്ല ദൈവാ

ധീനഭോഷവുംകൊണ്ടല്ലാതെ അതിൽനിന്നുണ്ടാകേണ്ട ഫലത്തിനു മറ്റു തടസ്സങ്ങളില്ല. സാധാരണ പ്രതിബന്ധങ്ങളെല്ലാം നീങ്ങിയിരിക്കുന്നതിനാൽ ഫലപ്രദീക്ഷയ്ക്കു വഴിയുണ്ടാകുന്നു. ഇതിനുശേഷം ദൈവാനുകൂല്യംകൊണ്ട് ഒരു നല്ല വൃക്ഷമോ ചെടിയോ ആയി വളന്നുവരുന്ന ഈ മുള്ളിൽനിന്നു മുമ്പു ആശിച്ചവിധം ഫലസിദ്ധിയുണ്ടാകുന്നു. ഈ ക്രമത്തിനനുസരണമായിട്ടുതന്നെയാണു ബീജപ്രസ്താവനാവസരത്തിൽ 'ആരംഭ'വും ബീജപോഷണത്തിനു വേണ്ട ശ്രമം ചെയ്യുന്ന ഘട്ടത്തിൽ 'യത്നവും' ഈ ശ്രമഫലങ്ങളേറ്റു ബീജത്തിനു ഗുണമുണ്ടാകുന്നുണ്ടെങ്കിലും പ്രകാശത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാത്ത വളർച്ചയിൽ 'പ്രത്യാശ'യും അതോടൊന്നിച്ചുണ്ടാകുന്ന തടസ്സങ്ങളെ നിരന്തരപ്രയത്നങ്ങളാൽ ജയിച്ചു കാര്യസിദ്ധിക്കു വഴികാണുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ 'നിയന്താപ്തി'യും, ദൈവാനുകൂല്യത്താൽ ഉദ്ദേശ്യം നിർവ്വഹിക്കുന്ന അന്ത്യദശയിൽ 'ഫലാഗമ'വും, ഇങ്ങനെ അഞ്ചുവസ്ഥകൾ പ്രായേണ എല്ലാ കഥാപാത്രങ്ങളേയും പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനുണ്ടായിരിക്കുന്നത്. 'ബീജ'ത്തെ ഈ അവസ്ഥാന്തരങ്ങളുമായി ഘടിപ്പിക്കുന്ന അംശത്തിനത്രെ 'സന്ധി' എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. അതിനാൽ നാടകം 'പഞ്ചസന്ധിസമന്വിത'മായിരിക്കണമെന്നു വന്നുകൂടുന്നു.

൧. 'ബീജ'ത്തെ 'ആരംഭ'വുമായി ചേർത്ത് ഉദ്യമത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ഭാഗം 'മുഖ'സന്ധി:

൨. 'ബീജ'ത്തെ 'യത്ന'വുമായി ചേർത്ത് അതിനെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയും ഉടൻ മറച്ചും കാര്യസിദ്ധിക്കുള്ള ശ്രമവൃത്തികളെ കാണിക്കുന്ന ഭാഗം 'പ്രതിമുഖ'സന്ധി.

൩. ബീജത്തെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്താതെ മറ്റുപ്രകാരത്തിൽ അതിനുവേണ്ട ശ്രേഷ്ഠതപരവും പുഷ്ടിയും പ്രത്യാശയ്ക്കു സന്ദർഭവും കൊടുക്കുന്ന ഭാഗം 'ഗർഭ'സന്ധി.

൪. ബീജത്തോടൊത്നമിച്ചതന്നെ വളർന്നുവന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങളെല്ലാം വിഷ്ണുവിന്ദോടുകൂടിയ ശ്രമങ്ങളാൽ നശിച്ചു കാര്യനിലിക്കുള്ള യോഗം പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന സന്ദർഭം 'അവമൾ'സന്ധി.

൫. മേൽപറഞ്ഞ ദശാവിഃശേഷങ്ങളിൽക്കൂടി വളർന്നുവന്ന ബീജം ഫലാഗമത്തെ പ്രാപിക്കുന്നതായ പരിണാമഭാഗം "നിർവ്വഹണം"സന്ധി

ഇങ്ങനെ സാഹിത്യകാരന്മാർ നാടകത്തിന്റെ ആരംഭം മുതൽ അവസാനംവരെയുള്ള ഭാഗത്തെ 'മുഖം, പ്രതിമുഖം, ഗർഭം, അവമൾം, നിർവ്വഹണം' എന്ന അഞ്ചു സന്ധികളാക്കി തരം തിരിച്ചിരിക്കുന്നു.

$$\text{ബീജം} + \left\{ \begin{array}{l} \text{മ. ആരംഭം} = \text{മുഖസന്ധി} \\ \text{൨. യത്നം} = \text{പ്രതിമുഖസന്ധി} \\ \text{൩. പ്രത്യാശ} = \text{ഗർഭസന്ധി} \\ \text{൪. നിയതാപ്തി} = \text{അവമൾസന്ധി} \\ \text{൫. ഫലാഗമം} = \text{നിർവ്വഹണസന്ധി} \end{array} \right\} = \text{നാടകം}$$

രംഗപ്രയോഗം — കഥാവസ്തുവിന്റെ അംശങ്ങളെയെല്ലാം ഒരു നാടകരംഗത്തിൽ പ്രയോഗിപ്പാൻ തരം വരുന്നതല്ല. എല്ലാ സംഭവങ്ങളെയും അരങ്ങത്തു പ്രകാശിപ്പിക്കുകയെന്നു വന്നാൽ നാടകം അവസാനിക്കുകയും രസപ്രദങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളെ മാത്രമേ രംഗത്തിൽ പ്രയോഗിക്കാവൂ. എന്നാൽ സദസ്യർക്കു കഥാവസ്തുവിന്റെ വളർച്ച മുഴുവൻ മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിനു പ്രത്യേകം ചില രീതികളുമുണ്ട്.

ഒരങ്കത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ അരങ്ങത്തുനിന്നു പോകുന്ന കഥാപാത്രങ്ങൾ അടുത്ത അങ്കത്തിലെ കഥ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിന്നു "അങ്കാസ്യ"മെന്നു പേർ. ഒരങ്കം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു മുമ്പുള്ള ചില ഭാഗങ്ങളെ മറ്റു പ്രകാരത്തിൽ പറയുന്നതു് "അങ്കാവതാരം". അങ്കത്തിൽ

വരുന്ന കഥയെ അപ്രധാനപാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു മുൻകൂട്ടി പ്രതിപാദിപ്പിക്കുന്നത് “രംഗസൂച്യം.” അണിയറയിൽ നിന്നു വിളിച്ചു പറയുന്നത് “മുളിക”. ഇവയെ കൈപ്പാടെ “സൂച്യം” എന്നു പറയുന്നു. “രംഗസൂച്യം” മൂന്നുവിധത്തിലാവാം. ൧. ‘പ്രസ്താവന’ അല്ലെങ്കിൽ ‘ആമുഖം. ൨. ‘വിഷ്കംഭം.’ ൩. ‘പ്രവേശകം’.

‘പ്രസ്താവന’—ഇതു സാധാരണയായി ഒന്നാമകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലാണു പ്രയോഗിക്കുന്നത്. പ്രസ്താവനയിലെ സംഭാഷണം ‘സൂത്രധാര’നോ, ‘സ്ഥാപക’നോ ആയ പ്രധാന നടൻ മറ്റു നടനോടോ, നടിയോടോ കൂടി നടത്തുന്നു. ഇത് അഞ്ചുവിധത്തിലാവാം. അതിൽ ഒന്നാമകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ സൂത്രധാരൻ നിഗ്നമിക്കുമ്പോൾ, പ്രവേശിക്കുവാൻ പോകുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സ്ഥിതി സൂചിപ്പിക്കുന്ന രീതിയാണു സാധാരണ നാടകങ്ങളിൽ അധികവും കാണുന്നത്. ഈ രീതിക്കു ‘പ്രയോഗാതിശയം’ എന്നു പേര്.

‘വിഷ്കംഭം’ എന്നാൽ ഒരുമിച്ചു കെട്ടുന്നത് എന്നു പദാത്ഥം. നീചജാതിയിൽ പെട്ടവയല്ലാത്ത അപ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങളോടുകൂടിയുള്ള സംഭാഷണം അടങ്ങിയ വിഷ്കംഭം ‘ശുദ്ധവും’ നീചമല്ലാത്ത അപ്രധാനപാത്രവും നീചപാത്രവും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണമടങ്ങിയതു ‘മിശ്ര’വുമാകുന്നു.

‘പ്രവേശക’ത്തിൽ നീചപാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണം മാത്രമെ പാടുള്ളു; ഒന്നാമകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ പ്രവേശകം ഒരിക്കലും പ്രയോഗിച്ചുകൂടാ. വിഷ്കംഭം പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു വിരോധമില്ലതാനും.

മുതക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ, കഥാവസ്തുവിലെ രസപ്രഭങ്ങളും അഭിനയയോഗ്യങ്ങളുമായ ഭാഗങ്ങളിൽ ദൃശ്യശ്രാവ്യരീതിയിൽ പ്രയോഗിക്കേണ്ടവയെ മാത്രമേ ‘അങ്കം

എന്നു പേർ പറയുന്ന നാടകഭാഗത്തിന്നു വിഷയമാക്കാൻ പാടുള്ളു. അല്ലാതുള്ള കഥാസന്ദർഭങ്ങളെ, അത്യാവശ്യമെന്നു തോന്നുന്നപക്ഷം, ഒരു പ്രത്യേകരംഗമാക്കി പ്രയോഗിക്കാമെന്നുണ്ട്. ഈ രണ്ടു സന്ദർഭങ്ങളിലല്ലാതെ ഒരു നാടകത്തിൽ കഥാവസ്തുവിനെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ പ്രത്യേകരംഗങ്ങളെ പ്രയോഗിച്ചുകൂടുന്നതല്ല. ഒരുക്കം ആരംഭിച്ചാൽ അവിസാനിക്കുന്നതുവരെ തിരശ്ശീല ഇടുവാൻ സംഗതിയുണ്ടാകരുത്. അങ്കാവസാനത്തിൽ കഥാപാത്രങ്ങളെല്ലാം ഒരേസമയത്തു് അപ്രത്യക്ഷരാകേണ്ടതാണ്. പ്രത്യേകമായി പ്രയോഗിക്കാൻ സൗകര്യമില്ലാതെ വരുന്ന കഥാംശങ്ങളാണു ചുളിക, അങ്കാന്യം, അങ്കാവതാരം; ആകാശഭാഷിതം ഇവയായി പരിണമിക്കുന്നതു്.

സംഭാഷണം—രംഗത്തിലെ സംഭാഷണം 'സർവ്വശ്രാവ്യം' (പ്രകാശം) 'അശ്രാവ്യം' (സ്വഗതം) 'നിയതശ്രാവ്യം' എന്നു മൂന്നുവകയുണ്ട്. നിയതശ്രാവ്യത്തിന്നു 'ജനാന്തിക'മെന്നും 'അപവാരിത'മെന്നും രണ്ടു പീരിവുണ്ട്. ജനാന്തികം ഏതാനും ചിലരുടെ പ്രത്യേകശ്രദ്ധയിൽനിന്നു് ഒഴിക്കണമെന്നും അപവാരിതം പ്രത്യേകം ചിലരുടെ രഹസ്യശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയിഭവക്കണമെന്നും ഉദ്ദേശിച്ചു ചെയ്യുന്നതാണ്. അപവാരിതത്തെ 'സ്വകാര്യമായിട്ടു്' എന്നും പ്രയോഗിച്ചുവരുമാറുണ്ട്.

നായകത്വം—നാടകത്തിലെ 'നേതാവു്' അല്ലെങ്കിൽ 'നായകൻ' മിക്കവാറും സൽഗുണസമ്പുഷ്ടനായിത്തന്നെ ഇരിക്കണം. 'ആത്മശുദ്ധി, ദേഹശുദ്ധി, കലശുദ്ധി' എന്നു ശുദ്ധിത്രയങ്ങൾക്കുപുറമെ, ഔദാര്യം, സുഖാനുഭോഗലാളിത്വം, സമഭാവന, പ്രശാന്തത, ആത്മാഭിമാനം, വാങ്മാധുര്യം, യശഃപ്രതാപം, വാഗ്വിലാസം, ശൈത്യം, ശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യം എന്നീ ഗുണങ്ങൾ നായകനിൽ അവശ്യം പ്രത്യക്ഷപ്പെടേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ ഇതിൽ ഔദാര്യമോ, ലാളിത്യമോ പ്രശാന്തതയോ, ആത്മാഭിമാനമോ

ഏതാണു സർവ്വപ്രധാനമായി ഗണിക്കുന്നതെന്നുവെച്ചാൽ അതിസാരരൂപമായി നായകൻ 'ധീരോദാത്ത'നോ 'ധീരലളിത'നോ, 'ധീരശാന്ത'നോ, 'ധീരോദ്ധത'നോ ആയിരിക്കാവുന്നതാണ്.

നായകനെ സംരായിക്കാൻ വാഗ്വിലാസവും നായകനിൽ സ്ഥായിയായി ഭക്തിയുള്ള 'പീഠമദ്വ'നോ, നായികയെ സമ്പാദിക്കുന്നതിൽ സഹായിക്കുന്ന ഹാസ്യകാരനായ, 'റിദ്ദാഷക'നോ ഏതെങ്കിലും ഒരു കലാവിദ്യയിൽ മാത്രം സമർത്ഥനായിരിക്കുന്ന 'വിട'നോ ഒരു നാടകത്തിലുണ്ടായിരിക്കണം. ഇതുകൂടാതെ, മന്ത്രികൾ, മറ്റു രാജബന്ധുക്കൾ സന്യാസിമാർ, ഇങ്ങനെ പല കഥാപാത്രങ്ങൾ നായികനായ കന്യായുടെ പ്രവൃത്തികൾക്കു സഹായം ചെയ്യുന്നതായും വരുത്തേണ്ടതാണ്. ചിലപ്പോൾ നായകനെതിരാളിയായി ഭട്ടേണമുത്തിയായ 'പ്രതിനായക'നും ഉണ്ടായിരിക്കും.

നായിക ഉത്തരരാമചരിതത്തിലെ സീതയേപ്പോലെ 'സപീയ'യോ, കണ്ഠപസംരക്ഷണത്തിൽ വളന്ന് ശകന്തയെപ്പോലെ 'പരകീയ'യോ, വിക്രമോർവ്വശീയത്തിലെ ഉർവ്വശിയെപ്പോലെ 'സാമാന്യ'യോ ആയിരിക്കാവുന്നതാണ്. നായകനെപ്പോലെ നായികയും ഇണസമ്പത്തിയുള്ളവളായിരിക്കണം. നായികയ്ക്ക് അവശ്യം വേണ്ട തന്മന്ദപ്രകൃതിക്കു പ്രൗഢതാഗുണമെന്നാണു പറഞ്ഞുപരുന്നതു്. നായകാനുകൂല്യസിലിക്കു നായികയെ സഹായിപ്പാൻ 'സഖി'മാരോ, 'ചേടി'കളോ, 'ധാത്രേയി'കളോ ഉണ്ടായിരിക്കും.

രസം—ശൃംഗാരവീരാദികളായി ശാന്തവരെയുള്ള ഒൻപതു രസങ്ങൾ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളാണല്ലോ. ഇവയിൽ നാടകത്തെ സംബന്ധിച്ച വിരശൃംഗാരങ്ങളിൽ ഒരു പ്രധാനമായിരിക്കണമെന്ന് ഒരു മതവും ശാന്തമൊഴികെ മറ്റേതൊരു രസവും പ്രധാനമായിരിക്കാമെന്നു മറ്റൊരു മതവും

മുണ്ട്. ഏതു മതപ്രകാരമായാലും സ്ഥായിയായി ഒരു രസമേ പാടുള്ളൂ. അതിനു സാധാരണ 'അംഗിരസം' എന്നു പറയും. മറ്റുള്ള രസങ്ങളെ അവസരമനുസരിച്ചോടുകൂടി അംഗിരസത്തെ പോഷിപ്പിക്കാൻ അംഗങ്ങളായി സ്വീകരിക്കണം. എന്നിട്ടുവേണം കഥാവസ്തുവിന്റെ പ്രധാനസന്ധികൾക്ക് അംഗസൗഖ്യവും വരുത്തുവാൻ.

മറ്റുതരം കാവ്യങ്ങളിലെന്നപോലെതന്നെ നാടകങ്ങളിലും ശ്രംഗാരരസത്തെ, പുഷ്പിപ്പെടുത്തി പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനായി വർണ്ണിക്കുന്നതു വേർപാടെന്നും ചേർച്ചയെന്നും ആ രസത്തിന്നു സഹജമായുള്ള രണ്ടു സന്ദർഭാന്തരങ്ങളിലായിട്ടാണ്. ഇവയ്ക്കു 'വിപ്രലംഭ'മെന്നും 'സംഭോഗ'മെന്നും യഥാക്രമം പേരുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു. നായികാനായകന്മാരുടെ ആദ്യസംയോഗത്തിനു മുമ്പുള്ള വേർപാടിനെ 'അയോഗ'മെന്നും പിന്നീടോരോ സന്ദർഭശാൽ വന്നുചേരുന്ന വേർപാടിനെ 'വിപ്രയോഗ'മെന്നും വിപ്രലംഭത്തെ രണ്ടായി പിരിച്ച് വ്യവഹരിക്കാറുണ്ട്.

നാടക ചുടങ്ങുകൾ.

മുൻ പറഞ്ഞ നിബന്ധനകൾ കൂടാതെ വേറേയും ചില ചടങ്ങുകൾ നാടകാഭിനയം സംബന്ധിച്ചു പറയുവാനുണ്ട്. ഭാരതീയരുടെ എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും ഈശ്വരപരമായിട്ടുകൂടിയാണെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണ്. ഈശ്വരനെ മുൻ നിറുത്തിയല്ലാതെ ഒരു കാര്യവും ചെയ്യാറില്ലാത്ത ഭാരതീയർ നാടകത്തിലും ഇതു സംബന്ധിച്ച ചില ചടങ്ങുകൾ ഏർപ്പാടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. നാടകം ആരംഭിക്കുന്നതിനുമുമ്പു നാദിശ്ലോകം കൂടാതെ കഴികയില്ല. ആശിസ്സ്, നമസ്കൃത, വസ്തുനിദ്രേശം ഇതിലേതെങ്കിലുമൊന്നോ ഒന്നിലധികമോ നാദിശ്ലോകത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കും. ഏവരേയും നന്ദിപ്പിക്കുന്നത്, അതായതു സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നതു നാദി. ഈ നാദിപ്രയോഗക്കൊണ്ടു സഭ്യരെ ആനന്ദി

പിച്ചശേഷം സൂത്രധാരൻ അല്ലെങ്കിൽ സ്ഥാപകൻ നടി യോടോ വേറൊരു നടനോടോ സംഭാഷണത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു. ഇതിനാൽ പ്രസ്താവനാരംഗം തുടങ്ങുകയായി. നാടകത്തിലുള്ള നടന്മാരെയെല്ലാം ഒരുമിച്ചു ബന്ധിക്കുന്ന ചരട് കൈവശം വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആൾ — അതായതു നടന്മാരെ എല്ലാം ഭരിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന ആൾ — എന്നാണ് സൂത്രധാരപദത്തിന് അർത്ഥം.

നാടകം അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടതു ലോകാഭിവൃദ്ധിയെ ആശംസിക്കുന്നതും പ്രധാന കഥാപാത്രം അപേക്ഷാനരൂപമായി ഉച്ചരിക്കേണ്ടതുമായ ശ്ലോകംകൊണ്ടാണ്. ഇതിന് 'ഭാരതവാക്യ'മെന്നു പേര്. നാട്യകലാപ്രയോഗത്തിനാസ്പദങ്ങളായ ശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തി നാടകത്തിന് വേണ്ട നിയമങ്ങളെ ആദ്യമായി ക്ലപ്തപ്പെടുത്തിയ ഭരതമുനിയുടെ സ്മാരകമായിട്ടാണ് നാടകകർത്താക്കൾ ഈ പേരിനെ നിലനിർത്തിപ്പോരുന്നത്.

നായകഭോഷമോ, രസഭംഗമോ, അസഭ്യചേഷ്ടാപ്രയോഗമോ നാടകത്തിൽ വരാൻ പാടില്ല. അങ്കങ്ങൾ രസസംപൂർണ്ണങ്ങളും മുഷിച്ചൽ തോന്നാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ഭൈരവ് കറഞ്ഞവയുമായിരിക്കണം. പ്രധാന പാത്രങ്ങൾക്കു സംസ്കൃതഭാഷയും നീചപാത്രങ്ങൾക്കും സ്രീകൾക്കും പ്രാകൃതഭാഷയുമാണ് നാടകത്തിലെ സംഭാഷണങ്ങളിൽ സാധാരണ ഉപയോഗിച്ചുവരാറുള്ളത്. ദൃഢപദ്യവസായികളായ കഥകളുടെ അഭാവത്താലും മേൽപറഞ്ഞ ചടങ്ങുകളുടെ അംഗീകരണത്താലും സംസ്കൃതനാടകങ്ങൾക്കു പൊതുവെ ഒരുതരം ഗതാനുഗതികത്വം വന്നുപോയിട്ടുണ്ടെന്നു ചില അഭിജ്ഞന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു വാസ്തവമാണെങ്കിലും, സംസ്കൃതനാടകകർത്താക്കളുടെ കഥാബന്ധചാതുര്യം നിരാക്ഷേപമായ പ്രശംസയെ എന്നും അർഹിക്കുന്നതാണ്.

൪. വില.

വില എന്നു പറയുന്നതു രണ്ടു പ്രകാരത്തിൽ വിചാരിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്. സാധാരണയായി വില എന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം ഒരു സാധനം വാങ്ങുകയോ കൊടുക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ അതിന്നു പകരം കൊടുക്കുകയോ വാങ്ങുകയോ ചെയ്യുന്ന പണമെന്നാകുന്നു. എന്നാൽ ധനശാസ്ത്രത്തിൽ ഇതിന്നു കുറെ വ്യത്യസ്തമായ ഒരുർത്ഥവും കൂടിയുണ്ട്. അതിൽ വില എന്നു പറയുന്നതു പദാർത്ഥങ്ങളുടെ താരതമ്യമാകുന്നു. ഈ അർത്ഥത്തിലുള്ള വില കണക്കാക്കുന്നത് ഓരോ സാധനങ്ങളെ മറ്റോരോ സാധനങ്ങളോടു് ഒത്തു നോക്കുന്നതിനാലാകുന്നു. ഒരുപറ കോതമ്പു കൊടുത്താൽ മൂന്നുപറ നെല്ലു കിട്ടുമെങ്കിൽ ഒരുപറ കോതമ്പിന്റെ വില മൂന്നുപറ നെല്ലാണെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. ഇപ്രകാരമുള്ള വിലയിൽ രണ്ടുവിധത്തിൽ ഭേദഗതികൾ വരാവുന്നതാണ്. ഒന്ന് അന്തരസ്ഥമായ കാരണങ്ങളാലും, മറ്റൊരു ബാഹ്യസ്ഥമായ കാരണങ്ങളാലും ഇങ്ങനെ വരുന്നത്. ഒരുപറ കോതമ്പിന്റെ വില സാധാരണയായി ഏകദേശം മൂന്നുപറ നെല്ലാകുന്നു. എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ ഇതിൽനിന്നു ചളരെ ഭേദപ്പെട്ടുകാണുന്നുണ്ട്. ഒരു കൊല്ലത്തിൽ കോതമ്പു കൃഷിക്കു പ്രത്യേകമായി വളരെ ഗുണമോ ദോഷമോ ഉണ്ടായാലും നെൽ കൃഷിക്കു് അപ്രകാരം തന്നെ ഉണ്ടായാലും കോതമ്പിന്റെ വിലയിൽ ഭേദഗതികൾ വരുന്നതാണ്. ഇതിൽ ആദ്യത്തേതു് അന്തരസ്ഥമായ കാരണങ്ങളാണെന്നും രണ്ടാമത്തേതു ബാഹ്യസ്ഥമായ കാരണങ്ങളാണെന്നുമാണു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. വിലയുടെ അർത്ഥം ഇങ്ങനെയാകുമ്പോൾ എല്ലാ സാധനങ്ങൾക്കും ഈ ആണ്ടിൽ വില അധികമാണെന്നു പറഞ്ഞു കേൾക്കുന്നത് അബദ്ധമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. നെ

പ്രകാശത്താൽ കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തേക്കാൾ അധികം കോതമ്പു കിട്ടുമെന്നും കോതമ്പുകൊടുത്താൽ കഴിഞ്ഞകൊല്ലത്തേക്കാൾ അധികം നെല്ലു കിട്ടുമെന്നും ഏകകാലത്തിൽ വരുവാൻ പാടില്ലല്ലോ.

വിലയുടെ ഈ അത്ഥത്തിൽ സാധാരണയായി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന അത്ഥവും ഉൾപ്പെടുന്നതാണ് ഒരു പാറ അരിക്ക് ഒരു ഉറപ്പിക വിലയാണെന്നു പറയുമ്പോൾ അരിയെന്ന സാധനത്തെയും ഉറപ്പിക എന്ന സാധനത്തെയും സാദൃശ്യപ്പെടുത്തുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇതിന്നു കോതമ്പും നെല്ലുകൂടി സദൃശപ്പെടുത്തുന്നതിൽനിന്നു പറയത്തക്കതായ യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഇല്ല. ഈ സംഗതി ഓർമ്മവെച്ചാൽ നെല്ലിലെ ഇപ്പോൾ പണ്ടത്തേക്കാൾ വളരെ അധികമാണെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നതിന്റെ അത്ഥം കുറെ ഭേദപ്പെടുന്നതാണ്. നെല്ലു പണ്ടത്തേപ്പോലെ വിളയുന്നില്ലെന്നു പറവാൻ യാതൊരു തെളിവുമില്ലെന്നു തന്നെയല്ല പണ്ടത്തേക്കാൾ വളരെ അധികം ദിക്കുകളിൽ ഇപ്പോൾ കൃഷി ചെയ്തുവരുന്നുണ്ടെന്നും സ്പഷ്ടമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഈ വ്യത്യാസത്തിന് അന്തരസ്ഥകാരണമൊന്നുമുണ്ടാവാൻ പാടില്ല; ബാഹ്യസ്ഥകാരണമാണുള്ളത്. അമ്പതു കൊല്ലമായിട്ട് ആകരങ്ങളിൽനിന്നു സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും അധികമായി എടുത്തുവരുന്നുണ്ട്. ഇതുകൾക്കു മറ്റു ചില സാധനങ്ങളെപ്പോലെ നാശവുമില്ല. അതുകൊണ്ട് ഉറപ്പികയുടെ വില കുറയുകയാണ്. നെല്ലിന്റെ വില കൂടുകയല്ല ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

പദാത്ഥങ്ങൾക്കു വിലയുണ്ടാകുന്നതിനുള്ള കാരണമെന്താണെന്ന് ആലോചിച്ചാണുള്ളതാണ്. ഉപയോജ്യത, പ്രയത്നസാല്യത എന്നീ രണ്ടു ലക്ഷണങ്ങളുണ്ടാകുന്നതിനാലാണ് പദാത്ഥങ്ങൾക്കു വിലയുണ്ടാകുന്നത് എന്നാകുന്നു ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. മനഷ്യക്ക് ഒരു

പ്രകാരത്തിലും ഉപയോഗപ്പെടാത്ത ഒരു പദാർത്ഥത്തിന് ആരും വിലകൊടുക്കുന്നതല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. എന്നാൽ ചില സാധനങ്ങൾ എത്രതന്നെ ഉപയോഗമുള്ളവയാണെങ്കിലും അതുകൾക്ക് ആരും വിലകൊടുക്കുന്നതായി കാണുന്നില്ല. കാരറ്റ്, വെള്ളം, തീ മുതലായവ കൂടാതെ മനുഷ്യർക്ക് ജീവധാരണം ചെയ്യുന്നതിനുകൂടെ അസാദ്ധ്യമാണെങ്കിലും അതുകൾക്കു സാധാരണയായി ആരും വിലകൊടുത്തു വാങ്ങുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവ വളരെ ഉപയോഗമുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളാണെങ്കിലും യാതൊരു പ്രയത്നവും കൂടാതെ ആവശ്യമുള്ളിടത്തോളം കിട്ടുന്നവയാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു പദാർത്ഥങ്ങൾക്കു വിലയുണ്ടാകുന്നതിന് അതുകൾ ഉപയോജ്യങ്ങളായിരിക്കേണ്ടതിന്നു പുറമെ പ്രയത്നസാദ്ധ്യങ്ങളുമായിരിക്കണം.

വിലയുള്ള എല്ലാപദാർത്ഥങ്ങളിലും ഈ രണ്ടു ലക്ഷണങ്ങളുമുണ്ടായിരിക്കുമെങ്കിലും ചിലതിൽ ഒരു ലക്ഷണം പ്രധാനമായും മറ്റു ചിലതിൽ മറ്റൊരു പ്രധാനമായും കാണാവുന്നതാണ്. ഒരു വലിയ മാവിന്റെ നാരായക്കൊമ്പത്തുനിന്നു പഠിച്ചു മാങ്ങയ്ക്കു നിലത്തുനിന്നു പഠിച്ച ഒരു ചെറിയ മാവിന്റെ മാങ്ങയേക്കാൾ അധികം വില ആരും കൊടുക്കയില്ല. മുമ്പിലത്തേതു രണ്ടാമത്തേതിനേക്കാൾ അധികം പ്രയത്നംചെയ്തു കിട്ടിയതാണെങ്കിലും ഇവിടെ ഉപയോഗം പ്രധാനമാകുകൊണ്ട് അതു കിട്ടുന്നതിനുള്ള പ്രയത്നത്തെക്കുറിച്ച് ആരും അത്ര വിചാരിക്കുന്നതല്ല. വളരെ വിലപിടിച്ച ഒരു വൈരക്കല്ലുമോതിരംകൊണ്ടുള്ള ഉപയോഗം എല്ലാപേക്കും ഒരുപോലെ ആയിരിക്കാം. എന്നാൽ അതിന്റെ വിലകൊടുക്കുന്നതിന്നു വേണ്ട ധനം സമ്പാദിച്ചാൽ പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നതിന് എല്ലാപേരും ഒരുപോലെ ഒരുങ്ങിത്തുടങ്ങുമല്ല. ഇവിടെ പ്രയത്നസാദ്ധ്യതയാണു പ്രധാനമെന്നതെന്നല്ല പലരും ഇതിന്റെ ഉപയോജ്യതയെക്കുറിച്ച് വിചാരിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നില്ല.

ഒരു പദാർത്ഥത്തിന്റെ വില സാധാരണയായി അതിന്റെ ഉല്പാദനത്തിനു വേണ്ട വ്യയത്തെ അനുസരിച്ചിരിക്കും. ഉല്പാദനവ്യയം എന്തെല്ലാമാണെന്ന് ആലോചിച്ചാണുള്ളതാണ്. ഭൂമിയിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന പദാർത്ഥമാണെങ്കിൽ അതിന്റെ ഉല്പാദനവ്യയം, ഭൂമിയുടമസ്ഥന്റെ ആദായമാകുന്ന പാട്ടവും വേലക്കാരുടെ കൂലിയും വിത്തു, വല്ലി, കന്നുകാലി മുതലായതിനു വേണ്ട മൂലധനം മുൻകൂറായി ചെലവു ചെയ്യുന്നവന്റെ ആദായവുമാകുന്നു. കൈത്തൊഴിലുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന വസ്തു മുതലായ സാധനങ്ങളുടെ ഉല്പാദനവ്യയത്തിൽ കൂലിയും മൂലധനക്കാരന്റെ ആദായവും മാത്രമേ പ്രധാനമായി ഗണിച്ചാണുള്ളൂ. പണതിയുടേയും വസ്തുത്തിന്റേയും വിലകളുടെ അന്തരം വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഭൂമിയുടമസ്ഥന്റെ ആദായം വളരെ തുല്യമാകുന്നു. ഇതുകൾക്കു പുറമെ അതതു സാധനങ്ങൾ ആവശ്യമുള്ളിടത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതിനുള്ള ചെലവും ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നവരുടെ ആദായവും കണക്കാക്കേണ്ടതാണ്. വിലയെന്നു പറയുന്നതു ഇതെല്ലാം കൂടിയതാണെന്നു സാമാന്യമായി പറയാം.

വിലയെന്നത് ഉല്പാദനവ്യയത്തെ അനുസരിക്കുന്നതിനു പുറമെ ആവശ്യാല്പാദനങ്ങളേയും കൂടി അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. ആവശ്യത്തെ ഉല്പാദനത്തോടു സമമാക്കുന്ന വിധത്തിലായിരിക്കും പദാർത്ഥങ്ങളുടെ വില. ഒരു പദാർത്ഥത്തിനുള്ള ആവശ്യം വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ വില വർദ്ധിക്കുകയും, ഉല്പാദനം വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ വില കുറയുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ട് ആവശ്യം വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ വില വർദ്ധിക്കുമെന്നു മുൻപറഞ്ഞതു ശരിയാണെങ്കിലും അവസാനത്തിൽ ആവശ്യവർദ്ധനകൊണ്ടു വിലയ്ക്കു കുറവാണു് ഉണ്ടാകുന്നതു്. ഒരു വിശേഷമായപാത്രം ഒരുവൻ ഉണ്ടാക്കി എന്നും, അതിന്നു ൧൦-ആവശ്യക്കാർ

ഉണ്ടെന്നും ഇരിക്കട്ടെ. അപ്പോൾ തന്നിരിക്ക കിട്ടണമെന്നുവ
ച്ച് എല്ലാപേരും അതിന്റെ വില കൂട്ടിക്കൂട്ടിവരുന്നതാണ്
ല്ലോ. ഒടുവിൽ ഒൻപതാളുകൾ പാൻവാങ്ങി എല്ലാപേ
രെയും അധികം വിലകൊടുക്കുന്നതായ പത്താമത്തെ
ആൾക്ക് അതു കിട്ടും. ഈ ഉദാഹരണത്തിൽനിന്നു വില
ആവശ്യത്തെ ഉല്പന്നത്തോടു സമമാക്കുന്നു എന്നും, ആവ
ശ്യം വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ വിലയും വർദ്ധിക്കുമെന്നും സ്പഷ്ടമാക
ുന്നു. ഈ പാത്രം ഉണ്ടാക്കിത്തന്നവൻ അതിലാലും കൂട്ടിട്ടു
ണ്ടെന്നു നിസ്സംശയമാണ്. വേലക്കാർ എല്ലായ്ക്കും ലാ
ഭമുള്ള വ്യാപാരം നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവരാകയാൽ പ
ലവും ഈ പാത്രമുണ്ടാക്കുവാൻ യത്നിച്ചതുടങ്ങുമെന്നു പറ
യേണ്ടതില്ലല്ലോ. അപ്പോൾ ഉല്പാദനം വളരെ വർദ്ധി
ക്കും. ഉല്പാദനം വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ ആവശ്യക്കാർ മത്സരി
ച്ചു വിലകൂട്ടുകയില്ലെന്നതെന്നെയല്ല വേലക്കാർ താൻ ഉണ്ടാ
ക്കിയതു മുമ്പിൽ വില്ക്കണമെന്നു മത്സരിച്ചു വില കുറയ്ക്കുക
യും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ട് ആവശ്യം വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ
വില വർദ്ധിക്കുമെന്നു പറയാമെങ്കിലും അവസാനത്തിൽ
ആവശ്യവർദ്ധനയ്ക്കൊണ്ടു വിലയ്ക്കു കുറവാണ് ഉണ്ടാകുന്ന
തെന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞതും ഈ ഉദാഹരണക്കൊണ്ടു സ്പ
ഷ്ടമാകുന്നു.

വിലയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പദാർത്ഥങ്ങളെ മൂ
ന്നതരമായ ഭാഗിക്കാവുന്നതാണ്. ൧. അനന്യസാധാര
ണമായ ഉല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിച്ചാൽ വയ്യാത്തതുമായുള്ള
സാധനങ്ങൾ. ൨. ഉല്പാദനം വർദ്ധിക്കുന്നതിന് ഉല്പാദന
വ്യയവും വർദ്ധിക്കേണ്ടതായ സാധനങ്ങൾ. ൩. ഉല്പാദന
വ്യയം വർദ്ധിക്കാതെ ഉല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കാവുന്ന സാധ
നങ്ങൾ. ഇതിൽ മരിച്ചുപോയ ഒരു ചിത്രമെഴുത്തുകാരൻ
ഏഴുതിയ ചിത്രം ഒന്നാമത്തതിന്റെയും, ഭൂമിയിൽ നിന്നും
ആകാശത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങൾ രണ്ടാമത്തെ

തിന്റെയും, കൈത്തൊഴിയിൽകൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന വസ്തുവി
സാധനങ്ങൾ മൂന്നാമത്തതിന്റെയും ഉപാഹരണങ്ങളാകു
ന്നു. ഇതിൽ ഓരോന്നിന്റെ വിലയെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതു
താഴെ പറയുന്ന വിധത്തിലാണു്.

൧. ഒരു വസ്തുവിനുള്ള ആവശ്യം വർദ്ധിക്കുന്നതാകും
അതിന്റെ ഉല്പാദനവും വർദ്ധിക്കുമെന്ന് ഇതിന്നു മുമ്പിൽ
പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു സാമാന്യമായി ശരിയാണെങ്കിലും എത്ര
തന്നെ ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നാലും ഉല്പാദനത്തെ വർദ്ധി
പ്പിപ്പാൻ അസംഭവ്യമായ സാധനങ്ങളുമുണ്ടു്. മരിച്ചുപോ
യ ഒരു ചിത്രമെഴുത്തുകാരൻ എഴുതിയ ചിത്രം ഇതിന്നു
ഹരണമാണു്. എന്നാൽ ഈ സാധനങ്ങളുടെ വിലയെ
നോക്കപ്പെടുത്തുന്നതും ആവശ്യത്തെ ഉല്പാദനത്തോടു തുല്യ
മാക്കുന്നതിനാലാകുന്നു. ഇവിടെ ആവശ്യമെന്നുവെച്ചാൽ
വെറും ആഗ്രഹമെന്നല്ല കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ശ
ക്തിയോടുകൂടിയ ആഗ്രഹമെന്നാണു് അർത്ഥം. മേൽപ്പറ
ഞ്ഞ മാതിരി വില്പിച്ച ചിത്രം കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്ന്
ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ അനവധിയുണ്ടാകും. എന്നാൽ അതു
കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ശക്തിയോടുകൂടിയ ആഗ്ര
ഹം ഒരു ചന്തമാത്രമേ ഉണ്ടാവൂ പാടുള്ളു. അവൻ ആ
ചിത്രത്തിന്നു മറ്റൊല്ലാവരേക്കാൾ അധികം വിലകൊടു
പ്പാൻ തയ്യാറായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു് ഉല്പാദനത്തെ വ
ർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ വയ്യാത്ത സാധനങ്ങളുടെ വില ഉല്പാദനവ്യ
യത്തെ അനുസരിക്കാതെ ആവശ്യക്കാരുടെ ആഗ്രഹത്തേ
യും ശക്തിയെയും അനുസരിച്ചിരിക്കും. ആ ആഗ്രഹവും
ശക്തിയും ഒരു ചന്ത മറ്റൊല്ലാവരെക്കാളധികമുണ്ടാകുന്നതാ
യാൽ ഉല്പാദനവും ആവശ്യവും തുല്യമായി വരുന്നതാണു്
ല്ലോ ഇങ്ങനെയുള്ള സാധനങ്ങൾക്കു കൊടുക്കുന്ന വില
യ്ക്കാകുന്നു സാധാരണയായി മോഹവിലയെന്നു പറയുന്നതു്.

.. ഉല്പാദനം വർദ്ധിക്കുന്നതിന്നു് ഉല്പാദനവ്യയവും

വർദ്ധിക്കേണ്ടതായ സാധനങ്ങളുടെ വിലയെക്കുറിച്ചുമാണ് ഇനി ആലോചിച്ചുവരുന്നത്. ഭൂമിയിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ധാന്യം, ഭക്ഷ്യം, ആകരങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ലോഹങ്ങളും ഈ സാധനങ്ങൾക്ക് ഉദാഹരണങ്ങളാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ അഞ്ഞൂറു ജനങ്ങളുണ്ടെന്നും, അവർ വേണ്ടതിന്നുമാത്രമുള്ള നെല്ലുണ്ടാകുന്നതിന്നു ഫലവത്തായ ഭൂമി സ്ഥിരമായി തന്നെ ഉണ്ടെന്നും ഇരിക്കട്ടെ. അപ്പോൾ അവിടെയുണ്ടാകുന്ന നെല്ലിന്റെ വില ഭൂമിയുടെ മണ്ഡനേന്റയും വിത്തു്, വല്ലി, മുതലായതിന്നു ചെലവുചെയ്യുന്നവന്റെയും ആദായവും പ്രയത്നക്കാരുടെ കൃഷിയും കൂട്ടിച്ചുള്ള സംഖ്യയായിരിക്കും. ഇതുപ്രകാരം ഒരുപറ നെല്ലിന്നു കാൽ ഉറപ്പിക വിലയാണെന്നിരിക്കട്ടെ. അങ്ങനെ കാലാന്തരത്തിൽ ആ ഗ്രാമത്തിൽ ജനങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചുവരുമ്പോൾ അവർ ഉപജീവനത്തിന്നു് ആതുരമായും. ഫലവത്തായും സ്ഥിരമായിരിക്കുന്നതായും ഉള്ള ഭൂമിയിൽ മുഴുവൻ കൃഷി ചെയ്തുവരുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു അവർക്ക് വിളവുകൊണ്ടു ഭൂമിയിലോ കരെ ഭൂത്തിലുള്ള ഭൂമിയിലോ രണ്ടിലുമാ കൃഷി ചെയ്യുണ്ടിവരും രണ്ടിലേതു വിധമായാലും മുഖിലുണ്ടായിരുന്നതിൽ ഇരട്ടി നെല്ലുണ്ടാകുന്നതിന്നു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ഉല്പാദനവ്യയത്തിൽ ഇരട്ടിയിലധികം വേണ്ടിവരും. വിളവുകൊണ്ടു ഭൂമിയിലാണെങ്കിൽ വളരെ അധികം ഭിത്തിൽ കൃഷി ചെയ്യുണ്ടിവരും. അപ്പോൾ ഉല്പാദനവ്യയവും വളരെ വർദ്ധിക്കും. കരെ ഭൂത്തിലുള്ള ഭൂമിയിലാണെങ്കിൽ നെല്ല് അവിടെന്ന ഗ്രാമത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതിനുള്ള ചെലവുകൂടി വേണ്ടിവരും. അതുകൊണ്ടു് ഏതുവിധമായാലും അഞ്ഞൂറിൽ അധികമായി വർദ്ധിച്ച ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ട നെല്ലിന്നു് ആദ്യമേ കൃഷി ചെയ്തുവന്നിരുന്ന സ്ഥിതിയിലുണ്ടാകുന്ന നെല്ലിനെക്കാൾ അധികം വിലകൊടുക്കേണ്ടിവരും. എന്നാൽ ഗ്രാമക്കാരിൽ ചിലർ അങ്ങനെ അധിക

വിലകൊടുത്തു നെല്ലുപാങ്ങു നതു് കാണുമ്പോൾ മുന്തി
ലത്തെ കൃഷിക്കാരും ആ അധികവിലയെ നിസ്സംശയമായി
ആവശ്യപ്പെടുമെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. അപ്പോൾ ആ ഗ്രാ
മത്തിൽവേണ്ട നെല്ലിനെല്ലാം പറക്കു കാൽ ഉറപ്പികയില
ധികം കൊടുക്കേണ്ടിവരും. അതുകൊണ്ട് ഒരു രാജ്യത്ത
ക്കു് ആവശ്യമുള്ള നെല്ലിൽ ഏതു് ഓഹരിക്കൊ ഉല്പാദന
ന്യയം അധികം വേണ്ടിവരുന്നു, ആ ഓഹരിയുടെ വിലയാ
യിരിക്കും അവിടെ ആവശ്യമുള്ള മുഴുവൻ നെല്ലിന്റെയും
വില. മറ്റു ധാന്യങ്ങളുടെയും സസ്യങ്ങളുടെയും ലോചങ്ങള
ളുടെയും വില ഇങ്ങനെതന്നെ ഇരിക്കുന്നതാണ്.

മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികളിൽനിന്നു ജനവൽനം നെൽ
വില വർദ്ധിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളിലൊന്നാണെന്നു സ്പ
ഷ്ടമാകുന്നു. ഉല്പാദനം ആവശ്യത്തോടു തുല്യമാകയും ഉ
ല്പാദനവൽനയ്ക്കു് ഉല്പാദനന്യയം വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യേ
ണ്ടിവരുമ്പോൾ ജനങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടുനേൽ വില
വർദ്ധിക്കാതെ പാടില്ലല്ലോ. ഈ ദോഷത്തിന്റെ നിവാ
രണത്തിന്നു രണ്ടു മാർഗ്ഗമുണ്ടു്. ൧. മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു
ധാന്യങ്ങൾ കൈണ്ടുവരിക. ൨ കൃഷിപ്പണി സുകരമാകു
ന്നതിന്നു വേണ്ട പർഷ്കാരങ്ങൾ വെയ്ക്കുക. മറ്റു രാജ്യ
ങ്ങളിൽനിന്നു ധാന്യങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നു പദ്ധതി
കൊടുപ്പാൻ ഉപയുക്തസാധനങ്ങൾ ധാരാളമായുണ്ടായി
രിക്കണം. അതില്ലാത്തതിനാൽ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ ആ
ദ്യത്തെ മാർഗ്ഗം അസാദ്ധ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. അതുകൊ
ണ്ടു നമ്മൾ രണ്ടാമത്തെ മാർഗ്ഗമാണു നോക്കേണ്ടതു്. രസ
ശാസ്ത്രനിർദ്ദിഷ്ടങ്ങളായ വളങ്ങൾ ചേർക്കുകയും ആവിയ
ന്ത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തു കൃഷികാര്യ
ത്തിൽ ഉല്പാദനന്യയം കുറയ്ക്കുകയും വിളവു വർദ്ധിപ്പിക്കുക
യും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു വളരെ ഗുണങ്ങൾ സിദ്ധിക്കു
ന്നതാണ്.

ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു കൈത്തൊഴിലുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങളുടെ വിലയെ കുറിച്ചാകുന്നു. ഇതുകൾ ഉല്പാദനവ്യയംവർദ്ധിക്കാതെ ഉല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കാവുന്ന സാധനങ്ങളാകുന്നു. ഇതിന്റെ അർത്ഥം എന്താണെന്നു വെച്ചാൽ ഘൃതെങ്കിലും പത്തു പാത്രമോ മേശയോ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള ചെലവു് അഞ്ചു പാത്രമോ മേശയോ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള ചെലവിൽ ഇരട്ടിയിലധികം വേണ്ടിവരില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല വളരെ അധികം ഉണ്ടാക്കുമ്പോൾ ആവിയന്ത്രങ്ങളും മറ്റും ഉപയോഗിക്കാവുന്നതുകൊണ്ടു ശരാശരി ചെലവു കുറവാണെന്നതുമാണ്. കൃഷികാര്യത്തിലിങ്ങനെയല്ലെന്നു മുമ്പിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതാണു വിലയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഈവക സാധനങ്ങളും ധാന്യാദികളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം.

കൈത്തൊഴിൽകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങളുടെ ഉല്പാദനവ്യയത്തിൽ കാര്യമായിട്ടു വേലക്കാരുടെ കൂലിയെ മാത്രമേ കണക്കാക്കുവാനുള്ളൂ. ഘടികാരത്തിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്ന ഇരുമ്പുഗ്ലാഘ ഒരു രാത്രിയിന്നും സാധാരണ ഇരുമ്പു നാലായിരം രാത്രിയിന്നും വില ശരിയാണെന്ന് ഇതിന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ ഗ്ലാഘയുടെ വില കണക്കാക്കുമ്പോൾ ഇരുമ്പിന്റെ വിലയെക്കുറിച്ച് ആലോചിപ്പാനില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. അതുകൊണ്ട് ഈവക സാധനങ്ങളുടെ ഉല്പാദനവ്യയത്തിന്റെ പ്രധാനാംഗം കൂലിതന്നെയാണ്. മൂലധനത്തിന്റെ ആദായം അതിൽ വളരെ താണതായ ഒരു അംഗവുമാകുന്നു. ഈ രണ്ടു് ഇനങ്ങൾ കൂടിയതായിരിക്കും ഈവക സാധനങ്ങളുടെ വിലയെന്ന് ഏകദേശം പറയാവുന്നതാണ്.

ഒ. ആയുർപുരാതനന്മാർ.

ആയുർന്മാർ എന്ന ശബ്ദംകൊണ്ടു വായനക്കാർ മുന്തിൽ മനസ്സിലാക്കുന്നതു ഹിന്ദുക്കളിൽ ഉയന്ന ജാതിക്കാരെയാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ ശബ്ദം ഹിന്ദുക്കളെയും ഇൻഡ്യയെയും ഇപ്പോൾ ഭരിക്കുന്നവരും ഹിന്ദുക്കളാൽ ഭേദിക്കുന്മാർ എന്നു പറയപ്പെടുന്നവരും ആയ ഇംഗ്ലീഷുകാരെയും കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തും എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു വളരെ ആളുകളുടെ വെവിക്കു പത്തരിയായി തോന്നുകയില്ലയോ എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. വിശേഷിച്ച് ഇംഗ്ലീഷുകാർ മാത്രമല്ല ഏഷ്യയിൽ ഇപ്പോഴുള്ള പേർഷ്യൻജാതിക്കാർ, യൂറോപ്പിൽ ഇപ്പോഴുള്ള ജർമ്മൻജാതിക്കാർ, ഗ്രീക്ക് എന്നു പറയുന്ന യവനജാതിക്കാർ, ലാറ്റിൻജാതിക്കാർ, ചിലിറ്റായായി വേറെയും ചില ജാതിക്കാർ ഇവർ എല്ലാവരും ആയുർപുരാതനവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഓരോ ശാഖകളാകുന്നു എന്നും ഇവരും ഹിന്ദുക്കളും എല്ലാം പുരാതനമായ ഒരു കാലത്തു് ഒരു ഭിത്തിൽ ഒരു യോഗമായി താമസിച്ചുവന്നിരുന്നു എന്നും ഒരേപ്രകാരമുള്ള സാമൂഹ്യാചാരങ്ങളോടും മതവിശ്വാസങ്ങളോടും അനുഷ്ഠാനങ്ങളോടുംകൂടി കാലം കഴിച്ചുവന്നിരുന്നു എന്നും ഇപ്പോൾ നിസ്സംശയമായി തീർച്ചപ്പെടുത്തിത്താകുന്നു.

ഇങ്ങനെ തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ ഇവർ ഒരുമിച്ചു താമസിച്ചുവന്നിരുന്ന കാലത്തെ വല്ല ശിലാരേഖകളോ ഗ്രന്ഥവരികളോ മറ്റു വല്ല റിക്കാട്ടുകളോ വല്ലവരുടെയും കൈവശം കിട്ടിയിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമോ? അങ്ങനെയൊന്നുമില്ല. ആ കാലം മനുഷ്യരുടെ അഭിപ്രായം എഴുത്തു മൂലം അറിയിപ്പാണുള്ള ലിപികൾതന്നെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കാലമായിട്ടാണു വിചാരിപ്പാൻ സ്വാഭാമുഖ്യം.

എന്നാൽ, പിന്നീട് ഈ വസ്തുക്കൾ ഓരോ ശാഖകളായി പിരിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ലിപികൾ കണ്ടുപിടിച്ചു എഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ള അവയുടെ പുരാതനഗ്രന്ഥപരമ്പരകളിൽനിന്നും ഏതൽക്കാലങ്ങളിൽ അവർ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷകളിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന പല അഭിപ്രായങ്ങളും വാക്കുകളും തമ്മിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള ഉരഹമാണ് ഈ സിലാന്തത്തിന് അർത്ഥമാനമായിരിക്കുന്നത്.

ഭാരതഖണ്ഡത്തിന്റെ വടക്കേ അതിർത്തിക്ക് ഒരു മാനുഷമായി ഉടനീളം കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറായി കിടക്കുന്ന ഹിമാവാൻപർവ്വതത്തിന്റെ വടക്കുപടിഞ്ഞാറു മദ്ധ്യ ഏഷ്യാഖണ്ഡത്തിൽ ഒരു ഉയർന്ന പ്രദേശമുള്ളതാണ് ആയുർവ്വേദപുരാതനന്മാരുടെ മൂലസങ്കേതസ്ഥാനം എന്നു ഇപ്പോൾ ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. അവിടെ ജനങ്ങൾ വലിച്ചുപ്പോൾ ആ വസ്തുതയിൽനിന്നും ഓരോരോ ശാഖകൾ പല വഴികൾ പിരിഞ്ഞു പോയിത്തുടങ്ങി. തെക്കുപടിഞ്ഞാറുപോയ ഒരുശാഖ പേഷ്യാരാജ്യത്തു കുടിയേറിപ്പാത്ത് ആരാജ്യത്തിന് അധികൃതന്മാരായിത്തീർന്നു. അവിടെവെച്ചു അവർ എഴുതിവെച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ഭാഷയ്ക്കു സെൽഡ് എന്നാണ് പേര്. ഈ സെൽഡുഭാഷയിൽനിന്നു പരിണമിച്ചുണ്ടായതാകുന്നു ഇപ്പോഴുള്ള പേഷ്യാൻജാതിക്കാർ ഉപയോഗിക്കുന്ന പേഷ്യാൻഭാഷ. ആയുർമൂലവസ്തുതയിൽനിന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ പേഷ്യായ്ക്കുപോയ ശാഖയിൽനിന്നോ ഓരോ കാലങ്ങളിൽ പിരിഞ്ഞുപോയ മൂന്നു ശാഖകളിൽ ഓരോന്നായി വിചാരിക്കപ്പെടാവുന്നതാകുന്നു (i) ഗ്രീക്കുരാജ്യത്തെ കുടിയേറിപ്പാത്ത് അവിടെ അധികൃതന്മാരായ ഗ്രീക്കുഭാഷ ഉപയോഗിച്ചു വന്നതും, (ii) ഇറാഖിരാജ്യത്തു ചെന്നു റോമാസാമ്രാജ്യത്തെ സ്ഥാപിച്ചു ലാററിൻഭാഷ ഉപയോഗിച്ചു വന്നതും, (iii) ജമ്മനിരാജ്യത്തു ചെന്നു ഗാത്തിക്കു ഭാഷ ഉപയോഗിച്ചുവന്നതും ആയ ജാതിക്കാർ.

മദ്ധ്യ ഏഷ്യയിൽനിന്നു തെക്കുകിഴക്കായി പിരിഞ്ഞുപോന്ന ഒരു ശാഖയാകുന്നു ഹിമവാന്റെ പശ്ചിമോത്തരഭാഗത്തിലുള്ള ഇടവഴികളിൽ കൂടി കടന്നു 'ബ്രഹ്മവർത്തമെന്നു' അവർ പേർവിളിച്ചുവന്നിരുന്ന സിന്ധുനദീതീരപ്രദേശങ്ങളിൽ കുറെക്കാലം താമസിച്ചു ജനങ്ങൾ അവിടെയും വലിച്ചപ്പോൾ ഹിമവാന്റെ താഴ്വര പിടിച്ചു കിഴക്കോട്ടുനീങ്ങി ഭാരതവർഷം എന്നു പറയുന്നതും ഹിമവാന്റെയും വിന്ധ്യന്റെയും മദ്ധ്യേ കിടക്കുന്നതും ആയ ഗംഗാതീരപ്രദേശങ്ങളിലും മറ്റും പാർത്തു പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർക്കുകൂടി അത്യാശ്ചര്യബഹുമാനാദികളെ ജനിപ്പിക്കുന്ന അനേക ഗ്രന്ഥപരമ്പരകളെ സർവ്വകാരണയും സംസ്കൃതം എന്ന പേരിന്നു യോഗ്യമായ ഒരു ഭാഷയിൽ നിർമ്മിച്ചു ഐഹിക പാരത്രികവ്യവഹാരങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള അനേകസൂക്ഷ്മതപങ്ങളെയും കണ്ടുപിടിച്ചു ചാതുർണ്യങ്ങളായ ജാതിവ്യവസ്ഥകളോടുകൂടി സർവ്വഥാ ആയുർമാർ എന്ന ശബ്ദത്തിന്നു് അർത്ഥ സമ്പാദിച്ചവരായ ഹിന്ദുക്കൾ.

ആയുർപുരാതനവർഗ്ഗത്തിൽ മേല്പറഞ്ഞ പ്രകാരമുള്ള ശാഖകൾ ഏല്പാം പിരിഞ്ഞുപോയതു ഹിന്ദുക്കൾ അന്നാദി എന്നു പറയുന്ന അവരുടെ വേദങ്ങൾ തന്നെ ഉണ്ടാകുന്നതിന്നും എത്രയോ മുമ്പായിരിക്കണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവരുടെ വേദങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പുരാതനമായ 'ഋഗ്വേദം' തന്നെ അവർ ബ്രഹ്മവർത്തത്തിൽ പാർത്തിരുന്ന കാലത്തു് ഉണ്ടായതായി വിചാരിപ്പാൻ ആ വേദത്തിൽ തന്നെ തെളിവുകൾ ഉള്ളതാകുന്നു. 'ഋഗ്വേദം' ഉണ്ടാക്കിയതു കലിവർഷാരംഭത്തിന്നും മുമ്പായ (5000 കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു്) ഒരു കാലത്തായിരിക്കും എന്നു പറഞ്ഞാൽ അധികം തെറ്റിപ്പോകുവാനെളുപ്പമുള്ളതല്ല.

വളരെക്കാലം മുമ്പു മുതൽക്കുതന്നെ, ഈ അഞ്ചു ശാഖകളും ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്ന 'സെൽഡു', ഗ്രീക്കു്,

‘ലാറിൻ’, ‘ഗാതിക്കു’ സംസ്കൃതം എന്നഭാഷകൾ മുതലോഷകളായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. അതായതു യാതൊരുജനസമൂഹവും വളരെക്കാലമുന്മുൻ്റെ ഈ ഭാഷകളെ നിത്യത സംസാരത്തിൽ ഉപയോഗിക്കാറില്ല. എന്നാൽ മേല്പടി ഭാഷകൾ ഇപ്പോൾ മുതലോഷകളാണെങ്കിലും, സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നു ജനിച്ചതായ ‘ഗുജറാട്ടി’, ‘മറാത്തി’, ‘പാലി’ മുതലായ ചില താണതരം ഭാഷകൾ ഇൻഡ്യയിൽ ഓരോ ജനസമൂഹങ്ങൾ അവിടവിടെ സംസാരഭാഷയായി ഉപയോഗിക്കാറുള്ളതുപോലെ തന്നെ യൂറോപ്പിലും മറ്റുഭാഷകളിൽനിന്നു തടവിച്ചു അവാന്തരഭാഷകൾ ഉപയോഗിച്ചു വരാറുണ്ട്.

മുൻപറഞ്ഞ ആയുർശാഖകളിൽ ഒന്നായി പറയപ്പെടുന്ന ജമ്ബൻ അല്ലെങ്കിൽ ‘ചൂട്ടൻ’ എന്ന ജാതിക്കാരാകുന്നു ചിമ്പിട്ടു വളരെ ബലവീര്യപരാക്രമികളായി തീർന്നു കൃഷ്ണപഞ്ചത്തിന്റെ ആദികാലമായ ഏകദേശം 2000 കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു റോമാസമ്രാജ്യത്തെ ആക്രമിച്ചു അതിന്റെ യൂറോപ്പിലുള്ള സാമാന്യ ഭാഗങ്ങൾക്കും അധികൃതന്മാരായിരീന്നു് എന്നും, ഈ ജമ്ബൻ ശാഖയിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞതുപോലെ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ചെന്നു കടിയേറിപ്പാർത്തവരുടെ സന്തതികളാകുന്നു ഇപ്പോൾ നമ്മെ ഭരിയ്ക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാർ എന്നുള്ള സംഗതികൾ ചരിത്രപ്രസിദ്ധങ്ങളാണല്ലോ.

മേൽവിവരിച്ചതിൽ സാരമായി പറപ്പെട്ടവിട്ടുള്ള സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം മേൽപറഞ്ഞ പല റഗ്ഗുക്കാരും പണ്ടുകാലങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചു വന്നിരുന്നതും ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതും ആയ ഭാഷകളെ താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കി ഉണ്ടാക്കിട്ടുള്ള ഈ ഫലമാണ് എന്ന് ആദ്യം തന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ അതു കേവലം ഈ ഫലമാണെന്നുമാത്രം വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലാതെയും, ആ ഭാഷകളിലെ അനേക വാക്കുകൾക്കുള്ള ശബ്ദാർത്ഥസാമ്യങ്ങൾ കേവലം ആകസ്മികമായി സംഭവിച്ചതാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ വളരെ

പ്രയാസമുള്ളതായും കാണുന്നതിനാൽ ആ വക ജാതിക്കാർക്ക് രണ്ടാം മദ്ധ്യഏഷ്യയിൽ ആകട്ടെ അല്ലെങ്കിൽ ചേറോരരികിലാകട്ടെ ഏതെങ്കിലും ഒരു കാലത്തു് ഒരുമിച്ചു താമസിച്ചു് ഒരേ ഭാഷ സംസാരിച്ചു വന്നിരുന്നു എന്നു നിസ്സംശയമായും പറയാവുന്നതാകുന്നു. ഇവർ സംസാരിച്ചിരുന്ന ഭാഷകൾ റിപ്പോർട്ടിലായ തുടങ്ങിയതന്നു മുമ്പു മുതൽക്കു തന്നെ ഒരുമിച്ചു താമസിച്ചു വന്ന കാലങ്ങളിൽ ഒരോ അഭിപ്രായങ്ങൾ കാണിപ്പാൻ ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്ന വളരെ വാക്കുകളും കാലക്രമം കൊണ്ടു് അല്പംപ്രമായി ഭേദപ്പെട്ട പരസ്പരം സംബന്ധം അറിവാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ ആവുകയും, ആ അഭിപ്രായങ്ങൾ കാണിപ്പാനായിത്തന്നെ മറ്റു വാക്കുകൾ ഉണ്ടാകുകയും, ഇതരഭാഷകൾ സംസാരിച്ചുവന്നിരുന്ന ജാതിക്കാരോടുകൂടി യോഗം ഉണ്ടായതുമൂലം ആ ഭാഷകളുളള വാക്കുകൾ കൂടി ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങുകയും, കാലക്രമേണ രണ്ടാമതുപറഞ്ഞു കൂട്ടത്തുളള വാക്കുകൾ സാധാരണമായി ഉപയോഗിച്ചു വന്നു് ആദികാലങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്ന വാക്കുകൾ ചിലപ്പോൾ വെറും പദ്യശബ്ദങ്ങൾ മാത്രമായി കലാശിക്കുകയും, അവയിൽ തന്നെ ചിലതു് ഉപയോഗിക്കാതെ നശിച്ചുപോകയും, എല്ലാം ഉണ്ടായിരിക്കും എന്നതു നിശ്ചയംതന്നെ. എന്നാൽ ഈ വകയിൽ നിത്യത അധികം സാധാരണമായി ഉപയോഗിക്കാതെ നിവൃത്തി ലഭിക്കാത്ത വളരെ വാക്കുകൾ അല്പമാത്രമായ ശബ്ദ പ്രയോഗത്തോടു കൂടി ഉപയോഗിക്കുകയും ഈ വർഗ്ഗക്കാരുടെ ഭാഷകളിൽ ഇന്നും കാണപ്പെടുന്നതെന്നുള്ളതും നിശ്ചയംതന്നെ. ആയുർവ്വേദഭാഷയിലെന്നു ജനിച്ചതായി പറയപ്പെടുന്ന എല്ലാ ഭാഷകളുല പ്രകൃതം പ്രത്യേകമായി സംബന്ധപ്പെട്ട വാക്കുകളെ മുണ്ടിക്കാണിക്കുകയോ ഉള്ള വാക്കുകളെ മുഴുവൻ എടുത്തു കാണിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു് ഈ ലേഖനത്തിൽ പ്രയാസമായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു് ഈ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ സ്വഭാവിത ഒരു ബോധം അറിയില്ലാത്ത വായനക്കാർക്കു് ഉണ്ടാകുവാൻവേണ്ടിമാത്രം ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ഒരു പട്ടികയായി കാണിക്കാം.

അദ്ധ്യായം	ഇംഗ്ലീഷ്	ലാറ്റിൻ	ഗ്രീക്ക്	ഗാന്തീക്ക (ജർമ്മൻ)	സെൽഡ് (പോഷ്)	സംസ്കൃതം
അദ്ധ്യായം	പാദർ	പേറ്റർ	പേറ്റർ	പാദർ	പിദർ	പിതൃ
അദ്ധ്യായം	പാദർ	മേറ്റർ	മേറ്റർ	മേറ്റർ	മിദർ	മിതൃ
സഹോദര	ബ്രദർ	ബ്രദർ	ബ്രദർ	ബ്രദർ	ബ്രദർ	ഭ്രാതൃ
സഹോദരി	സിസ്റ്റർ	സോസർ	...	സിസ്റ്റർ	...	സ്വസ്തി
മകൻ	സൺ	... (സോൺ)	...	സൂനസ്സ്	...	സുന
മകൾ	ഡാughter	...	തുഗാതർ	മേറ്റർ	താഗതർ	ഭൃഗ്
മുക്കു	നോസ്	നോസസ്	...	നാസി	...	നാസ
കുട്ടൻ	പാപ്പ	പാപ്പസ്	...	പാപ്പസ്	...	പാപ്പ
പുരിയം	പ്രൈം	പ്രൈം	പ്രൈം
പാപ്പ	പാപ്പ	പാപ്പസ്	പാപ്പ	പാപ്പ
കുട്ടൻ	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്
കാലു	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്
ഭൂമി	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്
മുട്ട	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്
പെൻ	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്
പെൻ	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്
മുൻ	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്
നാലു	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്
അഞ്ചു	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്
ആറു	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്
ഏഴു	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്	പാപ്പസ്

ഇംഗ്ലീഷ്	ലാറ്റിൻ	ഗ്രീക്ക്	ഗാത്തിക്സ് (ജർമൻ)	സെൽഡ് (പോഷ്യൻ)	സംസ്കൃതം
വണ്ടി	വാഗൺ	വാജൻ	വാഹനം
ചുവന്ന	റെഡ്	...	റാത്ത്	...	രക്തം
കുറുപ്പൻ	ജാക്കാര	ഷഗോൾ	സുഗാല
എലി	മെഴസ്സ്	മുസ്സ്	മാവസ്സ്	മുഷ്	മുഷ
ഒട്ടകം	കാമെൽ	കാമിലാസ്സ്	ക്രമേള
കൊതു	മസ്കിറൊ	മശക
ചക്കര	ഷഗർ	ശക്കരാൺ	...	ശക്കർ	ശക്കര
മധുരം	സുപീറ്റ്	സുപാദ
പുതിയ	ന്യൂ	നവ
എടുക്കുക	ബർ	ബെറയിൻ	ബെറയിൻ	...	ഭൂ
തിന്നുക	ഇതററ്	എദറി	എദെർ	...	അട്
ഞാൻ	ഐ	ഇഗൊ	ഇഗൊ	...	അറം
എന്നെ	മി	ഇമി	മിച്ച്	...	മെ
നീ	ദൈ (യു)	തു	തു (യെറയി) ട് (ജസ്സ്)	...	രപം (യുതം)
ഇല്ല	നോ	...	നി	...	ന
ഉത്തമപുരുഷൻ	ആം	എയ് മി	ഇം	...	അസ്തി
പ്രഥമപുരുഷൻ	ഇസ്സ്	എസ്സി	ജസ്സ്	...	അസ്തി

ഇംഗ്ലീഷ്-പ്രാതനാമം

സംസ്കൃതം

ഈ പട്ടികയിൽ ഓരോ വാക്കുകൾക്കും ഓരോ ഭാഷകളിൽ സാമ്യമുള്ള വാക്കുകൾ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു് എന്റെ അറിവിൽ വന്നേടത്തോളം മാത്രമുള്ളതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ചില ഭിഷകളിൽ സമാനശബ്ദങ്ങൾ കൊടുക്കാത്തതിനാൽ ആ ശബ്ദങ്ങൾ ആ ഭാഷയിൽ ഇല്ലെന്നു് എന്റെ വായനക്കാർ തീർച്ചയായി വിശ്വസിച്ചുപോകയും അതതു്. വേറെയും വാക്കുകളെടുത്തു പട്ടിക ഇനിയും ഭീംഗ്ലിപ്പിക്കാവുന്നതാണു്. അതു് എങ്ങനെ എങ്കിലുമാവട്ടെ. മേൽക്കാണിച്ച പട്ടികനോക്കുന്നവർക്കു് അത്ത് പറയുന്ന ഭാഷകൾ എല്ലാറ്റിന്നും പൊതുവായ ഒരു മന്ത്രഭാഷ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു ബലമായ ഒരു അഭിപ്രായം എങ്ങനെ ജനിക്കാതിരിക്കും? അപ്പോൾ ആ മന്ത്രഭാഷ ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നവർ മറ്റു ഭാഷക്കാരെ പൂർവ്വീകനാരായിരിക്കണമെന്നും അവർ എല്ലാപേരും ഒരുകാലത്തു് ഒരു ഭിഷയിൽ ഒരുമിച്ചുവസിച്ചിരിക്കണമെന്നും എല്ലാം സാധിക്കണമെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അവരെയാകുന്നു ഈ ലേഖനത്തിന്റെ തലവാചകത്തിൽ ആർച്ചപുരാതനന്മാർ എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. അവരുടെ അന്നത്തെ സാമൂഹ്യാചാരങ്ങളെയും മതവിശ്വാസങ്ങളെയും മറ്റും കുറിപ്പു് ഇനി ഒരു ലേഖനത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതാകുന്നു.

സി. എസ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ ബി. എ.

൩. ആ പാരഭാഷ.

ഇതു്, മലയാളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണർ, രാജാക്കന്മാർ പ്രഭുക്കന്മാർ മുതലായവരോടു് അവരേക്കാൾ ഉന്നിതവർത്തികളിൽ താണവർ സംഭാഷണം ചെയ്യുമ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചുപറയുന്ന ഒരു ഭാഷയാണു്. വലിയവരും എളിയവരും

തമ്മിൽ സംസാരിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ അവസ്ഥയോടു
 ഭക്ത കാണിക്കുന്നവയായ വില പ്രത്യേകപ്രയോഗ
 ങ്ങൾ എല്ലാ ഭാഷകളിലും ഭേദങ്ങളിലും നടപ്പുള്ളവയാ
 നെന്നുള്ളതിലേക്ക് ഇംഗ്ലീഷിലും സംസ്കൃതത്തിലും അനേ
 കം പുസ്തകങ്ങൾ തക്കതായ ലക്ഷ്യങ്ങളായിട്ടുള്ളതു കൂടാ
 തെ ഇടാനീന്തനങ്ങളായ വിഭേദഭാഷകളിൽ പലതിലും
 ധാരാളം പ്രയോഗിച്ചുവരുന്നതുമാകുന്നു. എങ്കിലും മലയാ
 ലത്തിലെപ്പോലെ 'ആചാരം' പറയുന്നതിലുള്ള നിബ്ബന്ധം
 മറ്റുരാജ്യങ്ങളിലെങ്ങും ഉണ്ടോ എന്ന സംശയമാണ്. അ
 തിലും വിശേഷിച്ചു മലയാളബ്രാഹ്മണരായ നമ്പൂരിമാർക്ക്
 ഈ വിഷയത്തിലുള്ള ശാസ്ത്ര പ്രത്യേകം ഒരു ചേരതന്നെ
 യാണ്. ഇങ്ങനെ വരുവാൻ പല കാരണങ്ങളും ഉണ്ടാ
 യിരിക്കുമെങ്കിലും പ്രധാനമായ ഒരു മലയാളത്തിലെ ഭൂ
 സ്വത്തിൽ മുക്കാലേ മൂന്നു വീശവും 'ജന്മി'കളായ നമ്പൂരി
 മാരുടെ വകയും മറ്റു ജാതിക്കാർ മിക്കതും അവരുടെ കീ
 ഴിൽ കടിയാനുരായിരിക്കുന്നതും ആകുന്നു.

രാജാക്കന്മാർക്കും, പ്രഭുക്കന്മാർക്കും ഭൂമീശതപത്തിന്നു പൂ
 രമെ വേറെയും പല അധികാരബലവും ഉള്ള സ്ഥിതിക്ക്
 അവരുടെ കാര്യം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ബ്രാഹ്മണർ, രാ
 ജാക്കന്മാർ മുതലായവരോടു ജനങ്ങൾ ചെയ്തുവരുന്ന ഈ
 ആചാരക്രമത്തെ ശുഭ്രർ മുതലായവർ, അവരിൽ താണജാ
 തിക്കാരായ ഈഴവർ, മാപ്പിളമാർ, ചെറുമക്കൾ മുതലായ
 പരിലാ കഴിയുന്നിടത്തോളം ഏറ്റെടുത്തി നടത്തിത്തുടങ്ങി
 യതോടുകൂടി മലയാളത്തിൽ മുഴുപനും ഈ ഭാഷയുടെ പ്ര
 ചാരം അനിവാര്യമായും ധാരാളമായും തീർന്നിരിക്കുന്നു. എ
 ന്നാത്രമല്ല ഒരു നായർ ഒരു നമ്പൂരിയോടോ, ഒരു രീയൻ
 ഒരു നായരോടോ, സംസാരിക്കുമ്പോൾ കേവലം മലയാളഭാ
 ഷ നല്ലപണ്ണം അറിയാവുന്ന ഒരു വിഭേദരീയൻ അവിടെവ
 ന്നാചേർന്നാൽ ആയാൾക്ക് അവരുടെ സംഭാഷണത്തിന്റെ

സ്മർ

ചിന്താമണിപാഠമാല

താല്പര്യം ശരിയായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസമാ
യിരിക്കും.

ഉദാഹരണം: → 'അടിയൻ ഇന്നലെ അന്തിക്കു കരി
ക്കാടികഴിഞ്ഞു കപ്പാട്ടിൽ നില്ക്കുവാൻ വേണ്ടി രാമൻ
പുരാക്കര വിടകൊണ്ടു കപ്പാട്ടു രമ്പുറൻ രിരുമുറാക്ക
വിടകൊള്ളേണ്ടെന്നു അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നതായി വിട
കൊണ്ടിട്ടാണു' അടിയൻ വിടകൊണ്ടതു'. ഇതിന്നു 'ഞാൻ
ഇന്നലെ അത്താഴംകഴിഞ്ഞു വീട്ടിൽ കിടക്കുമ്പോൾ രാ
മൻ നായർ വന്നു കാലത്തു നമ്പൂരിയുടെ അടുക്കൽ വരേ
ണമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞിട്ടാണു' ഞാൻ
വന്നതു' എന്നാണു അർത്ഥം എന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ
കേവലം മലയാളഭാഷ നല്ലവണ്ണം അറിയാമെങ്കിലും ഈ
അപാരഭാഷാറുപ്തത്തി ഇല്ലാത്ത ഒരാൾക്കു സാധിക്കുന്ന
തല്ലല്ലോ.

മേൽപ്പറഞ്ഞ ഉദാഹരണത്തിൽ 'വിടകൊള്ളുക'
എന്ന ഒരു പദത്തിന്നു തന്നെ 'വരിക' 'പോവുക' 'പറ
യുക' ഇങ്ങനെ മൂന്നർത്ഥം ഉണ്ടല്ലോ ഉത്തുപോലെ അനേ
കം നാനാർത്ഥപദങ്ങൾ ഈ ഭാഷയിൽ ഉണ്ടു്. അവയു
ടെ പ്രയോഗത്തിന്റെ കൂടുതൽ കുറവിന്നു അനുസരിച്ചാ
ണു് ഈ ഭാഷാപ്രയോഗത്തിന്റെ കാര്യവും, ലാളിത്യവും
ഉണ്ടാകുന്നതു്. നമ്പൂരിമാരുടെ ഇല്ലങ്ങളിലോ കോവില
കങ്ങളിലോ വളരെക്കാലം പാർത്തിട്ടുള്ള ഒരു വാലിയക്കാ
രൻ നായർ ഈ ഭാഷയിൽ ഒരു വളഞ്ഞ വാചകം അറി
ഞ്ഞു പ്രയോഗിക്കുന്നതു കേട്ടാൽ ആ വക സ്വലങ്ങളിൽ
അധികം പെരുമാറുമില്ലാത്ത ഏതു യോഗ്യന്മാരും കണ്ണു
മിഴിക്കാതിരിക്കുന്നതല്ല.

ഈ ഭാഷയിലും ദേശഭാഷാപ്രയോഗഭേദം വളരെ
നടപ്പുണ്ടു്. ഉ-ം—വടക്കൻ ഭാഗങ്ങളിൽ അനുസരണാർത്ഥ
കമായ 'എറാൻ' അല്ലെങ്കിൽ 'റാൻ' എന്ന പദത്തിന്നു

പകരം തെക്കൻ ദിക്കുകളിൽ 'അടിയൻ' എന്നും തെക്കൻ ദിക്കിൽ 'തുറച്ചു ചാത്തുക' എന്നുള്ളതിനു വടക്കൻ ദിക്കിൽ 'തുറക്കെ വിളയാടുക' എന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഇതു കൂടാതെ ഓരോ പദാർത്ഥങ്ങൾക്കു് ഈ ഭാഷയിൽ പ്രത്യേകം ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന സംജ്ഞാനാമങ്ങളെ ഓരോന്നായി ഗ്രഹിച്ചാൽ വളരെ പ്രയാസമുള്ളതും, അതു ഗ്രഹിക്കാതെ ആ ഭാഷയിൽ ആർക്കും പാണ്ഡിത്യമുണ്ടാക്കുവാൻ കഴിയാത്തതും ആകയാൽ അതിലേക്കു വല്ല നിഘണ്ടുവും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ കൊള്ളാമെന്നുകൂടി ചിലർക്കു ചില അവസരങ്ങളിൽ തോന്നാതിരിക്കുന്നതല്ല. എങ്കിലും അതു് ഇപ്പോഴും ചില പരിഷ്കൃതദേശീയഭാഷകളിലെപ്പോലെതന്നെ ഉപദേശപരമ്പരാസിലങ്ങളായിരിക്കുന്നതല്ലതെ യാതൊരു പ്രമാണങ്ങളെയും അവലംബിച്ചു കാണുന്നില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല, ഓരോ പദാർത്ഥങ്ങൾക്കും സ്വാമിദൃത്യസംബന്ധത്തെ ആശ്രയിച്ച് ഒരേസമയത്തുതന്നെ രണ്ടുവിധം പര്യായഭേദത്തെ തെറ്റാതെ ഉപയോഗിച്ചാനുള്ള പ്രയാസമാകുന്നു അതിലും കഷ്ടതരും. ഉ-ം-തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു നീരാട്ടുകളി കഴിഞ്ഞു പരിവട്ടം (ചില ദിക്കിൽ മേൽ പരിവട്ടം) ചാത്തി അമുതത്തു് (അമുതു വീഴ്ത്തു് എന്നത്രേ) കഴിഞ്ഞു് എഴുന്നള്ളുമ്പോഴേക്കും അടിയൻ നനഞ്ഞു് അടിത്തോൽ മാറി കരിക്കാടി കഴിച്ചു വിട കൊള്ളാം.

ഈ വാചകത്തിൽ 'തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു' മധ്യമപുരുഷനും (ശ്രോതുവാചകം) 'അടിയൻ' ഉത്തമപുരുഷനും (വക്ത്രവാചകം) ആണെന്നുള്ളതു കൂടാതെ 'നീരാട്ടുകളിക്കുക' 'നനയുക' 'പരിവട്ടംചാത്തുക' 'അടിത്തോൽ മാറുക' 'അമുതത്തുകഴിക്കുക' 'കരിക്കാടി കഴിക്കുക' 'എഴുന്നള്ളുക' 'വിടകൊള്ളുക' ഇങ്ങനെ രണ്ടു വാചകത്തിലും ഉള്ള ഓരോ പദവും 'കളിക്കുക' 'മുണ്ടുടക്കുക' 'ഉറണുകഴിക്കുക'

‘വരിക’ എന്നിങ്ങനെ ഒരു അർത്ഥത്തിൽതന്നെയുള്ള പ. യായങ്ങൾ ആകുന്നു. ഇങ്ങനെ സ്വാമിഭൂതൃഭേദേന ഒരു അർത്ഥത്തെത്തന്നെ കുറിക്കുന്നവയായ വേറെ പല പ. യങ്ങളെയും എടുത്തു കാണിക്കാവുന്നതാണെങ്കിലും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതായാൽ അതുതന്നെ ഒരു ചെറിയ നിഘണ്ടുവാ യി തീർന്നുക്കൊണ്ടുള്ള ഭയംകൊണ്ട് ഈ ഭാഗം വിസ്തരിക്കാതെ ചുരുക്കത്തിൽ ചില സാമാന്യസൂചകങ്ങളെക്കൊണ്ടുമാത്രം കലാശിപ്പിപ്പാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതത്തിലെ ഉപസർഗ്ഗങ്ങളെപ്പോലെ ശബ്ദങ്ങൾക്ക് അർത്ഥഭേദത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നത് നായി ഈ ആചാരഭാഷയിലും ചില പ്രത്യേക പദോഽയോഗങ്ങളുണ്ട്. അതാ വിതു:— ‘തിരു’ ‘പള്ളി’ ‘പഴ’ ‘അടി’ മുതലായവ. ഇതിൽ ‘തിരു’ ‘പള്ളി’ ഇവ സ്വാമിസംബന്ധികളായ പദങ്ങളുടെയും ‘പഴ’ ‘അടി’ ഇവ ഭൂതൃന്മാടു ചേർന്ന് പദങ്ങളുടെയും മുമ്പിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഉ-ം— ‘തിരുമനസ്സ്’ ‘തൃപാദം’ ‘തിരുവള്ളം,’ ‘തിരുവെഴുത്തു’ ഇത്യാദി. പള്ളിയറ, പള്ളിക്കെട്ട്, പള്ളിക്കുറുപ്പ്, പള്ളി ഓടം ഇത്യാദി. പഴമനസ്സ്, ‘പഴക്കാരണവരു, പഴന്തള്ള, പഴന്തന്ത, ഇത്യാദി. അടിക്കിടാവു’, അടിത്തോലു് ഇത്യാദി.

ഇതുവരെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു നമ്പൂരിമാർ, രാജാക്കന്മാർ, ഇവരോടു് അവരുടെ ഭൂതൃന്മാരും താണജാതിക്കാരും ഉപയോഗിക്കുന്ന ആചാരങ്ങളെക്കുറിച്ചാകുന്നു. ഇനി ചില ‘ഇടപ്രഭുക്കന്മാർ’, നാടുവാഴികൾ, പഴയകാലത്തിൽ രാജാക്കന്മാരുടെ മന്ത്രിസ്ഥാനം മുതലായ ഉന്നത പദവികൾ പാരമ്പര്യവഴിക്ക് ഇന്നും തങ്ങൾക്കു ശാശ്വതമായി ഉണ്ടെന്നുള്ള നിലയിൽ ഇരിക്കുന്നവർ, ഇങ്ങനെ ചിലർക്കു പ്രത്യേകം ഉള്ള ചില ആചാരങ്ങളെയും ചുരുക്കത്തിൽ പറയുന്നു. അതിൽ ഒന്നാമതു് അവരിൽ ചിലരുടെ സ്ഥാനപ്പേരുകൾ തന്നെ ഇവിടെ കാണിക്കാം. ചിലർക്കു ‘തമ്പാൻ’ ‘തമ്പാട്ടി’

മറു ചിലർക്ക് 'അപ്പൻ' 'അമ്മ' (കുഞ്ഞമ്മ) വേറെ ചിലർക്ക് 'നായർ' 'നേത്യാർ' ഇത്യാദി സ്ഥാനപ്പേരുകളുണ്ട്. ഇവരിൽ ചിലരെ അതാതു സ്ഥാനപ്പേരുകൾ മാത്രമായിട്ടും, ചിലരെ സ്ഥാനപ്പേരുകളോടുകൂടി 'യജമാനൻ' 'കുഞ്ഞമ്മ' മുതലായ ആചാരപദങ്ങൾ ചേർത്തും നിർദ്ദേശിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അവരോടു സംഭാഷണം ചെയ്യുമ്പോൾ മുൻ പറഞ്ഞവിധം 'കുളി' 'ഉണ്ണ' 'പോക്ക' 'വരവ്' മുതലായ അർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനായി ചില പ്രത്യേക പദങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഇവയിൽ പോക്കിന്നും, വരവിന്നും, പറ്റായം 'നീക്കം' തന്നെ. ഭക്ഷണത്തിനെല്ലാം 'പഴേരിക്ക' ശിക്ഷ'യാകുന്നു. കുളിക്ക് 'കടവിൽ നീക്ക'മല്ലാതെ അധികം വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. അവർ പറയുന്നതെല്ലാം 'കളിക്കുകയും' അവരോടു പറയുന്നതെല്ലാം 'കേൾപ്പിക്കുകയും' ആകുന്നു. കോവിലകങ്ങളിലെ കല്യാണത്തിന്നു 'പള്ളിക്കെട്ട്' അല്ലെങ്കിൽ 'തൃത്താലിചാത്തൽ' എന്നു പറയുന്ന പ്രകാരം ഇവരിൽ ചിലരുടെ സ്രീകളുടെ കല്യാണത്തിന്നു 'കളിലേററം' (കട്തേററം) എന്നാകുന്നു പറയുന്നത്.

രാജാക്കന്മാരുടെ ഭാര്യമാരെ 'അമ്മച്ചി'മാർ അല്ലെങ്കിൽ 'നേത്യാരമ്മ'മാർ എന്നു വിളിക്കുന്നതിന്നു പകരം ഇവരിൽ ചിലരുടെ ഭാര്യമാരെ 'കെട്ടിലമ്മ' എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഈ വകയിലും ദേശഭാഷാപ്രയോഗഭേദങ്ങളുള്ളവയെ വായനക്കാർ ഉൾക്കൊള്ളിയേണ്ടതാകുന്നു.

മേൽ പറഞ്ഞവിധം നമ്പൂരിമാരോടും രാജാക്കന്മാരോടും, നായന്മാരും മറു താണ ജാതിക്കാരും പറയുന്നതു പോലെ നായന്മാരോടു തീയന്മാരും മറു തീണ്ടലുള്ള ജാതിക്കാരും, ഏടപ്രഭുക്കന്മാർ, നാടുവാഴികൾ മുതലായവരോടു നായന്മാർ പറയുമ്പോലെ നായന്മാരോടു മാപ്പിളമാർ മുതലായ തൊട്ടുകുളിയുള്ള ജാതിക്കാരും ആചാരം

പറഞ്ഞുവരുന്നു എന്ന് ഏകദേശം ഒരു മാനനിയമം കാണിക്കുന്നതല്ലാതെ മലയാളത്തിലെ (ഹിന്ദുക്കളുടെ) അസംഖ്യേയങ്ങളായ അവന്തരാജാതിഭേദങ്ങൾ 'ഖൊല്ലാൻ നാവിന്നു രണ്ടായിരമെഴുമുരഗാധീശനും ക്ലേശമുണ്ടാം' എന്ന മാതിരിയിലുള്ള യാതാകകൊണ്ടും, ദേശാചാരഭേദംകൊണ്ടും ഓരോ ശസ്ത്രങ്ങളും പലേ രൂപഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടാവാറുണ്ടെന്നുള്ളതാകകൊണ്ടും ആ പക പ്രയോഗഭേദങ്ങളെ എല്ലാം വിസ്തരിച്ചു കാണിക്കാൻ അസാദ്ധ്യമാകുന്നു.

എന്നാൽ ഈ ആചാരഭാഷ കേരളഭാഷയിൽ തന്നെയുള്ളതാ തമിഴ്, തെലുങ്കു മുതലായ ഇതരദ്രാവിഡഭാഷകളിൽനിന്നു വന്നുചേർന്നതാ എന്നാണു് ഇനി ആലോചിച്ചാണുള്ളതു്.

വിശിഷ്ടാദ്വൈതികമായ അയ്യങ്കാരന്മാരുടെ ഇടയിൽ 'തെങ്കല' എന്ന വർഗ്ഗക്കാർ പ്രത്യേകം ആദരിച്ചു വരുന്നതും 'ദ്രാവിഡഭാഷാപേദം' എന്ന് പറയത്തക്ക പ്രാശസ്തമുള്ളതും, അതി പ്രാപീനവുമായ 'തിരുവാമൊഴി' എന്ന തമിഴ് ഗ്രന്ഥത്തിൽ ആചാരഭാഷാപ്രയോഗം ധാരാളം കാണുന്നതുകൊണ്ടും, ചോളപാണ്ഡ്യദേശനിവാസികളായ അയ്യങ്കാരന്മാർ പൂജ്യപൂജകമർത്യാദയെ അനുസരിച്ചു മലയാളികളെപ്പോലെ ഇന്നും ഈ ആചാരഭാഷാപദങ്ങൾ മിക്കതും ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നതു്കൊണ്ടും ഇവയുടെ ഉത്ഭവം തമിഴിൽനിന്നാണെന്നു പറവാൻ ന്യായമില്ലെന്നില്ല. അയ്യങ്കാരന്മാരുടെ മതാചാര്യന്മാരിൽ ഒരുവനായ കലശഖരാസ്താർ, എന്ന മഹാപുരുഷൻ കേരളം വാണിരുന്ന പെരുമാക്കന്മാരിൽ ഒന്നാമനായ 'കലശഖരപ്പെരുമാൾ' എന്ന മഹാരാജാവായാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാഴ്ചക്കാലത്തു മലയാളത്തിലും ഈ ആചാരഭാഷ നടപാകതായിരിക്കാമെന്നും ഉറപ്പിപ്പാൻനല്ല മാർഗ്ഗം കാണുന്നു.

പക്ഷെ അയ്യങ്കാരന്മാരുടെ ഇടയിലെമ്പൊഴിലെ മറ്റുള്ള തമിഴരുടെ ഇടയിൽ ഈ ആചാരവാക്കുകൾക്കു പ്രചാരം കാണാത്തതുകൊണ്ട് ഇതിന്റെ ഉത്ഭവം കേവലം തമിഴിൽ നിന്നാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ ആലോചിക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല 'തിരുവാമൊഴി' എന്നു തമിഴുഗ്രന്ഥത്തിൽ പല മൊഴികളുടെയും ജ്ഞിസ്ഥാനം വഹിച്ച മന്ത്രദൃഷ്ടാവായ കലശേഖരാഴ്വാർ (കലശേഖരപ്പെരുമാൾ) മലയാളഭാഷയിൽ നിന്നെടുത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ തമിഴ് വേദഗ്രന്ഥത്തിലും പ്രയോഗിച്ചതായിരിക്കാമെന്നുവിചാരിക്കുന്നതാണ് വിരോധം? ഇങ്ങനെ ആണെങ്കിൽ കലശേഖരാഴ്വരുടെ അനുഗാമികളായ അയ്യങ്കാരന്മാർ ഈ ആചാരഭാഷയിൽ അധികപ്രതിപത്തി വരുവാനും, മറ്റുള്ള തമിഴരുടെ ഇടയിൽ അതു നടപ്പാക്കാതിരിപ്പാനും സംഗതിയുണ്ടായി. അതുകൊണ്ട് ഇനി മറ്റൊരു തെളിവു കിട്ടുന്നതുവരെ നമ്മുടെ ആചാരഭാഷ മലയാളത്തിൽതന്നെ ഉള്ളതാണെന്നും, തമിഴിൽ പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു മലയാളത്തിൽ നിന്നു 'കടം വാങ്ങിപ്പിടുള്ള കച്ചോടം' എന്ന നിലയിലാണെന്നും നമുക്കു വിശ്വസിച്ചിരിക്കുക തന്നെ.

എന്നാൽ ദ്രാവിഡഭാഷകളിൽ എല്ലാംകൊണ്ടും പ്രാധാന്യമുള്ള തമിഴുഭാഷയ്ക്കു മലയാളഭാഷയോടു കടംവാങ്ങേണ്ടിവന്നു എന്നു പറയുന്നതു കേട്ടാൽ സ്വഭാവാഭിമാനികളായ തമിഴർക്കു സഹിക്കയില്ലായിരിക്കാം. മലയാളഭാഷ തന്നെ തമിഴിൽനിന്നുണ്ടായതാണെന്നും മറ്റുമാണല്ലോ അവരുടെ സിദ്ധാന്തം. ഈ സിദ്ധാന്തം പറഞ്ഞു മെരട്ടി മഹാത്മാരായ പല മലയാളികളെപ്പോലും അവർ ഭ്രമിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ ദ്രാവിഡഭാഷയുടെ അനേകശാഖകളിൽ തെലുങ്ക്, കണ്ണടകം, തമിഴ് എന്നവയെപ്പോലെ ഒരു ശാഖ

യാണു മലയാളം എന്നുള്ള ഭാഷാശാസ്ത്രനിലാന്തം ബലപ്പെടുവന്നപ്പോൾ മലയാളഭാഷ തമിഴിലേക്കു കടം കൊടുത്തു എന്നു പറഞ്ഞാൽ വിശ്വസ്യമാകുന്ന യുക്തിയുണ്ടാണു്. അടുത്ത ദേശഭാഷയായ തമിഴു മലയാളത്തിന്നായി അസംഖ്യം വാക്കുകളെ കടം എന്നല്ലാ സമ്മാനമായിട്ടുതന്നെയും കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. സമ്മതിക്കാം. തമിഴിനേ പ്രാബല്യമുണ്ടുതാനും. പക്ഷെ അയൽദേശത്തുള്ള ദരിദ്രകുടുംബക്കാർ നന്നികുടുംബക്കാർക്കു കാഴ്ചവരുന്ന സമ്പ്രദായത്തിൽ ചിലതങ്ങോട്ടും കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. ആ കൂട്ടത്തിലുള്ളതാണു നമ്മുടെ ആചാരഭാഷ തമിഴിൽ കാണുന്നതൊക്കെയും എന്നാണെന്നെന്റെ അഭിപ്രായം.

കൂടാതെ പരമേശ്വരമേനോൻ.

൭. തൃക്കണാമതിലകം.

മലയാളത്തെക്കുറിച്ചു ശരിയായ ചരിത്രപുസ്തകങ്ങളോ അമിട്ടാത്മീയങ്ങളോ വലിയ പോരായ്മയാണെന്നും മറ്റും നവീനവിദ്യാഭ്യാസമുള്ളവർ ആവലാതിപറയുന്നത് ഏറെക്കുറെ വാസ്തവമായ ഒരു സംഗതിതന്നെയാണു്. പക്ഷെ നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർ നിർഭാഗ്യവശാൽ ഈ ഒരു വിഷയത്തിൽ അത്ര ദൃഷ്ടിവെക്കാതിരുന്നതിനാൽ ഇപ്പോഴത്തെ പുതിയ കൂട്ടർ പലതുകൂടി പരിശ്രമിച്ചാലും മലയാളത്തിന്റെ പൂർവചരിത്രം ഏതുവിധത്തിലെയ്ക്കും ഒന്നുണ്ടാക്കിത്തീർക്കാൻ അത്ര എളുപ്പത്തിലൊന്നും സാധിക്കയില്ലെന്നു തീർച്ചയായി പറയാം. എന്നാൽ അതുവിചാരിച്ചു നാം ഈ കാര്യത്തിൽ ഒന്നു പ്രവർത്തിക്കാതിരിക്കുന്നതും ഇപ്പോഴത്തെ പരിഷ്കരണരീതിക്കു ചേർന്നല്ല. അതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ കലവല്ലാമാർ പറഞ്ഞുവരുന്ന ചില ഐതിഹ്യങ്ങളെ ശ്രദ്ധി

ച്ചിട്ട്, നമ്മെ വൃദ്ധന്മാരെ പരയുവാൻ തക്കവണ്ണം ഇനയുണ്ടാവുന്ന അനന്തിരവന്മാരായ നവീനപണ്ഡിതന്മാർക്കു സൂക്ഷ്മാസൂക്ഷ്മവിവേചനം ചെയ്തു ശരിയായ ഒരു ചരിത്രപുസ്തകമുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതിന്നു വേണ്ട സ്വന്തം സമ്പാദിച്ചവപ്പാൻ മാത്രമെങ്കിലും നാമിപ്പോൾ തഥാശക്തി ശ്രമിക്കാതെ കഴികയില്ലെന്നു വന്നിരിക്കുന്നു. മുതക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ നമ്മുടെ മലയാളത്തിന്നു ചരിത്രകാലമായിട്ടില്ല; ചെറുതിരുവാലമേ ആയിട്ടുള്ളൂ. എങ്കിലും 'കാലത്തിന്നടുത്തുകാലം' എന്ന പഴഞ്ചൊല്ലുപ്രകാരം പഴമക്കാർ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ള ഒരു വലിയ ചെറുതിരുവാൽ നമ്മുടെ ചരിത്രത്തിന്നുള്ളതായ പ്രസ്താവനയായി വേർക്കുന്നത് ഒട്ടേറെന്നു അനുവശ്യമായിരിക്കുകയില്ലെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം.

പ്രാചീനകേരളത്തിൽ പരിപൂർണ്ണമായി പരിപൂർത്തിയായിട്ടുള്ളതു പെരുമാക്കത്തായുടെ വാല്മീകാവസ്ഥായിരുന്നു എന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. അക്കാലത്തു കേരളത്തിന്റെ തലസ്ഥാനം കൊടുങ്ങല്ലൂരായിരുന്നു. ഈ പ്രധാനപട്ടണം കൊടുങ്ങല്ലൂരിനടുത്തു "തൃക്കാണാമതിലകം" എന്നു കേൾവികേട്ടിരുന്ന മഹാക്ഷേത്രത്തിന്റെ പടക്കേ അതുത്തിവരെ നിണ്ടുകിടന്നിരുന്നു എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞാൽ ഇതിന്നു അനുണ്ടായിരുന്ന വിസ്താരം എത്രയാണെന്നു വായനക്കാർക്കു സാമാന്യമൊക്കെ ഉറപ്പിക്കാമല്ലോ. ഈ മഹേശ്വരക്ഷേത്രമാകിരുന്നു അക്കാലത്തു കേരളത്തിലുള്ള മറ്റൊല്ലാക്ഷേത്രങ്ങളിലുംവെച്ച് അധികം പ്രധാനപ്പെട്ടതും പണിയൂർ, ശുകപുരം (ചൊവ്വൂർ) മുതലായ പ്രധാനപ്പെട്ട ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങൾപോലും അന്നു ഈ ഒരു ക്ഷേത്രത്തിന്റെ കീഴിലായിരുന്നു എന്നുതന്നെ പറയണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവയെല്ലാം പ്രത്യേകം ഓരോ ഗ്രാമക്കാരുടെ തോഴപരദൈവക്ഷേത്രങ്ങളായിരുന്നുള്ളൂ. 'തൃക്കാണാമ

തിലക'മോ കേരളത്തിലുള്ള ഓരോപത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാർക്കും പൊതുവിലുള്ള ഒരു ക്ഷേമപദ്ധതിയായിരുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല ധനപുഷ്ടി, പരിവായും വിശേഷിച്ചുമുള്ള ഓരോ അടിയന്തിരങ്ങൾ, ഉത്സവങ്ങൾ, ഉപാസനാഭേദങ്ങൾ, ഈ ശാശ്വതമായതും ഏകീകരിക്കാൻ തുടങ്ങിയതിലകത്തു നന്നായാണ് അന്നു മറ്റൊരാൾ ഭേദപദ്ധതികളെയും അതിശയിച്ചുനിന്നിരുന്നത്. അക്കാലങ്ങളിൽ 'ഈ മഹാക്ഷേത്രത്തിന്റെ അതിരിടാലായ കളപ്പുരയിൽ കേരളത്തിലുള്ള സകല ബ്രാഹ്മണരുടെയും ഒരു മഹായോഗം (വലിയസഭ) നിശ്ചയിക്കുന്നതിനായിരുന്നു. അന്നു വേദശാസ്ത്രാദിപാഠങ്ങളുടെ പരിപൂർത്തി വരുത്തുകമാത്രമല്ല, മതവിഷയങ്ങളായും ആചാരവിഷയങ്ങളായുമെന്നവേണ്ട രാജ്യതന്ത്രങ്ങളെ സാമ്പന്ധ്യവും ജനസമുദായത്തിന്റെ യോഗക്ഷേമങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചും മറ്റുമുള്ള സകലകാര്യങ്ങളിലും വാദപ്രതിവാദം ചെയ്തു സംശയനിവൃത്തിവരുത്തി ഒരു തീർച്ചവിധി കല്പിക്കുന്നതും ഈ മഹാബ്രാഹ്മണയോഗത്തിൽത്തന്നെയായിരുന്നു. കേരളചക്രവർത്തികളായ പെരുമാക്കന്മാരുടെ ഒരു പാലിമെന്റും സഭതന്നെയായിരുന്നു ഈ മഹാസമാജം എന്നുകൂടി പറഞ്ഞാൽ ഇതിന്റെ മാഹാത്മ്യാതിശയത്തെക്കുറിച്ച് ചുരുക്കത്തിലെല്ലാവിവരണവും കഴിഞ്ഞു.

പെരുമാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ചക്കാലത്തിനുശേഷവും കരക്കാലത്തോളം ഈ മഹാക്ഷേത്രം വളരെ പുഷ്ടിയോടുകൂടിത്തന്നെ നിന്നിരുന്നു. മഹാബ്രാഹ്മണരുടെ എന്നുവെച്ചാൽ കേരളത്തിലുള്ള ജനസമുദായപ്രതിനിധികളുടെ ആ മഹായോഗവും പിന്നീട് ചില ശതാബ്ദങ്ങളോളം അവിടെത്തന്നെയാണു കൂടിയിരുന്നത്. എന്നാൽ കൊല്ലവർഷാരംഭങ്ങൾക്കുമുമ്പായി കലിവർഷം 3666-ാമാണ്ടു പുന്നിയൂർ ഗ്രാമക്കാർ വരാഹമുത്തിയെ ചുട്ടുപൊട്ടിച്ചതായി പറയുന്ന ക്ഷേത്രത്തിനും, 'ഒരലാശ്ശേരിയേംഗിയാതിരിപ്പാട്' എന്നു

പ്രസിദ്ധനായ മഹാപുരുഷൻ 'തൃശ്ശിവപേരൂർമതിലകം' പുതിയ പരമമായതായി പറയുന്ന കാലത്തിനും ഇടക്കാണ് 'തൃക്കണാമതിലകം' നശിച്ചുപോയതെന്നു ഉറപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പനിയൂർഗ്രാമം ക്ഷയിച്ചതിൽപിന്നെയാണ് ഇരിങ്ങാലക്കുടഗ്രാമം ഉയർന്നതെന്നും ഒരുപാറ്റേരിയോഗിയാതിരിപ്പാടാണ് തൃക്കണാമതിലകത്തുണ്ടായിരുന്ന മഹാബ്രാഹ്മണമോശം തൃശ്ശിവപേരൂർ ഭക്തപ്രിയക്ഷേത്രത്തിലേക്കു മാറ്റിയതെന്നും പ്രസിദ്ധിച്ചുണ്ട്. തൃക്കണാമതിലകത്തിന്റെ താഴ്വര, ഇരിങ്ങാലക്കുടഗ്രാമത്തിന്റെ ഉയർച്ചയും തമ്മിൽ എന്തോ ഒരു ദൃശ്യമായ സംബന്ധമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നതിനാലാണ് ഈ തൃക്കണാമതിലകം നശിച്ചുതു മുൻപറഞ്ഞ കാലത്തിലായിരിക്കാമെന്ന് ഉറപ്പിക്കുവാനിടവന്നത്.

ഒട്ടക്കത്ത ചേരമാൻപിരുമാളായിരുന്ന ഭാസ്കരവിവർകലശേഖരപ്പെരുമാൾ രാജ്യധികാരം വിട്ടൊഴിയുമ്പോൾ കൊടുങ്ങല്ലൂർ നാട്ടകം മുഴുവൻ ഐരാണിക്കുളം ഗ്രാമത്തിന്റെ അധ്യക്ഷനായ പടിഞ്ഞാറേറടത്തു ഭട്ടതിരിക്കാണ് ഭാഗ്യകാരം അധികാരപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതെങ്കിലും തൃക്കണാമതിലകം ക്ഷേത്രകാര്യം പണ്ടുതന്നെ അന്വേഷിച്ചുവന്നിരുന്നതു തെക്കേടത്തനായരെന്നും വടക്കേടത്തനായരെന്നും പറഞ്ഞുവരുന്ന രണ്ടു നായർ കുടുംബക്കാരായിരുന്നു. അതിനാൽ അദ്ദേഹം തന്റെ അധികാരകാലത്തു് അവരുടെമേൽ ഒരു രാജ്യധികാരം മാത്രമേ വഹിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ക്ഷേത്രത്തിലെ ഉച്ചാളന്മാരുടെ നിലയിൽ സകലകാര്യങ്ങളും അവർതന്നെയാണു നടത്തിപ്പോന്നിരുന്നതു് ആ ക്ഷേത്രത്തിന്നു സകലവിധത്തിലും പുഷ്പവരത്തുവാൻ ഇവർ സന്നദ്ധന്മാരായിരുന്നു. ഇവരുടെ പ്രാബല്യത്തിന്നും ധനപുഷ്ടിക്കും എതിരില്ലാതിരുന്നതിനാൽ ക്ഷേത്രത്തിന്നു കൂടുന്ന അധികമായ പുഷ്പ കൂടി വന്നിരുന്നു. തൃപ്പേരേളം, ഇരുപായൂർ മുതലായ മഹാക്ഷേത്രങ്ങൾ പലതും

(൧൦൭)

ഈ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ കീഴടങ്ങുളായിരുന്നതിനാൽ അ
വയും ഇവർ വേണ്ടപോലെ പുഷ്പാർച്ചനയിക്കേണ്ടിരുന്നു.
ഈ മഹാക്ഷേത്രത്തിന്റെ 'മതിലകം' ഇപ്പോൾ ഉത്തമവ
വും 'നെയ്' ഭരണി'യമ്പ'വും പുറത്തുള്ള ഒരു ഭവനമാരു
ടെ ക്ഷേത്രങ്ങളായിരിക്കണമെന്നാണ് രണ്ടരനാഴ്കയോളം
വിസ്താരമുള്ളതായിരുന്നു. ഈ മതിലകത്തിന്റെ വിസ്താ
രം നിമിത്തമാണ് ആ ഭവനത്തിനതന്നെ 'മതിലകം' എ
ന്നു പേരു വരുന്നത്. ഇപ്പോൾ ആ മഹാക്ഷേത്രവും മതി
ലകമല്ലാം നശിച്ചുപോയിട്ടും 'മതിലകം' എന്ന പേർ മാ
ത്രം ശേഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇക്കാലത്തും ആ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ
സുവകമായി വലിയകുളം ഒരു മാത്രമേ അവിടെ കാണുന്നു
ള്ളൂ. അക്കാലത്തു് അങ്ങനെയുള്ള മതിലകങ്ങളെ നോക്കി
കൊണ്ടു് ആരു മതിലകങ്ങളും കൂടിയുണ്ടാക്കി അന്താരിനുള്ളിൽ
അവസ്ഥാനുസാരേണ ഓരോ ജാതിക്കാരുടെ ഭവനങ്ങളും
ക്രമത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിച്ച് ആ പ്രദേശം 'ശ്രീംഗം' പോ
ലെ ഭംഗിയാക്കിത്തീർക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി
ഏകശാസനക്കാരും കേരളകുടുംബനായനായ നായനാർ
ഉത്സാഹിച്ചു പുറപ്പെട്ടു അറയുടെ ഈ ഉദ്യമത്തിന്നു് ഉട
നെ വലിയ വിരോധക്കാരും ഉണ്ടായി. ഈ വിരോധക
ക്കിടാർ ഇരിങ്ങാലക്കുടക്കാരല്ലാതെ മറ്റാരായിരുന്നില്ല.
അറയ്ക്കിൽ പ്രത്യേകം തടസ്ഥംപറയുവാൻ നല്ല കാരണ
മുണ്ടായിരുന്നു. ഒട്ടകത്തെ മതിലകങ്ങളു് ഇരിങ്ങാലക്കു
ടെ ഗ്രാമത്തിന്റെ നേർത്തത്തിൽ കടത്തുകെട്ടേണ്ടിവന്ന
തിനാൽ അറയ്ക്കിൽ കലശലായ ഔരസ്സാ ജനിച്ചു. എ
ന്നാൽ അതിപ്രബലനായ മതിലകക്കാരോടോ ഒപ്പം
ലനായും സാധുക്കളും ആയ ഇരിങ്ങാലക്കുടക്കാരെ വൈര
സ്സാ വകവെക്കുന്നു? ഇരിങ്ങാലക്കുടക്കാരെ ശത്രുവാ സ
ങ്കടവും കണ്ടപ്പോൾ ഒട്ടവിലമതിലകങ്ങളു് ആദ്യത്തെ
തീർത്തുകളയാമെന്നാണ് നായനാരുള്ളതു്. അവർ മുറയ്ക്ക

കിടങ്ങുകാരി പണിനടത്തിച്ചുതുടങ്ങി. അതിൽ മറ്റൊരു ശ്രേഷ്ഠ വളരെ സങ്കടമായി. ആ ഗ്രാമസങ്കേതവാസികളിൽ പ്രമാണികളായ നമ്പൂതിരി ഒന്നിച്ചുകൂടി ആലോചിച്ചു നാനന്ദാശാസ്തനേരിട്ടതന്നെ വിരോധം പറഞ്ഞു നോക്കി. ബ്രാഹ്മണരേക്കാളും തങ്ങളുടെ ഇരശപരനാണു മാഹാത്മ്യം കൂടുന്നതെന്നു വിചാരിച്ചു ചിട്ടക്കു മതിലകത്തു നാനന്ദൻ ആ മാഹാബ്രാഹ്മണവാക്കും നിരാകരിച്ചതേയുള്ളൂ. ഇവരുടെ ഈ അതുരതിത്തർക്കത്തിൽ മതിലകത്തു തോന്നുകാരായ മറ്റൊരു ബ്രാഹ്മണരുടെ ശല്യസ്ഥിതിപോലും ഫലിച്ചില്ലെന്നുവേണ്ടു. 'വിനാശകാലേവിചരീതബുദ്ധിഃ' എന്നു പറഞ്ഞു കൂടത്തിൽ ആപത്തു തിരികുവോൾ എന്നു സഭാമേൽ ശല്യം ചെയ്തു ലോകത്തോന്നാൻ പ്രയാസമാണല്ലോ ഇത്രയൊക്കെ ചെയ്തിട്ടും ഇരിക്കാലക്കടക്കായം ഒഴിച്ചുപോയില്ല. നിറുത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ ഇതു മുടക്കണമെന്നതന്നെ അവർ നിശ്ചയിച്ചു. ഇരിക്കാലക്കടക്കായം ചെയ്യുകമന്ത്രി അന്നുമുതൽക്കാണ് പ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നത്. ആ ഗ്രാമസങ്കേതത്തിൽ ചെട്ട സങ്കരജാറിക്കാരും ആബാലവൃദ്ധം ഒരുമിച്ചു മതിലകകട്ടന്ന സ്ഥാത്തു വെന്നിട്ട് 'അരുത അരുത! ഞങ്ങളുടെ ഗ്രാമസങ്കേതത്തിൽ കടത്തി നിങ്ങൾ മതിലകകട്ടയതേ' എന്നു ചിളിച്ചുനിലവിളിച്ചു. ഇതുകൊണ്ട് അവരുടെ കണ്ണുണിനല്ലാതെ, മതിലകത്തുകാരുടെ മുൻനിശ്ചയത്തിന്നു ലഘുലേശവും ഇളക്കം നട്ടിയില്ല. ഒരു ഭാഗക്കാർ വന്നു നിലവിളികൂട്ടുന്നു; മററാർ മറയ്ക്കു മതില കെട്ടുന്നു. ഇതുകൽക്കാരും അവരവരുടെ സ്വാർത്ഥ പ്രവൃത്തി വർദ്ധിച്ചു. മതിലകത്തുകാർ അതിപ്രബലമാകുകയാൽ അവരോടു ചേർന്നുപോയിട്ടു ജയനേടിക്കളയാമെന്നു ഇരിക്കാലക്കടക്കായം വിചാരിച്ചുതേടില്ല. അവർ കൂട്ടംകൂടി ഒന്നായിനിന്നു നിലവിളിച്ചുപറകയും ഗ്രാമ പരദേവതയായ ഭരണുപാമിയെ ('സംഗമേശ'നെന്നും

‘കൂടൽമാണിക്യ’മെന്നും ഇവരുടെ പരദേവതയ്ക്കു പേർ സിദ്ധിച്ചതു പിന്നെയും കേരക്കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടാണ്) പിടിച്ചു ശപഥംചെയ്തും എതുകുക്ഷിക്കാർ നശിക്കുവാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തെന്നാകൂ. അതുകൊണ്ടൊന്നും യാതൊരു ഫലവും ഉണ്ടായില്ല. ഒടുവിൽ അവർ മരിൽ കെട്ടുന്ന സ്ഥലത്തുചെന്നു നിരന്നുകിടന്ന താന്താങ്ങളുടെ ശരീരം കൊണ്ടു തടസ്ഥംചെയ്തുനോക്കുക എന്നായി. അതിൽ മതിലകത്തുകാർ വലിയ ധർമ്മനുകടമായിത്തീർന്നു. എങ്കിലും സ്ഥിരരാത്സാഹന്മാരായ നായന്മാരുടെ ആരംക്കാർ ഇവരെ ഒരുപറ്റത്തു നീക്കുമ്പോഴേക്കും അവർ മററൊരുപറ്റത്തു നിരന്നു കഴിയും. ഇങ്ങനെ വലിയ ഒരു കോലാഹലമാ മിന്നിത്തീർന്നു. ഒരു കക്ഷിനിൽ ഭേദഭേദംഗവേദികളും, ശ്രോതസ്സാർത്ഥവിധിവിശാരദന്മാരും, ഷരംകർമ്മവിരതന്മാരും, വണ്ണശ്രമനിഷ്ഠയുള്ളവരും, മഹാതപസ്വികളായ ‘തരണനല്ലൂർ’ ഗുഹക്കാർ മുതലായ അനേകം ഉത്തമബ്രാഹ്മണരും അവരുടെ അധീനത്തിലുള്ള മറ്റു പല ജാതിക്കാരായിരുന്നു. മറ്റുകക്ഷിയിൽ മഹാധീരന്മാരും, സ്ഥിരനിശ്ചയന്മാരും, ഏറ്റവും ജനസപാധീനമുള്ളവരും, മഹാധാരികന്മാരും, ആയുധപ്രയോഗത്തിൽ അതിവിദഗ്ദ്ധന്മാരും, ശൂദ്രന്മാരും, അപരാജിതന്മാരുമായ നായന്മാരും അവരുടെ ആജ്ഞയിൻകീഴിൽ നില്ക്കുന്ന അസംഖ്യം മറ്റുജാതിക്കാരായിരുന്നു. ഇരുപക്കുക്കാരുടെയും ഉദ്യമം കവകദൈവപ്രതിപത്തിമൂലമായിരുന്നുതാനും. അവർ തമ്മിൽ നടന്ന ലഹളയിൽ മഹാബ്രാഹ്മണരെ മാത്രം ഉപദ്രവിക്കാൻ വളരെ മടിയുള്ള നായന്മാരുടെ കല്പനയ്ക്കനുസരിച്ച് അവരുടെ ഭടന്മാർ ബ്രാഹ്മണരെ എല്ലാം ബലാൽകാരണ കൊണ്ടുപോയി ഒരു വലിയ അഗ്രശാലയിലിട്ടുള്ള തടവിൽ പാപ്പിക്കയും മറ്റുള്ളവർ ആരെങ്കിലും മരിൽ കെട്ടേണമെന്നു വന്നു നിരന്നുകിടന്നാൽ അവരുടെ മേൽ കല്ലുപടത്തു മതിലുകെട്ടുകയും

ചെയ്തു. എന്തിനധികം വിസ്തരിക്കുന്നു? സാഹസംനിമിത്തം അങ്ങനെയുള്ള ആ പുറമതിലിന്റെ അസ്ഥിവാദം 'അസ്ഥിഭാര'മായിത്തീർന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞുവല്ലോ.

മലയാളത്തിലുള്ള മഹാബ്രാഹ്മണർ മുതലായ സകല ചിജപഗ്ഗങ്ങൾക്കും സന്ധ്യാവന്ദനം തുടങ്ങിയുള്ള നിത്യകർമ്മങ്ങളിൽ നേരനീക്കം വരുത്തിക്കൂടാ എന്നു നിഷ്ഠയുണ്ടായിരുന്നതും ആദ്യമായി തെറ്റിത്തുടങ്ങിയത് അന്നുമുതലാണ്. തടവിൽപെട്ടുപായ്തിനാൽ സന്ധ്യാവന്ദനം, ഒരുപാടനമുതലായ നിത്യകർമ്മങ്ങൾക്കു മുടക്കുപെറിയ മഹാബ്രാഹ്മണർക്ക് അന്നുണ്ടായിരുന്ന മനോവ്യസനം ഇന്നു പ്രകാശമായിത്തന്നു എന്നു പറഞ്ഞായിരിക്കുവാൻ തീരെ പ്രമാസംതന്നെ! അന്നു സംഭവിച്ചതായ ആ അത്യാപത്തിനെ സൂചിപ്പിച്ചാട്ടാണ് ഇന്നും ജുരിക്കാലക്കടൈഗ്രാമത്തിൽപ്പെട്ട സകല ചിജപഗ്ഗങ്ങൾക്കും സന്ധ്യാവന്ദനത്തിന് ഏകാഘ്യാ (ഒരു ഉറക്കലു) മാത്രമായി നടത്തിപ്പോരുന്നത്. എന്നാൽ ഈ ഗ്രാമത്തിൽപ്പെട്ട മൂന്നിലക്കാർക്ക് ഇപ്പോൾ മൂന്നാമ്കമായിട്ടും കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. ഈ ആചാരഭേദത്തിനുള്ള കാരണം അന്നു മൂന്നിലക്കാർ ഈ യോഗത്തിൽ ചേരാഞ്ഞിട്ടോ അവർക്കു വല്ലസംഗതിവശാലും സന്ധ്യാവന്ദനം മുടങ്ങുപാനിടവരാഞ്ഞിട്ടോ എന്താണെന്നു സൂക്ഷ്മമായി പറയുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ശുക്രപുരം, പെരുമനം, ഐരാണിക്കുളം, ചേന്നനാട് ഈ ഗ്രാമങ്ങളിലുള്ള നമ്പൂരിമാരിലും ഭല്യരും ചിലർ ഏകാഘ്യക്കാരായിട്ടുണ്ട്. അവരും ഇതുപോലെ വല്ല കാരണത്താലും നിയമഭംഗം വന്നുപോയവരുടെ ചംശശാഖയിൽ പെട്ടവരായിരിക്കാം. ഏതായാലും മേല്പറഞ്ഞ അപൂർവ്വ സംഭവത്തിനുശേഷം ഇരിക്കാലക്കടക്കാരെല്ലാവരും മതലകത്തുനിന്നു പിൻവലിച്ചു. മതിലകത്തുകാരുടെ ഈ സാഹസപ്രവൃത്തിയിൽ മറുക്കു

മഹാബ്രാഹ്മണർക്കും അവരുടെ മേൽ വൈരവും ജനിക്കുവാനിടയായി. തൃക്കണാമതിലകത്തു കളപ്പുരയിൽ കൂടിയിരുന്ന യോഗക്കാർ നമ്പൂരിമാരും ഓരോരുത്തരായി ഒഴിച്ചുപോകുവാൻ തുടങ്ങി. രക്ഷാധികാരിസ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്ന പടിഞ്ഞാറേറടത്തു പട്ടേര്യും ഈ നായന്മാർക്കു ചില നിരോധകല്പനകളുമായി. എന്നാലിത്രമൊക്കെയായിട്ടും സ്ഥിരനിശ്ചയനായ നായന്മാർ ശ്രമിച്ചു കാൽപ്പതിര നിന്നു് ഒരടിക്കെങ്കിലും പിന്നോക്കംവെച്ചുതരില്ല.

ഇരിങ്ങാലക്കുടക്കാർ കൂട്ടത്തോടെ മടങ്ങിപ്പോന്നതിന്റെശേഷം മഹാബ്രാഹ്മണരെല്ലാവരും കൂടി “പട്ടണം” എന്ന ആഭിചാരകർമ്മത്തിന്നാരംഭിച്ചു. ഇതു അത്യാപത്തിൽ പെട്ട കേരളബ്രാഹ്മണർക്കു ശത്രുക്കളുടെനേരെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ബ്രഹ്മസൂചിയാണു പണ്ടുള്ളവർ കരുതിപ്പോന്നിരുന്നതു്. ഇരിങ്ങാലക്കുടക്കാർ് ഈ പ്ലാതെ മറെറായ ആയുധവും പ്രയോഗിച്ചുനോക്കുവാനില്ലാതായി തീർന്നതിനാൽ അവരെല്ലാവരും അവിടെ ക്ഷേത്രത്തിലൊത്തുകൂടി മേല്പറഞ്ഞ ആഭിചാരകർമ്മം അഭിച്ചു. അഹസ്സുപകർ്ണാൽ കളിച്ചുനിശ്ചിതത്വങ്ങൾ കഴിച്ചതിനുശേഷം എല്ലാവരും ശത്രുസംഹാരകരങ്ങളായ ഗന്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു തങ്ങളുടെ പരമോപതയെ സേവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ഇങ്ങനെ മദ്ധ്യോഹ്നംവരെ സേവകഴിഞ്ഞാൽ വന്നുകൂടിയ ബ്രാഹ്മണക്കൊക്കെ ചതുർവിധവിഭവത്തോടുകൂടിയ സദ്യയുടെ വട്ടമായി. ഭൂമദേശങ്ങളിൽനിന്നും മറ്റും വിശന്നുവരുന്ന അതിഥികളും ചേരെയുള്ളവരും എല്ലാംകൂടി സദ്യക്കു പണിയിൽ നിരന്നുനോക്കു സകലഭക്ഷണസാധനങ്ങളും വിളമ്പി “കടിയു നീർവീഴ്ത്തും.” ബ്രാഹ്മണർ അതു കടിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി ആ യോഗത്തിൽപ്പെട്ട നാലു ബ്രാഹ്മണർ തങ്ങൾക്കു നേരിട്ട സങ്കടം ഇവരുടെ മുമ്പാകെ ചെന്നു “വിളിച്ചു ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിച്ചിട്ടും” ഈസങ്കടത്തിന്നു നിവൃത്തിവരുത്തിത്തന്നേ നിങ്ങൾ ഉണ്ണാറു എന്നു പ്രാർത്ഥിക്ക

കയായി. “അങ്ങനെയെന്നെ” എന്ന് അവർ ശപഥം ചെയ്തു കൈകടഞ്ഞഴുന്നേറ്റിട്ട് എല്ലാവരുംകൂടി ശത്രുഹരമായ ഒരുവലിയ അഥർവ്വസമോമവും ജപവും മറുമാരി നേരം സന്ധ്യയാക്കും. സന്ധ്യവന്ദനത്തിനുശേഷവും ഈ ക്രിയയുടെ അവശേഷം നടത്തിട്ട് കേവലം പ്രാണരക്ഷക്കുമാത്രം പാടുംവെച്ചാൽ വല്ല ഫലമുണ്ടെങ്കിലും പച്ചവെള്ളവും കഴിച്ചു കിടന്നുറങ്ങും. അഹസ്സപ്തകർന്നാൽ പിന്നെ പിറേറ്റിപ്പസവും കൃത്യം ഇതുതന്നെ. അങ്ങനെ ഇവർ ഒരു മണ്ഡലം (നല്ല താണുടിപ്പസം) ഈ ക്രിയ നടത്തിപ്പോന്നു. അപ്പോഴേക്കു മരിച്ച കണ്ണൂർ ഉത്തരാളന്മാരായ തെക്കേക്കടത്തു നായരും വടക്കേക്കടത്തു നായരും തമ്മിൽ ഒരു നിസ്സാരമായ സംഗതിയിൽ വെച്ചു അന്തഃഹിദ്രം മുഴുത്തുവശായി. തെക്കേക്കടത്തു നായന്മാരിൽ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ ഒരു പന്നിയെ നായാടി ഓടിച്ചു വടക്കേക്കടത്തു നായന്മാരുടെ സ്ഥലത്തുവെച്ചു എയ്ക്കുകയും വടക്കേക്കടത്തു നായന്മാരിൽ ഒരുവൻ അതു കാണിച്ച് ഈ പന്നി തെക്കേക്കടത്തു സ്ഥലത്തുവന്നു ചത്തതായാൽ തെക്കേക്കടത്തു കിട്ടേണ്ടതാണെന്നു നേരമ്പോക്കായി പറഞ്ഞു. മറ്റൊരു ചെറുപ്പക്കാരൻ ഇതിന്നു കറെ അധികപ്രസംഗവും അലക്ഷ്യവും ആയിട്ടാണു മറുപടിപറഞ്ഞത്. അത് ഈ ആൾക്ക് രസിച്ചില്ല. എന്നിന്നധികം പറയൂന്? അവർ തമ്മിൽ വാക്കുമുഴുത്തിട്ടൊട്ടക്കും ആയുധവാദത്തു വെട്ടാ കത്തുമായി. കാരണവന്മാർ അതു കേട്ടുപന്ന് ഈ ഭഗവാനുണ്ടെന്നിരവന്മാരെ സഹായിച്ചു കലഹം മുഴുപ്പിച്ച് ഇരുക്കുങ്കിത്തരം ആൾശേഖരത്തോടുകൂടി വലിയ യുദ്ധത്തിന്നൊരുമ്പെട്ടു ചേറുവാമണപ്പറത്തുകാർ മുഴുപന്നും ഈ തടയ്ക്കാരോ കക്കിയിൽ ചേർന്നു ലഹളയും വളരെ ഭയങ്കരമായിത്തുടങ്ങി. മരിത്രാനേപതികളായ ഇരിങ്ങാലക്കുട ഗ്രാമണികളും ആൾക്കാരോടുകൂടി ഇതിന്നിടയിൽ കടന്നു രണ്ടുഭാഗത്തും അസംഖ്യം

അളകളെക്കൊന്നൊടുക്കി. ഈ വലിയ കലശലിനിടയിൽ തെക്കേടത്തു നായരുടെയും വടക്കേടത്തു നായരുടെയും വംശം മുഴുവനും മുടിച്ചു വീടുകളും മുട്ടുപൊട്ടിച്ചു. ഇതുകൊണ്ടും കഴിഞ്ഞില്ല, പിന്നാത്ത കലാപമാണ് ഇതിലും കഠോരമായിത്തീർന്നത്. തൃക്കുറുമാതിലകത്തെ മരിച്ചുകൾ ഇടിച്ചു പൊളിച്ചു; ഗോപുരങ്ങൾ മുട്ടുപൊട്ടിച്ചു. അഗ്രശാലകൾക്കു തീർപ്പിച്ചു എന്നുമാത്രമല്ല, ആ മഹാക്ഷേത്രം മുഴുവനും പൊടിഭസ്മമാക്കിത്തീർത്തുകളഞ്ഞു. അതാണ്, എന്നാണ്, എന്നൊന്നും “കേരളപ്പാതം കേരവിയം” ഇല്ലാത്ത സ്ഥലത്തു് അത്യാവേശത്തോടുകൂടിയ പലതരം കൊള്ളക്കാർ കടന്നുകൂടിയായ് എന്നൊക്കെ ഉണ്ടാകുമോ അതൊക്കെയും, അതിലധികവുകൂടി അവിടെ സംഭവിച്ചു എന്നു പറയേണ്ടതുളളു്. യഥാശക്തി പണ്ടങ്ങളും പാത്രങ്ങളും ഓരോരുത്തൻ അപഹരിച്ചു. ചിലർ സ്ഥാവരസ്വത്തുക്കൾ കൈവശപ്പെടുത്തി. ഈ കൂട്ടത്തിലാണ് ഇരിങ്ങാലക്കുട, തിരുവഞ്ചിക്കുളം മുതലായ പല ക്ഷേത്രങ്ങൾക്കും സ്വത്തു വലിച്ചുതു്. തൃക്കുറുമാതിലകത്തിന്നു കീഴേടമായിരുന്ന തൃപ്പൂക്കുളം, അന്തിക്കുട, തുരുവയൂർ മുതലായ പല ക്ഷേത്രങ്ങൾക്കും സ്വാതന്ത്ര്യം നിലിച്ചു. കാലത്തിന്റെ ശക്തികൊണ്ടു, ഇരിങ്ങാലക്കുടക്കാരുടെ ആഭിവാദകർമ്മത്തിന്റെ ബലംകൊണ്ടോ, എന്തുകൊണ്ടെങ്കിലും “തൃക്കുറുമാതിലക”ത്തിന്റെ മഹിമയും ഇങ്ങനെ കലാശിച്ചു. മഹത്തായ പരമേശ്വരബിംബംമാത്രം അവിടെ നശിക്കാതെ ശേഷിച്ചു. അതിന്നും ക്രമേണ കുറിയായ കഷ്ടത നേരിട്ടു. കാലാന്തരത്തിൽ മഹമ്മദീയരും ക്രിസ്ത്യാനികളും ഈ ക്ഷേത്രസ്ഥാനത്തു പള്ളികൾ. ഇതിന്നുപുറമെ ഭവീചാന്തരത്തിൽനിന്നു വന്നുകൂടിയ ചില ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഈ മഹേശ്വരവിഗ്രഹം അവിടെനിന്നും ഇളക്കി പരിച്ചെടുത്തു കല്ലിലിടുകയറി കൊച്ചിയിൽ

കൊണ്ടിറക്കി. പിന്നെ കൊച്ചിയിൽ കപ്പൽയാത്രക്കാർക്കു കൊടികാട്ടുന്ന കൊടിമരം കെട്ടിയുറപ്പിക്കുന്ന കയർ വലിച്ചുകൊട്ടിയെന്ന കല്ലായിട്ടു ചളരെക്കാലം കിടന്നിരുന്നതും പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ഈ ശൈലിയിൽ തന്നെയായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അവിടെ കൊടിമരം സ്തംഭമാക്കിയതോടുകൂടി സ്വാമിക്കും ബന്ധനത്തിൽനിന്നു മോചനം കിട്ടി. ഇപ്പോൾ ആ വിഗ്രഹം തിരുമലദേവസ്വത്തിലേക്കു കൊണ്ടിണികൾ ലേലംകൊണ്ടു് അടുത്തൊരേത്തു പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ആ ബിംബത്തിന്മേൽ എണ്ണയാടിട്ടു തലവേദനയും മറ്റും ക്ഷണത്തിൽ നശിച്ചതായി പലർക്കും അനുഭവം വന്നിട്ടുണ്ടത്രെ. ഓരോ കാലത്തു് അഭിവൃദ്ധിയും, ക്ഷയവും, അഗ്നിഭയം മുതലായ ആപത്തുകളും, ചിലപ്പോൾ നാടുകടത്തലും, ബന്ധനവും, മോചനവും, നമ്മെപ്പോലെതന്നെ ഈശ്വരനാക്കാ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്നുള്ളതിന്നു് ഇതു തന്നെ ഒരു ലക്ഷ്യമായിരിക്കുന്നു.

കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ.

൮. ഭാഷാപരിഷ്കാരം.

ഭാഷാപോഷിണി മാസിക പുസ്തകത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയുള്ള എന്റെ മനോരമമെല്ലാം കുറച്ചുകാലമായി മനോരമമാത്രമായിരിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ പലപ്പോഴും ക്ലേശപൂർവ്വം ചിന്തിക്കുന്നുണ്ടു്. ഈ ഉപേക്ഷയ്ക്കു കാരണം കൃത്യാന്തരങ്ങളോ, അപസന്ധയോ, എന്ന് ഇവിടെ വിചാരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഭാഷാപരിഷ്കാരത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഈ മാസിക സർവ്വാൽക്കർഷണ വർത്തിക്കട്ടെ എന്നുള്ള എന്റെ പ്രാർത്ഥന ഒരിക്കലെയും മന്ദതയെ പ്രാപിച്ചിട്ടില്ല എന്നുള്ള വാസ്തവം

ഒരു നാദിയായി ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചേക്കാം. സാഹിത്യ സംബന്ധമായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പലർക്കും രസാവഹമായിരിക്കുമെന്നു കരുതിയാണ്, ഭാഷാപരിഷ്കാരസംബന്ധമായി ചില സംഗതികളെപ്പറ്റി ഇവിടെ ചിലതെല്ലാം പറയാമെന്നുവെച്ചത്. പലരും തെറ്റിലുരിക്കാൻ സംഗതിയായിട്ടുള്ള ചില കേരളപാണിനീയസൂത്രങ്ങളെ വിശദീകരിക്കണമെന്നു കൂടെ ഒരുദ്ദേശം ഇല്ലെന്നുമില്ല.

൨. 'ഞാൻ അവനെ അടിച്ചു' എന്നിത്യാദികളിലെപ്പോലെ, ഭീഷ്മവും ഹൃസ്വവും അല്ലാത്ത ഒരു "എ" കാരം മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടെന്നും, അതിനെ കുറിക്കുന്നതിനായി ഒരു പ്രത്യേകലിപി ഉണ്ടാക്കേണ്ടതല്ലയോ എന്നും ചിലർക്ക് ഒരു പക്ഷം ഉണ്ട്. സാധാരണങ്ങളായ ഹൃസ്വാക്ഷരങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് "എ" കാരശബ്ദത്തെ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ചില ആളുകൾ ഭീഷ്മീകരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചേതീത്രം. എന്നാൽ ആ ഭീഷ്മീകരണം അനാവശ്യമാകുന്നു എന്നുമാത്രമല്ല, ഹൃസ്വം ആക്കുന്നതിനാൽ ഭാഷാ യാതൊന്നും ഇല്ലെന്നും ഭീഷ്മീകരണപക്ഷക്കാരും അനുസരിക്കാതെ ഇരിക്കുകയില്ല. പിന്നെ ഉണ്ടാകുന്ന ഒരു ചോദ്യം, ഇങ്ങനെയുള്ള അക്ഷരങ്ങൾക്കു കവിതയിൽ ഒരു മാത്രയോ രണ്ടു മാത്രയോ സങ്കല്പിക്കപ്പെടേണ്ടതു് എന്നു് ആകുന്നു. ഈ "എ" കാരത്തിനു പിൻപു വരുന്ന ലിപി ദ്വിതപമായിരുന്നാൽ (എന്നെക്കൂടെ) "എ" കാരം കവിതയിൽ സ്വയം ഭീഷ്മമായി ഭവിക്കുന്നുണ്ടു്. ആയതിനാൽ ദ്വിതപാക്ഷരം പരമാകാത്ത ദിക്കിൽ മാത്രമായിരിക്കും, "എ" കാരം ഹൃസ്വമോ ഭീഷ്മമോ എന്നുള്ള ചോദ്യം ഉണ്ടാകുന്നതു്. അങ്ങനെ ദ്വിതപം പരമാകാത്ത സന്ദർഭങ്ങൾ വളരെ ചുരുക്കമെന്നുള്ളതു് "ഉത്തരപദാദിയിൽ ദൃഢമിരട്ടിക്കും ശിഥിലാക്ഷരമായാൽ അങ്ങനെ വരികയില്ല" എന്നുള്ള കേരളപാണിനീയത്തിൽ നിദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു് അ

നമാനിക്കാം. ഇങ്ങനെ എത്രയും ചുരുക്കം സ്ഥലങ്ങളിലും കവിതയിലും മാത്രം കാണപ്പെടുന്ന ചില പദങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചു, നൂതനമായി ഒരു ലിപിയെ സൃഷ്ടിക്കുക അത്ര ആവശ്യമല്ലാത്തതാണ്. ഒരു മാത്രയുള്ള ഹ്രസ്വത്തെക്കുറുകെ മൂക്കാൽ മാത്രയിലോ അരരെയ്ക്കാൽ മാത്രയിലോ ഹ്രസ്വതരമാക്കാൻ ആവശ്യം കാണുന്നില്ല. കേരളപാണിനീയത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ, പദ്യത്തിൽ ദ്വിതീയയുടെ “എ” പ്രത്യയത്തിനു വികല്പന ദീർഘം വരും എന്നു പറഞ്ഞാൽ ധാരാളം മതിയാകുമെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ കവികൾ തൃതീയയുടെ “ഓടു” എന്ന പ്രത്യയത്തിനു ഹ്രസ്വവും വികല്പന ചെയ്യാറുണ്ട്.

൩. സംവൃതോകാരത്തെക്കുറിച്ചു വാദങ്ങൾ രണ്ടാണ്. അതു സംവൃതോകാരമോ സംവൃതാകാരമോ എന്നാണ് ഒന്നാമത്തേതു്. അതിന്റെ സങ്കേതം എങ്ങനെയാണു വേണ്ടതെന്നു രണ്ടാമത്തേതും. ‘വാക്കു’ എന്നിത്യാദി സംവൃതാന്തങ്ങളായ പദങ്ങൾ, ബഹുവചനത്തിൽ വിവൃതോകാരങ്ങളായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും മാറുമാണ്, ഏകവചനം സംവൃതോകാരാന്തമായി ഞാൻ പാണിനീയത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചതു്. എന്നാൽ വാക്കുകൾ എന്നിങ്ങനെ ബഹുവചനത്തിലും സംവൃതംതന്നെ ഉച്ചരിക്കുന്ന ആളുകൾ ഉണ്ടെന്നും, ആയതിനാൽ ഞാൻ മേൽകാണിച്ചത്യാലും സാധുവല്ലെന്നും ഒരു ആക്ഷേപം പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇരിയ്ക്കട്ടെ, ഏകവചനം “അത, വാക്കു” എന്നിങ്ങനെ സ്തോകാരാന്തമായി ഏഴുതുന്ന ആളുകളും “അതകൾ” ‘വാക്കുകൾ’ എന്നിങ്ങനെ എഴുതിക്കാണുന്നില്ല. “അ”കാരസംബന്ധമായ ഒരു അച്ചാണു സന്ദിദ്ധാവസ്ഥയിലിരിക്കുന്ന ഈ ലിപിയെങ്കിൽ, വിവൃതോകാരമായി ഉച്ചരിയ്ക്കുകയും എഴുതുകയും ചെയ്താലും അതു് അബലമല്ലെന്നു വന്നതെന്തുകൊണ്ടു്? ‘അതുകൾ’ ‘വാക്കുകൾ’

എന്നിങ്ങനെ തന്നെയാണ് ഉത്തമപക്ഷം എന്നതന്നെ വച്ചുകൊണ്ടാലും, മദ്ധ്യപക്ഷമായി വിവൃതാകാരം ത്രാജ്യമായും വിവൃതോകാരം സ്വീകാർത്ഥമായും പക്ഷാന്തരമില്ലാതെ വിധിക്കപ്പെടുവാൻ സംഗതിയായതു് എങ്ങനെയാണ്? സന്ദിശ്യാവസ്ഥയിലുള്ള ഈ ലിപി “അ” കാരത്തിന്റെ പ്രകാരഭേദമാണെന്നു വാദിക്കുന്നവർ, മേല്പറഞ്ഞ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു മറുപടി സൃഷ്ടിക്കേണ്ടതാണ്.

ഈ ലിപി സംവൃതാകാരമാണെന്നു കാണിപ്പാൻ തുലാമാസത്തിലെ ഭാഷാപോഷിണിയിൽ ൬൭-ാം പৃഷ്ഠത്തിൽ ചില ന്യായങ്ങൾ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. അവയെ യഥാലിഖിതം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

‘ഇതിനന്തരം i മുറുകാരത്തിലവസാനിക്കുന്ന പദങ്ങളുടെ ബഹുവചനം വേറെ രൂപത്തിലുമാ. ‘ഗുരുമാർ, കരുക്കൾ’ അരയുകാരത്തിൽ അവസാനിപ്പിയ്ക്കുന്നവയ്ക്ക് ഇതു പാടില്ലെന്നു മാത്രമല്ലാ അക്ഷരപരിജ്ഞാനമുള്ളവർ പോലും പോത്തുകൾ ആളുകൾ എന്നു ബഹുവചനത്തിലും കൂടെ അരയുകാരം തന്നെ പ്രയോഗിക്കാറുണ്ട്’.

ii ഈ മൂന്നു സ്വരങ്ങളിലും അവസാനിക്കുന്ന പദങ്ങളുടെ വിഭക്തിമാറ്റങ്ങളിൽ ആഗമത്തിന്നു വ്യക്തമായ വ്യത്യാസം ഉണ്ട്.

ഉ-ം. ചക്ക	ഷഷ്ടി	ചക്കയുടെ
ചക്ക്	ടി	ചക്കിന്റെ
ചക്ക	ടി	ചക്കവിന്റെ (ആളുടെ പേർ).

ഇതിൽ i അടയാളമുള്ള ഖണ്ഡത്തിൽ രണ്ടു വാക്യങ്ങളാണല്ലോ ഉള്ളതു്. ആദ്യകാല്പത്തിൽ ഗുരു, കരു, എന്ന പദങ്ങൾ ഏഴ്ത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇവ വിവൃതോകാരാന്തങ്ങളാണ്. ബഹുവചനവും പ്രമാണാനുസരണമായിരിക്കുന്നു. ‘വേറെ രൂപത്തിലുമാവാം’ എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥം എന്നുള്ളതെന്നോ, ആ വാക്യം

പ്രസ്തുത സംവൃതലിപി അകാരാന്തമാണെന്നു കാണിക്കുന്നു തെങ്ങുനെയ്താണെന്നൊ ഇവിടെ മനസ്സിലാകുന്നില്ല. രണ്ടാമത്തെ വാക്യത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന വിഷയത്തെ പറ്റി മേൽ വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ii എന്നു അടയാളമുള്ള ഖണ്ഡത്തിലെ വിഷയം സർവ്വമാ ആദരണീയമാണ്. ഹക്കി, ഈ സംവൃതലിപി അകാരമാണെന്നു സാധിപ്പാൻ, അത് എങ്ങനെ ഉപയോഗപ്പെടുമെന്നു ധരിപ്പാൻ ലേഖകൻ അല്ലാതെ ആർക്കും കഴിയുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

സംവൃതോകാരസങ്കേതം എങ്ങനെ ആയിരിക്കണമെന്നാണ് ഇനി ചിന്തിപ്പാനുള്ളത്. എങ്ങനെ വേണമെന്നിലും ആവരം. ഇന്നതു ശരിയെന്നും മററത് അബദ്ധമെന്നും വാദിക്കാനില്ല. ധാരാളം പ്രചാരമുള്ള പുസ്തകങ്ങളെ അടിച്ചിറക്കുന്ന രണ്ടുമൂന്നു പ്രസ്തുകാർ ഒത്തൊരുമിച്ചു ചേർന്ന സംവൃതോകാരത്തിന് എന്തെങ്കിലും ഒരു സങ്കേതം കൊടുക്കാമെന്ന് ഉറച്ചുകൊണ്ടാൽ, അതു ക്രമേണ സ്വീകൃതമായി ഭവിക്കുകയാണുണ്ടാകുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു യാതൊരു അബദ്ധവും ഉണ്ടാകുവാനുമില്ല. എന്നാൽ പാണിനീയവിധിപ്രകാരം ഉകാരത്തിന്നു മീതെ ചന്ദ്രക്കലയായിരുന്നാൽ, സംവൃതോകാരത്തെപ്പറ്റി മേലാൽ ഒരു തക്കം ഉണ്ടാകുവാൻ മാർഗ്ഗമില്ലായിരിക്കുമെന്നുള്ള വാസ്തവം സ്മരണീയമാകുന്നു എന്നു മാത്രം വിശേഷവിധിയായി ഒന്നു പറയാനുണ്ട്.

൪ 'ചേന നനയ്ക്കു നാനാരേ' എന്നവാക്യത്തിൽനിന്നു ധാരാളം സ്പഷ്ടമാവുന്നപ്രകാരം, രണ്ടു ശബ്ദങ്ങളെ കുറിയ്ക്കുന്നതിന് ഒരു ലിപിമാത്രം ആകുന്നു, മലയാളത്തിൽ ഉള്ളത് എന്നു ഇദംപ്രഥമമായി പാണിനീയത്തിൽ പ്രകടിപ്പിക്കപ്പെട്ട അഭിപ്രായം ഇപ്പോൾ സർവ്വത ആദരിക്കപ്പെട്ടു പോരുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. സവിശേഷം സ്ഥിതസ്ഥാപകന്മാരായ മലയാളികൾ ഈ അഭിപ്രായത്തെ ഇതു

ക്ഷണത്തിൽ ആദരിച്ചതു കൃതാർത്ഥതാഹേതുവാൺ. ഇങ്ങനെ രണ്ടു ലിപികൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നതല്ല അഭിപ്രായം സ്പീകരിക്കപ്പെട്ടാൽ, അതുകൂടി ഓരോന്നിനെ സംബന്ധിച്ചും ആവശ്യപ്പെട്ട സംയോഗാക്ഷരങ്ങൾ, വേറെ, വേറെ, തന്നെ രൂപപ്പെടുത്തണമെന്നുള്ളതു സ്വതസ്സിദ്ധവും അപരിഹാസ്യവും ആകുന്നു. എന്നാൽ 'നനയ്ക്കു' എന്നതിലും മറ്റും ഒരു ലിപിയാൽ രണ്ടു ശബ്ദങ്ങൾ കൂറിക്കപ്പെടുന്നത്, ഭാഷയുടെ ഒരു ന്യൂനതയാണെന്നു സമ്മതിക്കുന്നതിനോടുകൂടെത്തന്നെ, ഇവയിൽ ഏതിന്റെ സംയോഗമായാലും ഒരു ലിപിയിൽ കൂറിക്കപ്പെടണമെന്നു വാദിക്കുന്ന ചിലരോടു് എന്തു സമാധാനമാണു പറയേണ്ടതു് എന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഭാഷാപോഷിണിയിൽ കണ്ടില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ, ഇതു അസംഗമായ ഒരു അഭിപ്രായത്തെ ഞാൻ ഇവിടെ പരാമർശിക്കുന്നതിന്നുതന്നെ സംഗതിയാവുകയില്ലായിരുന്നു.

'ന'കാരത്തിന് ഒരു പുതിയ ചിഹ്നം ഏല്പിക്കുന്നതിനാൽ, മലയാളത്തിൽ ഒരു അക്ഷരപ്രളയം ഉണ്ടാകേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വാക്കുകളിൽ 'ന'കാരവും 'ന' കാരവും വരുന്നതിന് ഒരു വിധം ചില നിയമങ്ങളൊക്കെയുണ്ട്. പദാദിയിൽ 'ന'കാരം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കൂ. അതുപോലെതന്നെ ദ്വിതപമൊഴിച്ചുള്ള കൂട്ടക്ഷരങ്ങളിൽ 'ന'കാരം കാണുകയില്ല. 'ന' കാരോച്ചാരണം പദാദിയിൽ മാത്രമേ ഉള്ളൂ എന്നുതന്നെ പറയാമെന്നു തോന്നുന്നു. പദമദ്ധ്യത്തിൽ ഇരട്ടിച്ച 'ന'കാരവും ചിലപ്പോൾ വന്നേക്കും. അന്ത്യസ്ഥലങ്ങളിലൊക്കെയും 'ന'കാരശബ്ദമല്ല വരുന്നത് എന്നുള്ളതിനു കുറെ പദങ്ങളെ എടുത്തു സൂക്ഷിച്ചു ശബ്ദിച്ചുനോക്കിയാൽ ആർക്കും ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നതാണ്. ആയതിനാൽ (ദ്വിതപമൊഴിച്ചുള്ള) കൂട്ടക്ഷരങ്ങളൊക്കെയും (നൃ, നപ ഇത്യാദി) 'ന'കാരമല്ല മറ്റൊ

ലിപിയാണു കാണുന്നത് എന്ന് ഒരു വ്യവസ്ഥചെയ്തുകൊണ്ടാൽ, പിന്നെ വലിയ അക്ഷരപ്രളയമൊന്നും ആവശ്യപ്പെടുകയില്ല. പദമദ്ധ്യത്തിലെ കൂട്ടക്ഷരങ്ങൾക്കു (ക്ഷത്രിയൻ) ദ്വിതപം ഏഴുതാതെ തന്നെ മലയാളികൾ ഉച്ചരിക്കുന്നതുപോലെ, (പാണിനീയസൂത്രം ന്) 'ന' എന്ന രൂപം ദ്വിതപം ഒഴിച്ചുള്ള കൂട്ടക്ഷരങ്ങളിൽ, 'എനിക്ക്' എന്നതിലെപ്പോലെ ഏകാരത്തെ കുറിക്കുന്നതായി വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെ ആലോചിച്ചു നോക്കിയാൽ

ന, ണ, ണി, ണ്,

എന്നീ നാലക്ഷരങ്ങളെ ഒഴിച്ചു പുതിയ സൃഷ്ടികൾ ആവശ്യപ്പെടുകയില്ലെന്നു കാണാവുന്നതാണ്.

൨. 'ക' എന്ന സങ്കേതം ന്+ക (പൊങ്കാരം) എന്നും, ണ+ക (വലകൈ) ഇങ്ങനെ രണ്ടു ശബ്ദങ്ങൾക്കു പകരമായിനിൽക്കുന്നു എന്നും, അതു പരിഹരണീയമായ ഒരു സൂനതയാകുന്നു എന്നും, ഈയിടെ ഒരു അഭിപ്രായം ഉണ്ടായിവരുന്നു. 'ക', 'മ്പ' എന്നതുകൾക്കു ങ്ക, മ്പ എന്നിതുകളുടെ ചിഹ്നങ്ങളാണ്. അല്ലാതെ ന്ക, ന്പ എന്നിതുകളുടെ സങ്കേതങ്ങളല്ലെന്നുള്ള പാണിനീയപ്രതിപാദിതമായ (സു:൮൧) മതത്തെ പരിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതിന്നു ഞാൻ ഇന്നും ന്യായം കാണുന്നില്ല. പൊന്+കാരം, പൊന്കാരം എന്നിങ്ങനെതന്നെയാണ് ഏഴുതേണ്ടത്. അല്ലെങ്കിൽ പെൺ+കുട്ടി എന്നിങ്ങനെ ഒക്കെക്കൂടെയും ഏഴുതി 'ക' കാരത്തെ പലപ്രകാരങ്ങളിൽ സങ്കല്പിച്ചു വ്യവസ്ഥാവിഹീനമാക്കേണ്ടിവരും. 'ക' 'മ്പ' എന്നവ ങ്ക, മ്പ എന്നിവയ്ക്കുള്ള ഒരു അർത്ഥമില്ലാത്ത സങ്കേതമെന്നു വെച്ചല്ലാൽ മതി. ന്ക, ന്പ എന്നുച്ചരിക്കേണ്ടിയിരിക്കിൽ ക, ന്വ എന്ന് ഏഴുതാതെ ന്ക; ന്പ എന്നു തന്നെ ഏഴുതണം എന്നാണ് ഈ പറഞ്ഞതിന്റെ ചുരുക്കം.

ക, ന്വ എന്നിതുകളുടെ ആകൃതിയെ നല്ലവണ്ണം ഉറപ്പു

നോക്കുന്നതായാൽ അത് നീക്കം, നീക്കം എന്നിരിക്കട്ടെ സാ
ങ്കേതങ്ങളല്ലയോ എന്നു സംശയിപ്പാൻ മാറ്റമുണ്ടെന്നുള്ള
തു വിചാരിക്കാതെയല്ല, വ്യക്ത-സംസ്കൃതത്തിന്റെ ഭാഷ്യം എ
ഴുതപ്പെട്ടത്. ഇ, നവ എന്നിരിക്കട്ടെ അതുതന്നെ കനിയാ
കുന്നുവല്ലോ നകാരഭൂമത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നത്. എന്നാൽ
ആ കനി ഭക്താർത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലുള്ള വൃത്താകൃതി
യെ ഒഴിച്ചതിന്റെ ശേഷമുള്ള കനിയാണെന്നു സങ്കല്പിച്ചു
കൂടെ? ആരംഭത്തിലുള്ള വൃത്താകൃതിയെ കൂടാതെയാകുന്നു
വല്ലോ തമിഴിൽനിന്നു ചകാരത്തെ നാം സ്വീകരിച്ചിരിക്കു
ന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ ആ കനി നകാരാൽസൂചകമായിരു
ന്നാൽ തന്നെയും, മകാരാൽസങ്കേതമായിരിക്കണമെന്ന് ഒ
രു വ്യവസ്ഥ ചെയ്തുകൊള്ളുന്നതിൽ അസാധാര്യം ഒന്നും
ഇല്ല. തകാരാൽ എന്നു പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്ന 'ൽ' എ
ന്ന ചിഹ്നം ലകാരാൽമായിട്ടല്ലയോ മലയാളികളാൽ ഗണി
ക്കപ്പെടുന്നത്? 'പാൽ' എന്നുള്ളതു സയുക്തികമായി ആ
ലോചിക്കുമ്പോൾ പാൽ എന്നിരിക്കേണ്ടതാണെങ്കിലും
പാലു് എന്നു വായിക്കാപ്പോകേണ്ടതാണെന്നുള്ള വിധി എ
ല്ലാവരും ആദരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ.

ന. 'ഇരട്ടിച്ച പ്രത്യയാദികകാരത്തിന്നു മുൻപും താല
വൃത്തിന്നു യകാരം' എന്ന സൂത്രമാണു പാണിനീയത്തി
ന്റെ ഗുണാഗുണനിരൂപണംചെയ്യാൻ പുറപ്പെടുന്ന പല
രേയും വേദിപ്പിക്കുന്നത്. ത...ല...ക്ക എന്നോ, ത...ലെ
...ക്ക എന്നോ, ത...ലയ്...ക്ക എന്നോ, എങ്ങനെയാ
ണ്' ആളുകൾ സാധാരണശബ്ദിക്കുന്നത് എന്നു അറിയുന്ന
തിന്നു് ഈ പദത്തിലുള്ള അക്ഷരങ്ങളെ അല്ലാലും നിരൂത്തി
സാധാരണത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചു ശബ്ദിച്ചു നോക്കിയാൽ മാത്രം
മതിയാകുന്നതാണ്. 'തെക്കരുടെ ഉച്ചാരണത്തിൽപോ
ലും 'യ'കാരം അത്ര സ്തൂടമായികേൾക്കാറില്ല, എന്നാണ് ഒരു
വടക്കൻ ഭാഷാപോഷിനിയിലേക്കു് എഴുതുന്നത്. അല്

യകാരത്തിന്റെ സ്തോത്രപരിണാമമല്ല വാദവിഷയം. തെക്കൻദിക്കുകളിൽ 'എ' കാരത്തെ അപക്ഷിച്ചു 'യ' കാരം സ്തോത്രനെന്നയാണു്. സംശയിതാക്കൾ മേൽക്കാണിച്ചതുപോലെ ത...ല...യ്...ക് എന്നു് ഒരു നിരൂത്തിശബ്ദിച്ചു പരിക്ഷിച്ചുനോക്കിനാൽ മതി.

തെക്കൻപ്രദേശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് അവാസ്തവമായ ഒരു സംഗതിയെ, വാസ്തവമാണെന്നു ബലമായി നിബ്ധനം ചെയ്യുന്ന ഒരുപൻ അതേ സംഗതി സംബന്ധിച്ചു വടക്കൻപ്രദേശങ്ങളെപ്പറ്റി പറയുന്ന മതവും ഗ്രാഹ്യമാണോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിവരുന്നു. അതെങ്ങനെയു് ആകട്ടെ. 'എ' കാരവും 'യ' കാരവും ഒന്നുവേണ്ടാ എന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നവരുടെ പക്ഷത്തിൽ 'മറക്കുന്നു' 'മറയ്ക്കുന്നു' എന്നീ രണ്ടു പദങ്ങളേയും ഒരുപോലെതന്നെ ഉച്ചരിക്കുകയും എഴുതുകയും വേണമെന്നു് തന്നെയോണോ? മദ്ധ്യമലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യപ്പെടുന്ന മലയാളമനോരമ മുതലായ പത്രങ്ങൾ എന്റെ മതത്തെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ജനബോധം എങ്ങനെയാണെന്നു ചെളിപ്പെടുന്നുണ്ടു്. 'ഗജം' എന്നെന്നഴി 'ഗൈജം' എന്നു വായിക്കുന്നതുപോലെ, 'തലക്ക' എന്നെന്നഴി 'തലയ്ക്ക' എന്നു വായിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും വിചാരിച്ചുകൂടാ. 'ഗജം' 'ഗൈജം' എന്നിങ്ങനെ ഭിന്നാത്മങ്ങളോടുകൂടി രണ്ടു പദങ്ങൾ നടപ്പില്ല. ആയതിനാൽ 'ഗജം' എന്നെന്നഴിതുവോഴെക്കെയും 'ഗൈജം' എന്നു വായിക്കേണ്ടതാണെന്നു് ഒരു വ്യവസ്ഥ സാധ്യമാകുന്നതാണു്. 'ഗജം' എന്നെന്നഴി ചിലപ്പോൾ 'ഗജ'മെന്നും മറുചിലപ്പോൾ 'ഗൈജ'മെന്നും വായിക്കേണ്ടതായിരുന്നെങ്കിൽ ആ വ്യത്യാസം തീർച്ചയായും എഴുത്തിലും കാണിക്കപ്പെട്ടേനെ. 'മറക്കുന്നു' എന്നെന്നഴികയും വായന എപ്പോഴും 'മറയ്ക്കുന്നു' എന്നായിരിക്കുകയും ആയിരുന്നുവെങ്കിൽ 'യ'കാരത്തെ

ഏഴുതേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ലായിരുന്നെന്ന്. എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ 'മറക്കുന്നു' എന്നും മറു ചിലപ്പോൾ 'മറയ്ക്കുന്നു' എന്നും വായിക്കേണ്ടതായി വരുന്നുണ്ട്. ആയതിനാൽ ഈ ഭേദം ഏഴുതരിലും വേണമെന്നു മാത്രമേ പാണിനീയം സിദ്ധാന്തിക്കുന്നുള്ളൂ. അടക്കുക, അടയ്ക്കുക, എന്നിങ്ങനെ എത്ര ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ വേണമെങ്കിലും പറയാം.

൭. 'ചിരിയ്ക്കു' 'മരിയ്ക്കു' എന്നിങ്ങനെ ഇകാരത്തിനു പിറകെ 'യ' കാരത്തെ ഏഴുതന്നെമെന്നുള്ളതു പലക്കും ഭിന്നമാണെന്നു ശോധനം. മനോരമാപംക്തികളും, പ്രതിപക്ഷാഭാസികളായിട്ടാണു പ്രായേണ കണ്ടുവരുന്നത്. എന്നാൽ ഇവിടെയും മുൻപറഞ്ഞതുപോലെ ചിരിക്ക എന്നു നിറുത്തി ശബ്ദിച്ചുനോക്കിയാൽ 'രി' എന്നതിന്റെ പിറകെ കേവലം ഒരു 'ക്ക'യല്ല ശബ്ദിക്കപ്പെടുന്നത് എന്നു പ്രത്യക്ഷമാവും. ആയതിനാൽ യകാരശബ്ദം ഉണ്ടെന്നുള്ളതു നിഷേധിക്കപ്പെടാവുന്നതല്ല. എന്നു നിശ്ചയമുള്ളപക്ഷം, ഇതിനെപ്പറ്റി ഒന്നു പറയാനുണ്ട്. ചിരിയ്ക്കു, മരിയ്ക്കു, എന്നിങ്ങനെ ഇകാരത്തിനു ശേഷം 'യ' കാരമില്ലാത്ത പദങ്ങളില്ലായ്കയാൽ, ആ 'യ' കാരം ഏഴുതപ്പെടേണ്ട എന്നു വച്ചുകളയാം ഗ, ജ, ഇത്യാദി അക്ഷരങ്ങളെ 'ഗെ' 'ജെ' എന്നു ചുരിക്കുന്നതുപോലെ 'ഇക്ക' എപ്പോഴും 'ഇയ്ക്ക' എന്നു ശബ്ദിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ് എന്ന് ഒരു സങ്കല്പത്തിന്മേൽ 'ഇക്ക' എന്നതന്നെ ഏഴുതാം. അല്ലാതെ 'യ' കാരശബ്ദം ഇല്ല എന്നു പറഞ്ഞാൽ സാധുവാകുന്നതല്ല.

൮. ഈ പ്രമാണമനുസരിച്ചുതന്നെ, ഹരികരയ്ക്കു എന്നു വേണമെന്നു പാണിനീയം വിധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും പറഞ്ഞു ചിലർ ചിലപ്പോഴല്ലാത്ത ബഹുളം ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. ൯൧-ാം പാഠ്യത്തിൽ 'ഹരികരയ്ക്കു' എന്നെഴുതിക്കിട്ടുള്ളതുള്ളതു വാസ്തവതന്നെയാണ്. 'ക'കാരത്തിനു

മന്വം താലവൃത്തിനയകാരം' എന്നാണ് ൫൫-ാം സൂത്രം വിധിക്കുന്നത്. ആ വിധിക്കു തലക്കു=തലയ്ക്കു, ഹരിക്കു=ഹരിയ്ക്കു എന്നൊക്കെയും ദ്രഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ട്. എങ്കിലും 'താലവൃത്തിനു' പിൻപ് എന്നുള്ളതിനു ഹരിക്കുക എന്നുള്ളതു, എങ്ങനെ ദ്രഷ്ടാന്തമാകുമെന്നും ഈ ഗുണാഗുണാന്തന്മാർ ഒന്ന് ആലോചിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ഹരിക്കുക എന്നായിരുന്നെങ്കിൽ ഒരുവേള ഈ വിധിയിൽ പെടുകയും ഹരിയ്ക്കു (കോരിയ്ക്കു എ നണ്ടല്ലോ താനും) എന്നുണ്ടാവുകയും ചെയ്തേനെ. 'ര' എന്നതിനെക്കൂടെ ഈ വ്യാകരണപരിശോധകന്മാർ താലവൃമാന്തി ഗണിച്ചെങ്കിൽ, അതു കറെ സാഹസമായിപ്പോയില്ലയോ എന്നു സംശയിക്കുന്നു. 'ഹരികൾയ്ക്കു' എന്നതിലെ യകാരം കേവലം അച്ചടിപ്പിഴയാണ്. താലവൃത്തിനു പിൻപ് 'യകാരം' എന്ന സൂത്രമിരിക്കുന്നതിനാൽ, ഇത് അച്ചടിപ്പിഴ മാത്രമാണെന്നു പ്രത്യക്ഷവുമല്ലേ?

൯. 'പ്രായേണ നപുംസകപ്രതിഗ്രാഹിക അത്ഥസിദ്ധം' 'നപുംസക വിശേഷണങ്ങളിൽ ബഹുവിനം ഏകവചനം പോരും വ്യക്തിയിലത്രാധയാൽ' എന്നുള്ള സൂത്രങ്ങളും പലരുടെയും ദൃഷ്ടിയെ ആകർഷിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്. അനുകൂലാഭിപ്രായമാണ് അധികംപേക്കും ഉള്ളതെന്നു രോന്നുന്നു. വിപരീതാഭിപ്രായമുള്ളപ്പോൾ പാണിനീയസൂത്രങ്ങളെന്നു പറഞ്ഞു ഭാഷാരോപണം ചെയ്യയും, മറ്റുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ പാണിനീയ പ്രതിപാദിതങ്ങളായ തത്വങ്ങളെത്തന്നെ സ്വീയാഭിപ്രായങ്ങളെന്നതുപോലെ പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചിലർ ചെയ്തുവരുന്നതു വാക്യങ്ങളുടെ രചനാ വൈചിത്ര്യത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചുമാത്രമായിരിക്കണം എന്നല്ലാതെ വിചാരിച്ചുകൂടാത്തതാണല്ലോ.

൧൦. 'കൈവശം' 'കൈമാററം' 'കൈമോതിരം' മുതലായ സാമസങ്ങളിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നപ്രകാരം കര

വാചകമായ മലയാളശബ്ദം 'കൈ' എന്നാണ്, 'കയ്യ്' എന്ന 'യ'കാരാത്തമല്ല എന്നു രീതിപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ 'കൈയെഴുത്തു' 'കൈയാൾ' മുതലായ സാമാസങ്ങളെയും 'കൈയിൽ' 'കൈയുടെ' എന്ന വിഭക്തിരൂപങ്ങളെയും കയ്യെഴുത്ത്, കയ്യാൾ, കയ്യിൽ, കയ്യുടെ എന്നു ചിലർ എഴുതുന്നത് അബലമല്ലയോ? ഈ മാതിരി ഭ്രമം വരാനുള്ള കാരണം 'ഐയാ' എന്നും അതു എന്നും ഉള്ള അക്ഷരയോഗങ്ങൾക്കു സാധാരണമായി ഉച്ചാരണത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന സാമ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഈ ഭ്രമം മൂലം 'വൈയാകരണൻ' എന്ന സംസ്കൃതശബ്ദത്തെപ്പോലും വയ്യാകരണൻ എന്നോ വൈയ്യാകരണൻ എന്നോ മലയാളികൾ എഴുതിക്കളയുന്നു.

൧൧. ഞാൻ എന്ന പ്രഥമൈകവചനമുള്ള 'എൻ' എന്ന ഉത്തമസർവ്വനാമത്തിന്റെ വിഭക്തിരൂപങ്ങളെ എഴുതുമ്പോൾ എന്നെ, എന്നാൽ, എന്നോട്, എന്നിൽ എന്ന് ഏകാരംതന്നെ എഴുതുക പതിവായിരിക്കേ, ചതുർഥിയിൽ മാത്രം ചിലർ ഇനിയു്, എന്ന് 'ഇകാര'മാക്കുന്നതെന്തിനാണോവോ? അവിടെയും ഇനിയു് എന്നു പോരയോ എന്നു വടക്കും തെക്കും മദ്ധ്യമതം കൂടി ആലോചിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയാൽ കൊള്ളാം. പലദിക്കിലും 'ഇ' കാരം വേണ്ടിടത്തു് ഏകാരം ആളുകൾ തെറ്റി എഴുതാറുണ്ട്. ഇതു് അതിനു വിപരീതമായ ഒരു തെറ്റായിരിക്കയില്ലേ എന്നു സംശയിക്കുന്നു.

൧൨. 'കായും പൂവും ഉള്ള മരം' എന്നും മറ്റും ഉള്ളിടത്തു് ആദ്യത്തെ രണ്ടു വാക്കുകൾ 'കായ്'-ഉം, 'പൂവ്'-ഉം എന്നോ 'കാ-ഉം', 'പൂ-ഉം' എന്നോ? ഇവയിലെ യകാര'വകാരങ്ങൾ' പദാന്താക്ഷരമോ സന്ധികാര്യമോ? 'കാഫലം' 'പൂത്തട്ടം' ഇത്യാദിസമാസം നോക്കിയാൽ യകാരവകാരങ്ങൾ ശബ്ദഭാഗമല്ലെന്നു തോന്നും. സന്ധിയിൽ

ലോപിച്ചു പോയി എന്നു പറയാം. ഏതായാലും 'തീയ്യ-തന്നെ' എന്നും മറ്റും ചിലർ പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നത് അഭോഗിയാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. ചാണ്ടി നീയത്തിൽ ഇവയെ ആഗമസമ്പ്രദായാൽ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. (സു: ൪)

മന്. 'പെട്ടെന്ന്' 'അല്ലെങ്കിൽ' 'എന്നെല്ലാം' ഇത്യാദികളെ മറയ്ക്കു 'പെട്ടെന്ന്' 'അല്ലെങ്കിൽ' 'എന്നെല്ലാം' എന്നു് എകാരം കൂടാതെ എഴുതുന്നതു ശരിയല്ല. അല്ല + ഏകിൽ = അല്ലെങ്കിൽ എന്നു വരാൻ തരമുള്ളു. ഇതിന്നു വിചരീതമായി 'അതു്' അങ്ങനെയാണല്ലോ' എന്നിടത്തു് 'അങ്ങനെല്ലോ' എന്നു പുളളിയിടുന്നതും തെറ്റാണെന്നു തോന്നുന്നു. 'അല്ലയോ' എന്നതു ചുരുങ്ങി ഉണ്ടായ ശബ്ദം 'അല്ലോ' എന്നാണെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു.

'എതിരാളി' 'എതിരേൽക്കുന്നു' എന്നും മറ്റും ഉള്ള വാക്കുകളിലെ ആദ്യത്തെ എതിർ എന്നതു രേഖാന്തമായിരിക്കു, എത്രത്തു്, എത്രക്കുന്നു എന്നെഴുതുന്നതു ശരിയോ?

മറ. ഇതുപോലെ ഇനിയും പലതും സന്ദേഹാസ്പദങ്ങളായിട്ടുണ്ടു്. എല്ലാ നാട്ടുകാരും ചേർന്നു നിഷ്പക്ഷപാതമായി തീരുമാനിച്ചാൽ, ശേഷമുള്ള സന്ദേഹങ്ങളെയും ഭാഷാപോഷിണി മുഖേന തീരുമാനിക്കാമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരൻ,

എം. എ., എം. ആർ. എ. എസ്.

൯. ഭൂകമ്പം.

മലയാളത്തിൽ ഭൂകമ്പം വളരെ അപൂർവ്വം വളരെക്കാലത്തിനിടയ്ക്കു് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഭൂകമ്പങ്ങൾ എല്ലായിടത്തും ഒരുപോലെ വ്യാപിക്കാത്തവയും ആകുകൊണ്ടു്

അതിന്റെ സ്വഭാവം അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ വളരെ ചുരുക്കമായിരിക്കും. ഹരിതകോഴിക്കോട്ടം അതിന്റെ സമീപദേശങ്ങളിലും ഒരു ഭൂകമ്പമുണ്ടായി. അന്ന് ഇതെഴുതുന്നയാൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. രാവിലെ എഴുന്നേറ്റു കിടക്കയിൽ ഇരുന്ന്, കണ്ണു തുറക്കുമ്പോൾ ശരീരവും ഇരിക്കുന്നിടവും മറുമെല്ലാം മനമായി ചലിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. ആ ചലനം രണ്ടു മിന്നിട്ടു നേരം നിലനിന്നു. തലതിരിച്ചുകൊണ്ടുണ്ടായ ഭ്രാന്തിയാണെന്നാകുന്നു ആദ്യം വിചാരിച്ചത്. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോഴേ ഭൂകമ്പം എന്നുള്ള ജ്ഞാനം ഉണ്ടായുള്ളു.

സാധാരണ ഭൂകമ്പങ്ങളെല്ലാം ഇങ്ങനെ ഉപായത്തിൽ പോകുന്നവയല്ല. ചില ദിക്കുകളിൽ ഭൂകമ്പങ്ങൾ കൂടക്കൂടെ ഉണ്ടാകുമെന്നുതന്നെയല്ല, ഉണ്ടാകുന്നതെല്ലാം വളരെ ഉഗ്രമായും ഇരിക്കും. ഇവടെ ആധിക്യവും തീക്ഷ്ണതയും ജപ്പാൻ എന്ന രാജ്യത്തുള്ളതുപോലെ മറ്റൊരുകാരും സ്ഥലങ്ങളിലില്ല. മദ്ധ്യവ്യ-ൽ അവിടെ പത്തൊമ്പതു പ്രാവശ്യം ഭൂകമ്പം ഉണ്ടായിപ്പോൽ. അവ വളരെ നാശകരമായിരുന്നു എങ്കിലും ൯൧-ാമാണ്ടു് അക്ടോബർമാസത്തിൽ ഉണ്ടായതിനാടെ ഈ നോക്കുമ്പോൾ മറ്റൊരുതെല്ലാം വളരെ നിസ്സാരമെന്നുതന്നെ പറയാം. ഇരുപത്തയ്യായിരം ചതുരശ്രമൈൽസു ചിസ്താരത്തിനുള്ളിലെല്ലാം ഉറപ്പില്ലാത്ത ഭവനങ്ങൾ ഇടിഞ്ഞു വീഴത്തക്കവിധത്തിൽ ഇളക്കമുണ്ടായി. ഇതിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തിൽ ഏകദേശം നാലായിരം ചതുരശ്രമൈൽസു വസ്താരമുള്ള ദിക്കുകളിലുണ്ടായ ചലനം വിശേഷിച്ചും ഭയങ്കരമായിരുന്നു. അധികം വെറുക്കമുള്ള കെട്ടിടങ്ങൾ എല്ലാം, പൊക്കം കുറഞ്ഞവയിൽ ഉറപ്പില്ലാത്ത കെട്ടിടങ്ങൾ, പാലങ്ങൾ, അണകൾ മുതലായവ ഇടിഞ്ഞുപോളിഞ്ഞു വീഴുകയും അതിനാൽ അസംഖ്യം ജനങ്ങൾ മരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഏകദേശം തിരുവിതാംകൂർ

രാജ്യത്തോളം വലുതായ ഒരു ഭൂഭാഗത്തിലാണ് ഇത്രയും നാശമുണ്ടായത് എന്നുകൂടി ഓർത്താൽ പ്രകൃതഭൂകമ്പത്തിന്റെ ഭയങ്കരസ്വഭാവം കുറെക്കൂടി സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്.

ഈ ഭയങ്കരമായ സംഭവത്തിന്റെ കാരണമെന്താണെന്ന് അറിയുന്നതിൽ വായനക്കാർക്ക് രസമില്ലാത്തതായിരിക്കില്ലെന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതുണ്ടാകുന്നത് എങ്ങനെ എന്ന് അനുഭവംകൊണ്ടു തെളിയുവാൻ മാഗ്ഗ്മില്ല. സാദൃശ്യംകൊണ്ടും യുക്തികൊണ്ടും അറിയില്ലെന്നു തരമുള്ളു. ഈ വിഷയം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു ഭൂമി നാരങ്ങപോലെ ഒരു ഗോളമാണെന്നും അതിന്റെ ചുറ്റളവ് ഇരുപത്തയ്യായിരം നാഴികയും വ്യാസഭാഗവും എണ്ണായിരം നാഴികയും ആണെന്നും നന്നായി ഓർമ്മ വയ്ക്കേണ്ടതാണ്.

ഭൂമിയുടെ മേൽഭാഗം മുഴുവൻ മണ്ണും വെള്ളവും ആണല്ലോ. ഭൂമി ഒരു നാഴികയോളം മനുഷ്യർ കിളച്ചതാണിട്ടുണ്ട്. അതുവരെ ഈ ബഹിർഭാഗത്തിൽ കാണുന്ന ഈ സ്വഭാവത്തിൽനിന്നും വളരെ വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടു കണ്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഉള്ളിലേയ്ക്കു പോകുന്നതോടും ചൂടു മാത്രം അധികമായി കാണുന്നുണ്ട്. അയ്യായിരത്തിലധികം കോൽ താഴ്ന്നു കഴൽക്കിണറുകളിൽനിന്നു വരുന്ന ജലം മനുഷ്യമായി കാണുന്നു. അതുപോലെതന്നെ രണ്ടായിരം കോൽ താഴ്ന്നിട്ടുള്ള കല്ലരി എടുക്കുന്ന ആകരങ്ങളിൽ ബഹിർഭാഗത്തിലുള്ള ഹിനേക്കാൾ ചൂടു വളരെ അധികമുണ്ടെന്ന് അനുഭവസിദ്ധമാണ്. ഇങ്ങനെ ഉള്ളിലേയ്ക്കു പോകുന്നതോടും ചൂടു വർദ്ധിച്ചുവരികയാണെങ്കിൽ ഭൂമിയുടെ സ്വഭാവത്തിന്നും വളരെ വ്യത്യാസം ഉണ്ടാകാതിരിപ്പാൻ പാടില്ല. മറ്റൊരു നല്ലതു നാഴികയ്ക്കധികം ഉള്ളിലേയ്ക്കു പോയാൽ അവിടെയെല്ലാം അഗ്നിമയമായി കാണുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ മാഗ്ഗ്മുണ്ട്. ലോഹങ്ങളും മറ്റും ഉണ്ടകി കഴമ്പായി

൯൩

വിത്താലിനിപാഠം

ജപിച്ചു കിടക്കുകയാണെന്നാകുന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ
ഉപദേശം.

എന്തെങ്കിലും ഒരു വസ്തുവിന്റെ അന്തർഭാഗത്തിൽ ചൂടുള്ള വല്ല സാധനവും ഉണ്ടെങ്കിൽ ആ ചൂട് എന്തെന്നും അവിടെ നിന്നു കയറ്റാ ചെയ്യുന്നത്. അതു പുറത്തേയ്ക്കു പുറപ്പെടുകയും ക്രമേണ ബഹിർഭാഗത്തിലെല്ലാം വ്യാപിക്കുകയും ബഹിർഭാഗത്തുനിന്ന് അനന്തമായ ആകാശത്തിൽ പ്രസരിക്കുകയും ചെയ്ത്, സൂര്യശക്തിയിൽ ലയിച്ചുപോകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഉഷ്ണപ്രസരത്തിൽ ആ സാധനത്തിന്റെ ബഹിർഭാഗത്തിൽ എല്ലാ സമയവും ചൂടുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ അന്തർഭാഗത്തിലേയ്ക്കു വരുന്തോറും ചൂട് വലിച്ചും ഇരിക്കും. ഇതുപോലെതന്നെ എല്ലായ്പ്പോഴും ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തുനിന്നു ബഹിർഭാഗത്തേയ്ക്കും ബഹിർഭാഗത്തുനിന്ന് ആകാശത്തിലേയ്ക്കും ഉഷ്ണം പ്രസരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്.

മേൽകാണിച്ച ഉപദേശങ്ങളും അനുമാനങ്ങളും ശരിയാണെങ്കിൽ ഭൂകമ്പത്തിന്റെ കാരണം സ്പഷ്ടമാണ്. സാധാരണയായി ഉഷ്ണം വസ്തുക്കളെ വലുതാക്കുകയും, ശീതം ചെറുതാക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ. ഒരു ദ്വാരത്തിൽകൂടി തിരിക്കുകയാണെന്ന ഒരു ഇരുമ്പുപടി നല്ല വണ്ണം ചൂടു പിടിപ്പിച്ചാൽ ആ ദ്വാരത്തിൽകൂടി കടത്തുവാൻ പാടില്ലാത്ത വിധത്തിൽ വണ്ണംവയ്ക്കും. വളരിച്ച ക്രാന്തിന്റെ പട്ട ഇറക്കുന്നതു വായനക്കാരിൽ പലരും കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. പട്ട നല്ലവണ്ണം പഴുപ്പിച്ചാണ് ഇറക്കുന്നത്. പിന്നെ അതു തണുക്കുമ്പോൾ ഉരളിപ്പോകാത്ത വിധത്തിൽ കുടുങ്ങിയിരിക്കും. അതുപോലെതന്നെ ഭൂമിയുടെ ഉൾഭാഗത്തുനിന്ന് എല്ലായ്പ്പോഴും ഉഷ്ണം പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ചില ഭാഗങ്ങൾ ക്രമേണ തണുത്തുവരികയും അങ്ങനെ തണുക്കുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം ആ ഭാഗങ്ങൾ

ളിൽ പെട്ടെന്നു സങ്കോചം ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. ഉൾഭാഗത്തിൽ ഒരേത്തു സങ്കോചമുണ്ടാകുമ്പോൾ അതിന്നു നേരെമേലെയുള്ള ഭാഗങ്ങൾക്ക് ഒരു ചലനം ഉണ്ടാകുന്നതാണ്ല്ലോ. ആ ചലനം ആകുന്നു ഭൂകമ്പം എന്നു പറയപ്പെടുന്നത്. സങ്കോചത്തിന്റെ അവസ്ഥപോലെ ഇരിക്കും ഭൂകമ്പത്തിന്റെ ഗൗരവം. കുറച്ചുഭാഗം മാത്രം ചുരുങ്ങിയാൽ ഭൂകമ്പം വളരെ ഉപായമായി കുറച്ചു ഭാഗത്തു മാത്രമേ ഉണ്ടാകയുള്ളൂ. സങ്കോചം അധികഭാഗത്തിൽ നല്ലവണ്ണം ഉണ്ടായാലാണ് ന്മ-ൽ ജപ്പാനിൽ ഉണ്ടായതു പോലെയുള്ള ഭൂകമ്പം ഉണ്ടാകുന്നത്. ഈ ചലനം എപ്പോൾ ഏതു ദിക്കിൽ ഉണ്ടാകുമെന്നു കാലെ അറിയുവാൻ ഒരു നിവൃത്തിയുമില്ല. ചില രാജ്യങ്ങളിൽ വളരെക്കാലം ഭൂകമ്പം ഇല്ലാതെ ഇരിക്കുകയും മറ്റു ചില രാജ്യങ്ങളിൽ അതു കൂടുകൂടെ ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള കാരണം എന്തെന്ന് ഉറപ്പിപ്പാൻ വഴി ഇതുവരെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ല.

ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്ത് ലുള്ള അഗ്നിജ്വലനം ബഹിർഭാഗത്തുണ്ടാകുന്ന മറ്റു ചില അതുഭുതസംഭവങ്ങൾക്കും കാരണമാകുന്നുണ്ട്. ചില ഭാഗങ്ങളെ സമുദ്രം വന്നു മുടിയതായും ചില ദിക്കുകളിൽ സമുദ്രം പിൻവാങ്ങി ഭൂമി പൊങ്ങിയതായും കേൾവിമുണ്ടല്ലോ. ഈ സംഭവങ്ങൾ ഭൂകമ്പംപോലെത്തന്നെ അനുരഗ്നിജ്വലനംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ചേഷ്ടകളാണെന്നു സ്പഷ്ടമായി ഉറപ്പിപ്പാൻ വഴിയുള്ളതാണ്. സമുദ്രത്തിനു സമീപത്തിലുള്ള ഭൂമിഇടുങ്ങുമ്പോൾ ആ ഭാഗത്തെ സമുദ്രം വന്ന് ആക്രമിക്കുകയും ഉള്ളിലുള്ള അഗ്നിയുടെ ശക്തികൊണ്ടു സമുദ്രത്തിന്റെ അടിയിലുള്ള ഭൂമി എകൻ ജലവിരപ്പിന്റെ മേലെ ആകയും ചെയ്യുന്നതിനാലാകുന്നു ഈ സംഭവം ഉണ്ടാകുന്നത്. കേരളം സമുദ്രത്തിന്റെ കീഴിൽ കിടന്നിരുന്ന ഭൂമിയാണെന്നും അന്തരഗ്നിയുടെ ചേഷ്ടകൊണ്ടു രണ്ടുനാലായിരം കൊല്ലത്തിനുമുമ്പായി സമുദ്രം

പിൻവാങ്ങി കരവച്ചതാണെന്നും സ്പഷ്ടമായി കാണാനുണ്ടെന്നു ഭൂപ്രകൃതിവിജ്ഞാൻ പറയുന്നു. ഭൂമിയിൽ ചില ഭിക്ഷകളിൽ അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളുണ്ടെന്നു വായനക്കാർ കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. അഗ്നിപർവ്വതമെന്നു പറയുന്നതു ബഹിർഭാഗത്തുള്ള വൃക്ഷങ്ങളും മറ്റും തീപിടിച്ചു കത്തുന്ന പർവ്വതമല്ല. ഭൂമിയുടെ ഒരു ഭാഗം പെട്ടെന്നു പൊട്ടിത്തുറന്നു വളരെ മഹത്തായ ഒരു അഗ്നിജ്വാല പുറത്തു കാണുന്നതിനെയാകുന്നു അഗ്നിപർവ്വതമെന്നു പറയുന്നതു്. അങ്ങനെ പൊട്ടിത്തുറക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന പ്രാർത്തിയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ദ്രവവും മറ്റും അഗ്നിപർവ്വതത്തിന്റെ നാലുപുറത്തും വ്യാപിക്കുന്നതായാൽ വളരെ നാശം സംഭവിക്കാവുന്നതാണു്. യൂറോപ്പിൽ ഇററലി എന്ന രാജ്യത്തു് ഇങ്ങനെ ഒരു അഗ്നിപർവ്വതത്തിന്റെ പൊട്ടൽ ഉണ്ടായതോടുകൂടി ചുറ്റുമുള്ള നാടെല്ലാം മണ്ണുകൊണ്ടും ചെണ്ണീറുകൊണ്ടും മറ്റും മൂടി വലുതായ രണ്ടു പട്ടണങ്ങളും വളരെ ഗ്രാമങ്ങളും അതിലുള്ള ജനങ്ങളും തീരെ നശിച്ചുപോയി. ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തുള്ള ചൂടുകൊണ്ടാണു് അഗ്നിപർവ്വതമുണ്ടാകുന്നതെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഇങ്ങനെ പൊട്ടുന്നതെ അഗ്നിപർവ്വതം പൊട്ടുന്നതു് അന്തർഭാഗത്തിൽ മഹത്തായ ചൂടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നും ഒരു തെളിവാണ്. അഗ്നിജ്വാലയിൽ കൂടി വരുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളെ പരിശോധിച്ചു നോക്കിയതിൽനിന്നാണു ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തിൽ ലോഹങ്ങളും മറ്റും ഉണ്ടാകി കുമ്പായി ജ്വലിച്ചു കിടക്കുകയാണെന്നു് ഉറപ്പാക്കുന്നതെന്നുള്ളതിന്നു വേറെ ഒരു തെളിവുകൂടിയുണ്ടു്. ഭൂമിയിൽ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ ഉണ്ണുപ്രവാഹം കാണാനുണ്ടു്. ഭൂമി പൊട്ടിത്തുറന്നു് അഗ്നിപർവ്വതം പുറപ്പെടുന്നതുപോലെ ഉറച്ചായി വെള്ളം വളരെ പൊക്കത്തിൽ പുറത്തേക്കു പാടുന്നു. ആ വെള്ളം സാധാരണ തിളച്ചുവെള്ളംപോലെ ചൂടുള്ളതായി കാണുന്നതു ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തിൽ ചൂടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു വളരെ പ്രബലമായ തെളിവാണ്ല്ലോ.

൧൦. അറിയുക. (അല്ലെങ്കിൽ മനസ്സിലാക്കുക)

നാം നമ്മുടെ ജനനമുതൽ മരണവരെ ഓരോ ക്ഷണത്തിലും ലോകത്തിലുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഷയത്തെപ്പറ്റി നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ വഴിയായി ഓരോ അറിവുകളെ സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെയിരിയ്ക്കുന്നു എന്നുള്ള സംഗതി പെട്ടെന്നു പറയുമ്പോൾ ചിലർ അത്ര വകവെക്കുന്നില്ലായിരിക്കാമെങ്കിലും അല്പം ആലോചിച്ചാൽ എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്നതായിരിക്കും.

നാം ഏതെങ്കിലും അറിയുന്നതു നമ്മുടെ ഉത്താനേന്ദ്രിയങ്ങൾ (കണ്ണ്, മുക്ക്, ചെവി, നാവ്, തൊലി) വഴിയായിട്ടാണല്ലോ. എന്നാൽ പ്രതിബന്ധങ്ങൾ യാതൊന്നുമില്ലാത്ത പക്ഷം ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കെല്ലാം തത്ത്വവിഷയഗ്രാഹണസാമർത്ഥ്യം തുല്യമായിരിക്കാമെങ്കിലും ഓരോ ഇന്ദ്രിയപദാഭിപ്രായം നമ്മുടെ മനസ്സിൽ പതിയുന്ന വിഷയസ്വരൂപസ്ഥിതിക്കു പലപ്പോഴും സ്വപ്നം, ക്ലേശം, അജ്ഞാനം തത്ത്വവിശേഷമോ ദൃശ്യം, രസം, ഗന്ധം, രുചി, സ്പർശം തത്ത്വവിശേഷമോ ഉണ്ടാകാറുണ്ടെന്നുള്ളതു് അനുഭവത്തിലാകുന്നു.

നാം അമ്മയുടെ ഉദരത്തിൽ നിന്നു ഭൂമിയിൽ പിറക്കുമ്പോൾ തന്നെ നമുക്കു ചക്ഷുഃശക്തിയോടൊന്നിച്ച് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ എല്ലാം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ആദ്യമായി നമുക്കുണ്ടാകുന്ന ജ്ഞാനം എന്തു് ഇന്ദ്രിയമാർഗ്ഗേണ സിദ്ധിക്കുന്നതാകുന്നു? എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന്നുതന്നെ ശരിയായ ഒരു ഉത്തരം സാധാരണക്കാർക്കു് എളുപ്പത്തിൽ പറയാൻ കഴിയുന്നതാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ജന്മനാ നന്മരം ഒന്നോ രണ്ടോ മണിക്കൂറുകൊണ്ടോ, മൂന്നോ നാലോ ദിവസംകൊണ്ടോ, അഞ്ചോ ആറോ മാസംകൊണ്ടോ ഒരു കുട്ടി

തന്റെ അമ്മയുടെ സ്തമ്പൂരസത്തിന്റെയോ അംഗസ്സർത്തന്റെയോ, ദേഹഗന്ധത്തിന്റെയോ, താലോല (താരാട്ട) ശബ്ദത്തിന്റെയോ സൂക്ഷ്മമായ ഭേദത്തെ ഗ്രഹിക്കുകയും, ക്രമേണ അമ്മയച്ഛന്മാരെ പ്രത്യേകം കണ്ടറിയുകയും അവർ കുട്ടിയുടെ നേരെ കാണിക്കുന്ന വല്ല മുഖഃവികാരാദികളെക്കണ്ടു കുട്ടി ചിരിച്ചുതുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. മറുത്തവർ ഏകകയോ മുഖ കൊടുക്കുകയോ മറ്റൊരാൾ ചെയ്യുന്നതിൽ പരിചയഭേദംകൊണ്ടു കുട്ടിക്കു അസുഖം തോന്നുന്നതായാൽ തദ്വികാര സൂചകമായി നിലവിളിക്കുകയോ നേരെ നോക്കാതിരിക്കുകയോ അവർ ബലമായി ഏകാൻ ശ്രമിച്ചാൽ പിന്നിരിച്ചു വൈദുഷ്യം നടിച്ചു അകലെപ്പോവുകയോ ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ വിഷയഗ്രഹണശക്തി ഏകകാലത്തിൽതന്നെ തുല്യപരിമാണമായി ഉണ്ടാകുന്നില്ലെന്നും, ഓരോന്നും അനുകൂലമായും അദ്വ്യാസഭേദവശാൽ അല്പാല്പമായി വർദ്ധിച്ചു ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്നും അനുഭവസിലമാകുന്നു.

ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ ഓരോ വിഷയങ്ങളെയും അതാതിന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു ഗ്രഹിപ്പാനുള്ള ശക്തിയും അതിലുള്ള വേഗാധിക്യവും വർദ്ധിച്ചു വരുന്നതു പ്രതീക്ഷണാദ്വ്യാസം നിമിത്തമാണെന്നു സിദ്ധിയ്ക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ക്ഷണംപ്രതി ഇന്ദ്രിയാത്മസന്നികഷ്ജന്യമായ ജ്ഞാനം നിത്യാദ്വ്യാസംകൊണ്ടു വർദ്ധിക്കുന്നതാകും ഓരോവിഷയങ്ങളിലും അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ അനേകം പ്രകാരഭേദങ്ങളെ അതിവേഗത്തിൽ ഗ്രഹിപ്പാനുള്ള ശക്തി അളവറ വിധം വർദ്ധിച്ചു വർദ്ധിച്ചു ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു തദ്വിഷയഗ്രഹണത്തിന്നു വേണ്ടിവരുന്ന കാലദൈർഘ്യം കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വന്നു അല്പക്ഷണംതന്നെ പലേ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഗ്രഹിക്കേണ്ടവയായ പലേ വിഷയങ്ങളെയോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരിന്ദ്രിയത്തിന്റെ വിഷയത്തിൽ തന്നെ അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ വിവിധപ്രകാര

ഭേദങ്ങളെയോ ഇട കലൺ മാറി മാറി ഗ്രഹിക്കുക മുതലായ അനേക പരിഷ്കാരങ്ങളിൽ പൂർണ്ണജ്ഞം പ്രാപിക്കത്തവണ്ണം തമ്മിൽ പലക്കം പാണ്ഡിത്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അല്ലാ ആലോചിച്ചാൽ ആരും സമ്മതിക്കാതിരിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ എല്ലാരിലും എല്ലാവിഷയങ്ങളിലും ഈ ശക്തി ഒരുപോലെ പ്രവൃത്തിക്കുന്നില്ലെന്നും ഓരോരുത്തരിലും ഓരോ വിഷയങ്ങളിലും അഭ്യാസാദി ഉപാധിഭേദവശാൽ താരതമ്യഭേദമുള്ള താഴെ കണ്ടുവരുന്നുണ്ടെന്നും സമ്മതിക്കേണ്ടതുതന്നെ. എങ്കിലും അങ്ങനെയുള്ളതിൽ പലതും ജന്മസിദ്ധമല്ലെന്നും അഭ്യാസഭേദവശാലുണ്ടാകുന്നതാണെന്നും പറയാതിരിപ്പാൻ സാധ്യമായില്ല.

എന്തെന്നാൽ സംഗീതരസികന്മാരുടെ സർവ്വപാപഹരണകാരണമായ സപ്തസ്വരങ്ങൾക്കേട്ടാൽ തദപരിവിതന്മാർ കേവലം ഒരു ശബ്ദമെന്നു മാത്രമല്ലാതെ അവയുടെ യാതൊരു വ്യത്യാസവും മനസ്സിലാക്കുന്നില്ലെങ്കിലും അവർ തങ്ങൾക്കു നിത്യപരിചയമുള്ള ഏതോ പത്തോ സ്നേഹിതന്മാർ നേരിട്ടു കാണാതെ ഒരു മുറിക്കുകത്തേ, മറോ മറഞ്ഞു നിന്നു സംസാരിച്ചാൽ ഓരോന്നും ഇന്നിന്ന ആളുടെ കൂച്ചയാണെന്നു യാതൊരു താമസവും പ്രയാസവും കൂടാതെ അറിയുന്നു.

അതുപോലെതന്നെ അയ്യായിരവും പതിനായിരവും വിലപിടിക്കുന്ന വൈരക്കല്ലുകളും കാൽക്കാശുപോലും വിലയില്ലാത്ത സ്തംഭികക്കഷണങ്ങളും തമ്മിൽ സാധാരണ നാട്ടുപറത്തുള്ള കൃഷിക്കാരനായ ഒരുവൻ യാതൊരു ഭേദവും കാഴ്ചയിൽ തോന്നുന്നില്ലെങ്കിലും, ഒരു നല്ല കല്ലുനോട്ടക്കാരന്റെ കയ്യിൽ കിട്ടുമ്പോൾ അവയുടെ വ്യത്യാസത്തെ അവൻ അതിഭവഗതരിലും സൂക്ഷ്മമായും കണ്ടെത്തുന്നു.

നല്ല കണ്ണുള്ളവർ തങ്ങൾക്കു നിത്യപരിചയമുള്ള വഴിയിൽ കൂടിത്തന്നെയും രാത്രികാലങ്ങളിൽ വെളിച്ചം കൂടാതെ അല്ല സഞ്ചരിക്കേണ്ടി വന്നാൽ എത്ര കല്ലിലും

മുളിലും കയറുന്നു? എത്ര കണ്ടിലും കഴിയിലും ചാടുന്നു? എന്നാൽ ഒരു ജാത്യന്യനാകട്ടെ, തന്റെ കയ്യിലുള്ള വല്ല കോലുകൊണ്ടും നിലത്തു കുത്തിക്കുത്തിക്കൊണ്ടു് ആ വഴിയിൽ കൂടിത്തന്നെ യാത്രാമഹപകടവും കൂടാതെ രേഖയും ചകയും സൈപരമായി സഞ്ചരിക്കുന്നു. ഇതിനുള്ള കാരണം ആ കയടൻ തന്റെ കയ്യിലുള്ള കോലുകൊണ്ടും കോലുകൊണ്ടും കഴിയിലുള്ള വൈഷമ്യങ്ങളെ സ്വർവിശേഷത്താൽ നല്ലപണ്ണം അറിയുന്നതു മാത്രമല്ലാതെ വേറെ ഏതെങ്കിലുമുണ്ടോ? ഇങ്ങനെ ഓരോ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ഉദാഹരണം കാണിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ലല്ലോ.

ഇതുവരെ പറഞ്ഞതു് ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ വിഷയഗ്രാമണശക്തിയോടും, അദ്വൈതാധിപത്യങ്ങളോടും അനുസരിച്ചു കേൾക്കപ്പെട്ടു വരുന്നതാണെന്നാണല്ലോ ഇനി ഈ ഗ്രാമണശക്തി ഇന്ദ്രിയങ്ങളോടുകൂടി മാത്രം അധീനമായിട്ടുള്ളതോ അല്ലയോ എന്നും, വേറെ വസ്തുവിന്റെയും സാഹചര്യം കഴിച്ചുകൂടാത്തതോ അല്ലയോ എന്നും ആലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇന്ദ്രിയങ്ങളോടുകൂടി അധീനമായിരുന്നു എങ്കിൽ ഉറക്കത്തിലും മോഹത്തിലും കൂടി വിഷയജ്ഞാനം ഉണ്ടാകേണ്ടതായിരുന്നുവല്ലോ. അതില്ലാത്തതിനാൽ ഇന്ദ്രിയമാത്രാധീനമല്ലെന്ന് ഉറപ്പാക്കേണ്ടിവരുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല ഇന്ദ്രിയങ്ങളോടൊല്ലം റിന്ദ്രിയം കൂടി സർവ്വമായി വേറെ എന്തോ ഒന്നുണ്ടെന്നു കൂടി കല്പിക്കേണ്ടി വരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളോടൊല്ലം കൂടി വിഷയഗ്രാമണത്തിൽ ഏകസഹായിയായി നില്ക്കുന്ന ഒരു അനന്തകരണമാകുന്നു 'മനസ്സ്.' അതുകൊണ്ടു് ഇന്ദ്രിയങ്ങളോടുകൂടി വിഷയസന്നി കർഷ്ടമാകുമ്പോൾ മനസ്സിന്റെ സാഹചര്യം നിലിച്ചാൽ മാത്രമേ ജ്ഞാനം (അറിവ്) ഉണ്ടാകയുള്ളൂ. അതില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണു നിദ്രയിലും മോഹത്തിലും വിഷയജ്ഞാനമുണ്ടാകാത്തതു്. ജാഗ്രത്തിൽ തന്നെയും ഓരോ ഇന്ദ്രിയ

അരംഭം അതാതിന്റെ വിഷയസന്നിദ്ധമാകുമ്പോൾ അതോടു കൂടി മനസ്സിന്റെ പ്രവൃത്തിയും സിദ്ധിച്ചാൽ മാത്രമേ ജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നുള്ളൂ. അതിനാൽ ഒരു സമയത്തിൽ ഒരിന്ദ്രിയത്തിന് അതിന്റെ വിഷയത്തോടു ആഭിമുഖ്യം ഉണ്ടാവുകയും മനസ്സും അതോടു കൂടി പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണിരിക്കുമ്പോൾ തദിതരേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു അവയുടെ വിഷയങ്ങളിൽ സംബന്ധമുണ്ടാവാമെന്നു മനസ്സിന് അവയിൽ പ്രസക്തി ഉണ്ടാവാൻ കഴിയാതിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ആ വിഷയങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചാനിട വരുന്നില്ല.

ഇതിന്നും പുറമേ മനസ്സിന്നു ബാഹ്യേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ വ്യാപാരങ്ങളിൽ സാഹായ്യം ചെയ്യുക എന്ന പ്രവൃത്തി കൂടാതെ, മുമ്പിൽ ഏതെങ്കിലും പ്രകാരത്തിൽ അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ചില വിഷയങ്ങളിലും തന്നെത്താൻ വ്യാപരിക്കുക എന്ന ഒരു ചാർവകൂടി സ്വതന്ത്രമായി ചെയ്യാനുള്ളതിനാൽ മനസ്സ് വിചിത്രപുറം യാതൊരു ബാഹ്യേന്ദ്രിയവ്യാപാരത്തിലും സഹായിക്കാതെ സ്വതന്ത്രമായി വ്യാപരിക്കുന്നതായാൽ ആ സമയങ്ങളിൽ മറ്റുള്ള ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു തങ്ങളുടെ യാതൊരു വിഷയത്തെയും ഗ്രഹിച്ചാൽ ശക്തിയില്ലാതെയും വന്നുപോകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള മനഃപ്രവൃത്തിയെയാകുന്നു നാം 'മനോരാജ്യം' എന്നു പറയുന്നതു്.

അതിനാൽ മനസ്സ് തന്നെത്താൻ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ബാഹ്യേന്ദ്രിയങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിന്റെ പ്രവർത്തിക്കു സഹായമുണ്ടാകാണ്ടിരിക്കുമ്പോഴെന്ന സമയത്തിൽ തദിതരേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു അവയുടെ വിഷയങ്ങളോടു സംബന്ധമുണ്ടാവാമെന്നു അവയിൽനിന്നു യാതൊരു ജ്ഞാനവും സിദ്ധിച്ചാനിടവരാത്തതുകൊണ്ടാണു് — അതുതന്നെ കണ്ടു അകല്പത്തിൽ കേട്ടു ചക്കു എന്നു മനസ്സിലാക്കിപ്പോകുന്നു നാം പറയുന്നതു്. ഇങ്ങനെയുള്ള മനസ്സിന്റെ

അന്യ വിഷയാഭിനിവേശത്തെ പരിഹരിപ്പാൻ വേണ്ടിയാകുന്നു 'മനസ്സിരുത്തി കേൾക്കൂ' 'മനസ്സിരുത്തി നോക്കൂ' എന്നിവയെ പറയുന്നതു്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു മനസ്സിന്റെ ഐക്യഗുണത്തുകൂടി ഇന്ദ്രിയാത്മസന്നികർഷവും കൂടി ഉണ്ടായാൽ മാത്രമേ വിഷയജ്ഞാനമുണ്ടാവാൻ കഴിയൂ എന്നു സിദ്ധമാവുല്ലോ.

നൽകാൽ ക്ഷണപ്രതി വിവിധവിഷയേന്ദ്രിയസന്നികർഷമുണ്ടാകുമ്പോഴൊക്കെയും മനസ്സിനെ അതാതു വിഷയങ്ങളിലേക്കു് അഭിവേഗത്തിൽ മാറ്റം മാറ്റി പ്രവർത്തിപ്പാറുള്ള ശക്തിയുണ്ടാകുകയാകുന്നു അഭ്യാസത്തിന്റെ ഫലം എന്നു വന്നുകൂടി.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ തന്നെ മേൽപ്രകാരമുള്ള അഭ്യാസത്തെ കുറിച്ചുകൂടി അല്പം വിവരിക്കേണ്ടതാവശ്യമായി വന്നിരിക്കുന്നു. ഏതെന്നാൽ—മനസ്സിന്റെ ഐക്യഗുണത്തുകൂടി ഇന്ദ്രിയാത്മസന്നികർഷമുണ്ടാകുമ്പോൾ വിഷയഗ്രഹണമുണ്ടാകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അങ്ങനെ ഓരോ ഇന്ദ്രിയങ്ങളും അതാതിന്റെ വിഷയങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുന്നത് എല്ലാപ്പോഴും ഒരേപ്രകാരത്തിലായിരിക്കയില്ല. നമ്മുടെ കണ്ണു് ഒരു രൂപത്തെ ഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ ആ രൂപത്തിന്റെ എല്ലാഭാഗങ്ങളെയും സാമാന്യമായി അറിയുന്നതു കൂടാതെ ചില ഭാഗങ്ങളെ സവിശേഷമായി പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചു ആ ഭാഗങ്ങളിലുള്ള അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ പല വിഷയങ്ങളെയും കുറിച്ചു പ്രത്യേകമായ അറിവു സമ്പാദിക്കുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ, നാം ഒരു മനുഷ്യനെ ആദ്യമായി കണ്ടു പരിചയിച്ചതിന്നു ശേഷം പിന്നീടു് എപ്പോഴെങ്കിലും അയാളെ കാണുന്നതായാൽ ഉടനെ ഇതു് ഇന്നു ആൾ ആണെന്നു പ്രയാസം കൂടാതെ അറിയുന്നു. ഈ അറിവു നമുക്കുണ്ടാവാൻ കാരണം, അയാളെ ആദ്യം കണ്ടപ്പോൾ

തന്നെ നമ്മുടെ കണ്ണുകൾ വഴിയായി അയാളുടെ ആകൃതി വിശേഷത്തിന്റെ ചില പ്രത്യേക ഭേദങ്ങളോടുകൂടിയ വണ്ണം, പൊക്കം, നിറം മുതലായവയെയോ, കണ്ണു, മൂക്കു, കയ്യു, കാലു മുതലായ അവയവങ്ങളുടെ സംസ്ഥാനഭേദത്തെയോ, സന്തോഷം, ദേഷ്യം മുതലായ മനോവികാരങ്ങളിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന മുഖവികാരഭേദങ്ങളെയോ കുറിച്ച് അതി സൂക്ഷ്മമായ പല സംജ്ഞാഭേദങ്ങളും നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ദൃഢമായി പതിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

എന്നാൽ ആ മനുഷ്യനെത്തന്നെ മറെറാവസരത്തിൽ മുഖമൊഴികെ ശരീരത്തിന്റെ മറ്റു സകല ഭാഗങ്ങളും കണ്ടാലും തീരെ അറിയുന്നില്ല. ഈ അറിവുകേടിനുള്ള കാരണം എന്താകുന്നു? അയാളെ കണ്ടപ്പോഴൊക്കെയും അയാളുടെ മുഖത്തെ മാത്രമേ മനസ്സിരുത്തി നോക്കി സൂക്ഷം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ശരീരത്തിന്റെ മറ്റുള്ള ഭാഗങ്ങളെ എല്ലാം കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാൻ മാത്രമല്ലാതെ മനസ്സിരുത്തി നോക്കി സൂക്ഷ്മസ്ഥിതി അറിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നുള്ളതുതന്നെ. ഇതാണു 'മുഖപരിചയം' എന്നു പറയുന്നത്. ചത്തവനെ അറിയാതിരിപ്പാൻവേണ്ടി കലപാതകികൾ മുതൽ ശരീരത്തിന്റെ തല വെട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

ഇത്രതന്നെയല്ല, ജീവികളിൽവെച്ചു മനുഷ്യരായ നാം നമ്മുടെ സ്വജാതീയരായ മറ്റു മനുഷ്യരെപ്പറ്റി അറിയുന്നതുപോലെ അത്ര സൂക്ഷ്മത്തിലും വേഗത്തിലും എളുപ്പത്തിലും മറ്റു യാതൊന്നിനെയും അറിയുന്നില്ല. എങ്ങനെയെന്നാൽ അനേകായിരം ജനങ്ങൾ കൂടുന്ന കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഭരണി, ആറാട്ടുപുഴ പൂരം, വൈക്കം നാഷണൽ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽവെച്ചു നാം മുറിയിൽ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു മനുഷ്യനെയല്ലാതായി കാണുകയും സംഭാഷണാദികളാൽ തമ്മിൽ പരിചരിക്കുകയും ചെയ്തു പിരിഞ്ഞതിനു ശേഷം കുറെ

നാൾ കഴിഞ്ഞിട്ടു ചിന്ന ഒരുക്കൽ മറെറായ സ്വപ്നത്തുവെച്ചു അയാളെ കാണാൻ സംഗതിവന്നാൽ ഉടനെ അന്യോന്യം യാതൊരു സംശയവും കൂടാതെ അറിയുന്നു.

എന്നാൽ വാണിയങ്കുളം, പൊള്ളാച്ചി മുതലായ ഏതെങ്കിലും ഒരു ചന്തയിൽ നിന്ന് ഒരു കാളയെ വാങ്ങുവാനായി പ്രത്യേകം മനസ്സുവെത്തി നോക്കി അതിന്റെ ഭേദസ്ഥിതികളെക്കുറിച്ചും മറ്റും വളരെ നേരം സൂക്ഷ്മപരിശോധന ചെയ്തിറങ്ങാത്ത ന ശേഷം വില ചോദയ്ക്കയാൽ മടങ്ങി പോന്നുവെന്നിരിക്കട്ടെ. ചിന്ന ആ കാളയെത്തന്നെ വേറൊരവസരത്തിൽ അതുപോലെയുള്ള മറെറായ ചന്തയിൽ വെച്ചാ, അല്ലെങ്കിൽ നാം സവാരിക്കായി കയറിയ വണ്ടിക്കു പുട്ടീട്ടോ കാണാനിടവന്നാൽ നമുക്കുണ്ടെന്നു മാറുള്ള കാളകളിൽനിന്നു വേർതിരിച്ചറിവാൻ തീരെ കഴിയുന്നില്ല. എങ്കിലും ആ കാളത്തന്നെ നാം ആദ്യം നോക്കിയ സമയം വാങ്ങി നമ്മുടെ വീട്ടിൽകെട്ടി രക്ഷിച്ചു കുറച്ചുകാലം നാം തന്നെ അതിനെ നിത്യം പെരുമാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പക്ഷം എത്ര കാളകളുള്ള കൂട്ടത്തിൽനിന്നും അതിനെ വേർതിരിച്ചറിവാൻ പിന്നീട് നമുക്കു കഴിവുണ്ടാകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ വരുവാനുള്ള കാരണം, ആദ്യം കണ്ടപ്പോൾ അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ നമുക്കു കണ്ടറിവാൻ കഴിയാത്ത അനേകം സൂക്ഷ്മഭേദങ്ങളെ കാലക്രമേണ കണ്ടറിവാൻ സാധ്യമാകുന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ ആദ്യം ചന്തയിൽവെച്ചു ആ കാളയെ നോക്കി വിചാരിച്ചു വാങ്ങാതെ പോന്നാൽ ഒരു നല്ല വണ്ടിക്കാരനായിരുന്നാൽ പിന്നീട് ആ കാളയെ വേറൊരു കാളക്കൂട്ടത്തിൽവെച്ചു കണ്ടാലും അവൻ ക്ഷണത്തിൽ അറിഞ്ഞു എന്നു വന്നേക്കാം. അതിനുള്ള കാരണം, അവന്നു കാളജാതിയിലുള്ള അനേകം വ്യക്തികളുടെയും വളരെക്കാലമായിട്ടുള്ള സൂക്ഷ്മപരിചയം നിമിത്തം ഏതെങ്കിലും ഒരു കാളയെക്കണ്ടാൽ

അതിന്റെ ആകൃതി മുതലായവയിൽനിന്ന്, അനേകം വൃക്ഷസ്ഥിതിഭേദങ്ങളെ എടുപ്പത്തിലും വേഗത്തിലും ധരിപ്പാനുള്ള ശക്തി നിത്യോദ്യാസംകൊണ്ടു വളരെ വർദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

ഇതുപോലെ തന്നെ പത്തോ മുപ്പതോ ആശാരിമാർ പണിചെയ്യുന്ന ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നു സന്ധ്യയ്ക്കു പണിനിർത്തുന്ന സമയം ഓരോ ആശാരിയും അവനവന്റെ പണി ആയുധങ്ങളെ മാറിപ്പോകാതെ തിരിഞ്ഞെടുത്തു വെച്ചേറെ സൂക്ഷിക്കുന്നു. തട്ടാനും അതുപോലെതന്നെ ഒരേ മാതിരിയിലുള്ള വളരെ പണ്ടങ്ങളിൽനിന്നും താൻ പണി ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു പണ്ടത്തെ അനായാസേന കണ്ടുപിടിക്കുന്നു. ഒരു സ്ത്രീ കുട്ടി, സ്ത്രീ വിട്ടുപോകുമ്പോൾ തന്റെ ക്ലാസ്സിലുള്ള കുട്ടികളുടെ ഒരേതരത്തിലുള്ള പുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്നും, സ്റ്റോറുകളിൽനിന്നും തന്റെ പുസ്തകങ്ങളെയും സ്റ്റോറുകളെയും നിഷ്പ്രയാസമായി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു.

എന്തിനേറെപ്പറയുന്നു? ഇതുപോലെ ആലോചിച്ചാൽ ഓരോ വിഷയങ്ങളിലും പ്രത്യേകാഭ്യാസംകൊണ്ടു നമ്മുടെ വിഷയഗ്രഹണശക്തി വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതുകൂടാതെ പ്രത്യേകതരമായി തിരിയുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. പ്രസിദ്ധനായ 'കാക്കസ്റ്റേരി ഭട്ടതിരി' കുട്ടിയായിരിക്കുമ്പോൾ തന്റെ ഇല്ലത്തു് ഒരു നിത്യശ്രാദ്ധം നടന്നുവന്നിരുന്നതിനാൽ ദിവസേന പതിവായി പിണ്ഡം ഭക്ഷിപ്പാൻ വരുന്ന കാക്കകളേയും മല ദിവസം മാത്രം വരുന്ന കാക്കകളേയും പ്രത്യേകം അടയാളത്തോടുകൂടി മറുക്കുവരെ കാണിച്ചുകൊടുത്തിരുന്ന എന്നുള്ള പഴങ്കഥ ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഓർക്കേണ്ടതാണ്. അതിനാൽ ഇങ്ങനെ മനസ്സീരുത്തലോടുകൂടി വിഷയപരിശോധന ചെയ്യുന്നതായാൽ ഈ ലോകത്തിലുള്ള ഓരോ വിഷയങ്ങളിൽനിന്നും ക്ഷണംപ്രതി പുതുതായി അസാധ്യം അറിയുകൾ നമുക്കു സിദ്ധിപ്പാനിടവരുന്നതാണെന്നുള്ള ഉപദേശത്തോടുകൂടി ഈ വിഷയത്തെ ഉപസംഹരിയ്ക്കുന്നു.

കുറേഴുത്തു പരമേശ്വരമേനോൻ.

൧൧. തൃശ്ശിത്തെഴുത്തച്ഛൻ.

“ശങ്കിയ്ക്കുവേണ്ടാ സുരാജ്ഞത്തെ കൈക്കൊൾകേവേണ്ട
പങ്കത്തിൽ കിടക്കുന്നതെങ്കിലുമതിദ്രുതം” — മ. ഭാ.

മലയാളഭാഷ സംസാരിയ്ക്കുന്നവരിലും, മലയാളസാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ച് അല്പമെങ്കിലും അറിവുള്ളവരിലും തൃശ്ശിത്തെഴുത്തച്ഛന്റെ പേരു കേൾക്കാത്തവർ വല്ലവരുമുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. മലയാളികൾക്ക്, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ ഇപ്പോഴും ശ്രുതിമധുരമായിട്ടാണിരിയ്ക്കുന്നത്. ഇദ്ദേഹം ഭ്രാഹ്മസം വെടിഞ്ഞിട്ടു രണ്ടുമൂന്നു ശതാബ്ദങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മധുരസ്വരം ഇന്നും നമ്മുടെ കണ്ണങ്ങളിൽ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടുതന്നെയിരിയ്ക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലാനന്തരം മലയാളഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും വളരെ മാറ്റങ്ങൾ വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈവിരലുകളുടെ പാട് ഇപ്പോഴും അവയിൽ തെളിഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്. മലയാളഭാഷയുടെയും സാഹിത്യത്തിന്റെയും ‘ജനകൻ’ ഈ മഹാൻതന്നെയാണെന്നു സമതീയ്ക്കാത്തവർ ആശങ്കിക്കുന്ന ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. മലയാളഭാഷയ്ക്ക്, അതിന്റെ ജീവനും, ഗൗരവവും, രമ്യതയും ഇദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു നിലിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്. സംസ്കൃതമലയാളപദങ്ങളെ എത്ര ഭംഗിയാകുവണ്ണം കൂട്ടിച്ചേർക്കാൻ കഴിയുമെന്നും ഭാഷയ്ക്ക് എത്രമാത്രം കെല്പും, വൈഭവവുമുണ്ടെന്നും, മേലു, അതിനെ എത്രമാത്രം പരിഷ്കരിയ്ക്കും പോഷിപ്പിയ്ക്കും ചെയ്യാമെന്നും, വിവിധമനോവികാരങ്ങളെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ അതിന് എത്രമാത്രം ശക്തിയുണ്ടെന്നും ആദ്യമായിത്തെളിയിച്ചത് ഇദ്ദേഹത്തെത്തന്നെയാണ്. താഴ്ന്ന വർഗ്ഗത്തിൽ ജനിയ്ക്കയും, ഒരു സാധാരണ ജീവിതവൃത്തിയെ മാത്രം അറലംബിച്ചു കാലക്ഷേപം ചെയ്തും ചെയ്തിരുന്നവെങ്കിലും, അദ്ദേഹം

ത്തിന്റെ ബുദ്ധിയുടെയും, പരിശുദ്ധത്തിന്റെയും, സ്വൈര്യത്തിന്റെയും അസാമാന്യശക്തികൊണ്ടു മാത്രം അദ്ദേഹം തന്റെ സ്വഭവശീയർക്ക് അതിരറ്റ ഗുണം ചെയ്യുന്നു. ഒരു പക്ഷേ പ്രാപിയ്ക്കുകയും, ഇപ്പോൾ ഇത്രയെന്ന ശരിയായി വെണ്മയ്ക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തതായ ഒരു പ്രേരണാശക്തിയെ ജനങ്ങളിലും, വൈഭവത്തെ ഭാഷയിലും, വ്യാപരിപ്പിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന്നു ശക്തനായിത്തീർന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രയത്നമില്ലാതിരുന്നെങ്കിൽ മലയാളഭാഷയ്ക്കു ക്ഷിണമുൻപുവെച്ചുള്ള ഭാഷകളുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോഴുള്ള മാന്യസ്ഥാനം ഒർക്കും ലഭിയ്ക്കയില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ആവിർഭാവം മലയാളസാഹിത്യചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനഘട്ടത്തെ ലക്ഷ്യകർത്താക്കൾ.

ഇപ്രകാരം നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയ്ക്കു അലങ്കാരവും, പഴിയും നല്കിയതും, നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിന്റെ മൂലധനം ആർജ്ജിച്ചതും, നമ്മുടെ സുഖാനുഭവങ്ങളുടെ വ്യാപ്തിയെ വർദ്ധിപ്പിച്ചതും, നമ്മുടെ വിചാരങ്ങളെ ഏറക്കുറെ ഉയർത്തി നിർമ്മലമാക്കുന്നതിന്നു യത്നിച്ചതും, നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഒരു അഭിനവമായ പ്രദീപം ജ്വലിപ്പിച്ചതും ആയ ഈ മഹാന്റെ ജീവിതരീതിയെയും സ്വഭാവഗുണങ്ങളെയും കുറിച്ചു നമുക്കു ജിജ്ഞാസ ജനിയ്ക്കുന്നതു സഹജമാണല്ലോ. എന്നാൽ, നിർഭാഗ്യവശാൽ, കേവലം ചില ഐതിഹ്യങ്ങളല്ലാതെ ഈ വിഷയത്തിൽ നമുക്കു രേഖാമൂലമായ അറിവുകൾ ലഭിയ്ക്കുന്നതിന്നു മാറ്റം ഒന്നും ഇല്ലാതെയാണിരിക്കുന്നത്. പല മഹാകവികളുടെയും സ്ഥിതി ഇതുതന്നെയാണു്. അവർ പരാത്മജീവികളായിരുന്നതിനാൽ തങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ തീരെ ശ്രദ്ധയില്ലായിരുന്നു. അവരുടെ ജീവിതം ഒരുമാതിരി തെളുപ്പമായ മട്ടിലായിരുന്നതുകൊണ്ടു അവരുടെ സമാനകാലീനന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെപ്പോലും അവർ ആകർഷിച്ചില്ല. എന്നതന്നെയുമല്ല, ഉടനീളം

യുദ്ധവരുടെ കൃതികളുടെ യഥാർത്ഥഗുണം അറിയുന്നതിന്നു കഠിനാലം വേണ്ടിവരും; അപ്പോഴത്തെയും ഇവരെ അറിച്ചുണ്ടായിരുന്ന അറിവുകൾ തേഞ്ഞുമാഞ്ഞുപോകുന്നതുണ്ടുണ്ടു്. ഇതുനിമിത്തം ഒടുവിൽ ഐതിഹ്യങ്ങൾതന്നെ ഏതാനുമായിത്തീർന്നു. ഒന്നിലൊന്നിൽ ഭേദം ഐതിഹ്യങ്ങളാണല്ലോ. ഇവയെയും രേഖപ്പെടുത്താതിരുന്നാൽ അപരം കാലാന്തരത്തിൽ നഷ്ടമായിത്തീരും. ഇദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ഭാഷാചരിത്രത്തിൽനിന്നും ചില സംഗതികളുമാത്രം ചുരുക്കിപ്പറയുന്നു.

എഴുത്തുപുസ്തകം ജീവചരിത്രത്തിലുള്ള സംഗതികൾ മിശ്രവും സംശയംസ്വകാരത്തിൽ മറഞ്ഞുകിടക്കുന്നുവെന്നിരിക്കിലും, ഒരു സംഗതിമാത്രം അവിതർക്കമായവിധത്തിൽ ഈ ഇഷ്ടത്തിന്നും തെളിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നുണ്ടു്. ഇതു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനസ്ഥലത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതാണു്. “തൃഞ്ചന്തെഴുത്തുപുസ്തകം”ന്നാണല്ലോ നാം ഇന്നും ഈ മഹാനെ പേരു പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. മലയാളസാഹിത്യശാഖയുടെ തൃഞ്ചന്തു് (അഗ്രത്തിൽ) സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് മാത്രമല്ല ഇദ്ദേഹത്തിന്നു് ഈ പേർ സിദ്ധിച്ചുതുളു്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വീടുപേരും “തൃഞ്ചന്തു്” എന്നായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു ഇപ്പോൾ നവീനമായ ഒരു സംഗതിയാണു്. തെക്കേ മലയാളത്തിൽ പൊന്നാനി അല്ലെങ്കിൽ ചെട്ടത്തുപുതിയങ്ങാടി എന്ന സ്ഥലത്തു് ‘തൃഞ്ചന്തപാസ്വ’ എന്നൊരു പുരയിടം ഇപ്പോഴും ഉണ്ടു്. ഇവിടെയാണു് നമ്മുടെ എഴുത്തുപുസ്തകം ഭൂജാതനാകതു്. ഈ സ്ഥലം ഇപ്പോഴു് ഒരു വിശുദ്ധഭൂമിയായിട്ടാണു് ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. സമീപസ്ഥലങ്ങളിലുള്ളവർ കുട്ടികളെ എഴുത്തിന്നുതന്നുനേരമേ ഈ പറമ്പിലെ മണ്ണാണു് ഇന്നും ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതെന്നു് കേൾവിയുണ്ടു്. ഒരിക്കൽ ദിവ്യനായ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൊച്ചുകാലിന്റെ

സ്വർഗ്ഗം ലഭിക്കുവാൻ ഇടയായ മണ്ണിന് എന്തോ ഒരു ദിവ്യശക്തിയുണ്ടെന്നു ജനങ്ങൾ ഇന്നും വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. ഇതിൽ അതുതപ്പെടുത്താമെന്നായില്ല. “വീരപുരുഷാരാധന” (Hero worship) മനുഷ്യർക്കു സഹജമായിട്ടുള്ളതു, മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ എത്രയും വിശിഷ്ടമായ ഒരു അംശവുമാണല്ലോ. അദ്ദേഹം ജീവിച്ച ഗ്രന്ഥമോ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശക്കാരാ ഇപ്പോൾ ഉള്ളതായി കേൾവിയില്ല. എങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദസ്വർഗ്ഗംകൊണ്ടു പാവനമാക്കപ്പെട്ട ഒരു സ്ഥലം പ്രത്യക്ഷമായി കാണാമെന്നുള്ളതു മലയാളികൾക്ക് എത്രയോ ചാരിതാത്വജനകമായ ഒരു സംഗതിയാണു്. തുഞ്ചൻപറമ്പു മലയാളത്തിലെ “സ്റ്റാററ് ഫോർഡ്” തന്നെയാണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. പക്ഷെ, നാം അവിടെയ്ക്കു തീർത്ഥയാത്ര ചെയ്തയോ, സ്നാതകമായി അവിടെനിന്നും വല്ലതുമൊക്കയും കൊണ്ടു പോരികയോ ചെയ്യാത്തതു നമ്മുടെ കൃതഘ്നതകൊണ്ടുതന്നെയാണു്. ഈ സ്ഥലത്തെ വേണ്ടതുപോലെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിന്നു കുറച്ചുമുമ്പു ചില ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി അറിവുണ്ടു്. എന്നാൽ, അവ എത്രമാത്രം സഫലമായിട്ടുണ്ടെന്നറിഞ്ഞുകൂട.

എഴുത്തച്ഛന്റെ ജനനസ്ഥലത്തെപ്പറ്റി നമുക്ക് എത്രമാത്രം നിശ്ചയം ഉണ്ടോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനകാലത്തെപ്പറ്റി അത്രയും സംശയവുമുണ്ടു്. ഇദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്നത് ഏകദേശം കൊല്ലവർഷം ഏഴിന്നും എട്ടിന്നും മദ്ധ്യേ ആണെന്നു വിചാരിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹവും മേപ്പത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരിയും സമാനകാലീനന്മാരാ മിരുന്നുവെന്നു വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. ഇതിന്നു രേഖാമൂലമായ അടിസ്ഥാനം ഉള്ളതായി അറിവില്ല. പഴയ കവികൾ, സാധാരണയായി അവർ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയോ എഴുതിയതി

കർക്കയോ ചെയ്യുന്ന വസ്ത്രം, മാസം, ദിവസം മുതലായതു് അവസാനത്തിൽ ചേർക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ഒന്നിലും ഇങ്ങനെ ഒരു സൂചകവും ചേർത്തിട്ടുള്ളതായിക്കാണുന്നില്ല. * ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ മിശ്രവും പുരാണങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പഴയതുകൊണ്ടു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലത്തു നടന്നിട്ടുള്ള സംഗതികളെയോ, അന്നുള്ള ആചാരങ്ങളെയോ, നടപ്പുകളെയോ, സമുദായസ്ഥിതികളെയോ കുറിച്ചു് അവയിൽ പ്രസ്താവിച്ചാൽ ആവശ്യവും സൗകര്യവും ഇല്ലായിരുന്നുവല്ലോ. ഇവ മൂലവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലത്തെ ഏകദേശമെങ്കിലും നിർണ്ണയിക്കുമെന്നുവെച്ചാൽ അതിനും നിവൃത്തിയില്ലാതെയാണിരിയ്ക്കുന്നതു്. ജീവചരിത്രം എഴുതുകയെന്നുള്ളതു് അക്കാലത്തു പതിവില്ലായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരും അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി വല്ലതും രേഖപ്പെടുത്തിവെക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചതായിക്കാണുന്നില്ല. ഈ വിഷയത്തിൽ ജാഗ്രതയോടുകൂടി ആരെങ്കിലും അന്വേഷണം നടത്തിയാൽ വല്ല മൂലയിലും മുകളിലും നിന്നു തെളിവുകൾ കിട്ടിയെന്നു വരാം. എന്നാൽ, അങ്ങനെ ആരെങ്കിലും ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നും സംശയമാണ്. സൂക്ഷ്മാ ആലോചിച്ചുനോക്കിയാൽ, ഒരു മനുഷ്യൻ ഇന്നകാലത്തു്, ഇത്രകൊല്ലം ജീവിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതല്ല,

* അദ്ധ്യായരമായൊന്നു കിട്ടിപ്പറ്റിയാൽ ഒരു മിത അത്ഭുതം ഹലശ്രുതിയിൽകാണുന്ന 'ദിംബായുരതംപ്രഭം പവിത്രപരംസംസ്കൃതം സകലഭീഷ്ടവിധിദം' എന്ന പദങ്ങളിൽ 'പവിത്ര പരം സംസ്കൃതം' എന്നതു്, ആ ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടാക്കിത്തീർന്ന ദിവസത്തെ കലിദിന സംഖ്യയെ കുറിക്കുന്നതാണെന്നു് ഇയിടെ ചില സാഹിത്യപരിഭാഷകന്മാർ ഉദ്ദേശിച്ചുവെന്നായി അറിയുന്നു. അതു ശരിയാണെങ്കിൽ നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ട 'ആയുരശാസ്ത്രസംഖ്യ' എന്ന കലിദിനങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടു് ഇരുപത്തുനാലു കൊല്ലവും ഏഴു മാസവും പത്തഞ്ചേതു ദിവസവും ചെല്ലുമേൽകൂടെ രേമായുരം അവസാനിച്ചതെന്നു വിചാരിക്കുവുന്നതാണ്.

ഈ മനുഷ്യനെപ്പറ്റി പ്രധാനമായി നമുക്കറിയേണ്ട സംഗതി. ഏതുവിധത്തിൽ അയാൾ ജീവിതം നയിച്ചുവെന്നും, അയാളുടെ വിശ്വസാർത്ഥമായ ബുദ്ധി ഏതുപ്രകാരത്തിൽ വ്യാപരിച്ചുവെന്നും, പരോപകാരാത്മകമായി എന്തെല്ലാം പ്രവർത്തിച്ചുവെന്നും ജീവിതാഭ്യർത്ഥന എത്രമാത്രം സഫലമാക്കിയെന്നുമാണല്ലോ നാം പ്രത്യേകം അന്വേഷിച്ചറിയേണ്ടത്. ഇവയെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽനിന്നും, നമുക്കറിവുള്ള മറ്റു സംഗതികളിൽനിന്നും ഏറക്കുറവു ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. മറ്റൊന്നും നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഏകപക്ഷം ഇദ്ദേഹം,

“കാലവുമുപസ്യമാക്കിക്കൊണ്ടു പശ്യാത്മാവാചാ
പാലിച്ചുപുരുഷാത്മം”

എന്നുള്ളതു നിശ്ചയംതന്നെയാണ്. ഇദ്ദേഹം ജാതിയിൽ ‘ചക്കാലനായർ’ ആയിരുന്നുവത്രെ. ഈ വർഗ്ഗക്കാരെ അവരുടെ തൊഴിലിന്റെ സ്വഭാവംകൊണ്ടോ, ഏതൊ, വളരെ നികൃഷ്ടന്മാരായിട്ടാണ് ഗണിച്ചുവന്നിരുന്നത്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശത്രുക്കളുടെ ദ്രോഹിയിൽ ഇതു ഒരു വലിയ ആക്ഷേപമായിട്ടു വന്നിരുന്നു. പക്ഷെ,

“വൃത്തിമീനനനുക്രമപ്രമാണപോൽ നല്ല
വൃത്തവാനെങ്കിലന്യജാതനാ നന്നതാനം”

എന്നുള്ള തത്വം ഇവർ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലായിരിയ്ക്കാം. അല്ല ജ്ഞാതാരുടെ ദ്രോഹി പാപപ്പോഴും അസ്ഥാനങ്ങളിൽ പതിയ്ക്കുന്നതു പതിവാണ്ല്ല. അതുകൊണ്ട് ഇവരെ കുറാം പറഞ്ഞിട്ടാശ്ചരില്ല. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു ഒരു വിദ്വാനായ നമ്പൂരിയായിരുന്നുവെന്നു പറയപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിൽനിന്നും ധൃഷ്ടാർക്കുന്ന് ഒരു നല്ല വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിയ്ക്കുന്നതിനിടയാക്കി. ചെറുപ്പത്തിൽ ഇദ്ദേഹം സമീപമുള്ള തൃക്കണ്ടിയൂർക്കുളത്തത്തിൽ പോയി തൊഴുക പതിവായിരുന്നു. ഒരുദിവസം പോയപ്പോൾ

നമ്പൂരിമാർ ഓത്തുചൊല്ലുന്നതുകേട്ട്, “കാട്ട്, കാട്ട്” എന്ന ബാലനായ ഇദ്ദേഹം പറയുന്നതായി. ഇവർ വേദോപാസന ചെയ്യുന്നതു വിഴിച്ചു എന്നായിരുന്നു ഇതിന്റെ തീർപ്പ്. ബ്രാഹ്മണർ ഇതു കേട്ട് അസൂയയോടെയും കൂട്ടിയും പ്രവാദത്തിന്റെ കൂടെ ഏതൊരു ജപിച്ചുകൊടുത്തു എന്നും, അന്നുമുതൽ ബാലൻ ഒന്നുതന്നെ മിണ്ടാതെ മൗനം അവലംബിച്ചു ചൈതന്യചീതനായിത്തീർന്നുവെന്നും ഒരു ഐതിഹ്യം ഉണ്ട്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവ് ഈ വിവരം അറിഞ്ഞപ്പോൾ ഇതിനു പ്രത്യേകധനമായി മദ്യം സേവിക്കാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. അപ്രകാരം ചെയ്തപ്പോൾ ബാലന്റെ ബുദ്ധിതെളിഞ്ഞു പഴുപ്പടി ഉത്സാഹശീലനായിത്തീർന്നുവത്രെ. ഇതിന്റെ വാസ്തവവാസ്തവത്തെപ്പറ്റി ഈ ഭാഗ്യകാലത്തിൽ ഒന്നുതന്നെ രീതിയായിപ്പറവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എങ്കിലും, എല്ലാ ഐതിഹ്യങ്ങളിലും ഒരു സത്യാംശമേയുള്ളതുകൊണ്ട് ഇതിലും ഇപ്രകാരം വല്ലതുമുണ്ടായിരിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഏഴുത്തപ്പൻ ഏതാനും നമ്പൂരിമാരുടെ വിരോധം സമ്പാദിച്ചുവെന്നുള്ളതിനു തർക്കമില്ല. അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഇദ്ദേഹം പരാണവേദാദി നോക്കുകയോ വായിക്കുകയോ ചെയ്തത് ഒരു ക്ഷന്തവ്യമല്ലാത്ത അപരാധമായിരുന്നു. എന്നാൽ, ലോകത്തിൽ, പലപ്പോഴും ഭേദങ്ങളെന്ന് റിമാരിയ്ക്കപ്പെടുന്നവ ഗുണങ്ങളായ പ്പരിണമിയ്ക്കുന്നു. ഇതുവിമർശനം ഏഴുത്തപ്പൻ ഒരു നിശ്ചയം ചെയ്യുന്നതിനിടയായി. അക്കാലത്തോടനുബന്ധമായി അജ്ഞതയിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന തന്റെ സപദേശികളുടെ സ്ഥിതി ഏതായും പരിതാപകരമായി അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. ഇതിനെ പരിഹരിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ശ്രമം ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹം ഒരുങ്ങി. മലയാളഭാഷ അക്കാലത്തു പലതരം മോശസ്ഥിതിയിലായിരുന്നു. പുരോഹിതന്മാരും ഗ്രന്ഥദരിദ്രന്മാരും അതിനെ അസാമാ

സുമായി ബാധിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ ഒരു കൈ, തമിഴിന്റെ തോളിനെ ആശ്രയിച്ചു ഇരുന്നു. അതിനെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനു ത. പ്ലച്ചുച്ചുവരായി ആരംഭിക്കുന്ന ഇല്ലാതെയാണിരുന്നത്. ചിലരുടെ ചവിട്ടും തൊഴിയും ഏർക്കേണ്ടിയും ഇരുന്നു. ഈ സ്ഥിതിയിൽ ആണ് എഴുത്തച്ഛൻ സ്വഭാവമെടുത്തത്. ഭാഷമൂലം വേണമല്ലോ ജനങ്ങൾക്കറിവുണ്ടാക്കുവാൻ. ഈ സ്ഥിതിയിലിരിക്കുന്ന ഭാഷയെക്കൊണ്ട് ഉദ്ദേശ്യം എത്രമാത്രം സാധിക്കാൻ കഴിയും?

അതുകൊണ്ട് ഭാഷയെ പരിഷ്കരിക്കുകയാണ് ആദ്യമായി ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് അദ്ദേഹം തീർച്ചയാക്കി, അതിനായൊരുമ്പട്ടം. അതിനുള്ള മാർഗ്ഗത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിനു സംശയമുണ്ടായില്ല. സർവ്വകാരണ പരിപൂർണ്ണതയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന സംസ്കൃതഭാഷയുടെ സഹായമാണ് ക്ഷീണസ്വഭാവമായ മലനാളഭാഷയ്ക്ക് ജീവധാരയെന്നും, അതിന്റെ പോഷണത്തിനും, പരിഷ്കരണത്തിനും അത്യാവശ്യമായ മാർഗ്ഗമെന്നും അദ്ദേഹം തീർച്ചയാക്കി, തന്റെ ശ്രദ്ധയേയും പ്രൗഢതയേയും സാഹിത്യഗർഭമായ സംസ്കൃതഭാഷയിലേയ്ക്ക് തന്നെ ആദ്യം തിരിച്ചുവിട്ടു.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്നാവ്, ഒരു നല്ല വിദ്വാനും, ശാസ്ത്രജ്ഞനുമായിരുന്നതുകൊണ്ട്, അദ്ദേഹം പുത്രൻ, സംസ്കൃതസാഹിത്യരൂപിൽ പ്രവേശനം സമ്പാദിക്കുന്നതിന്, സഹായിക്കുന്നതായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസം നൽകിയിരുന്നു. അപ്പോൾ സ്വാഭാവികമായപ്പോൾ എഴുത്തച്ഛൻ അതിൽ അഭിരുചി വർദ്ധിച്ചുവന്നു. അദ്ദേഹം ഈ അഭിരുചിയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതായ ഒട്ടനേകം ഉദാഹരണങ്ങളായിരുന്നു. കിട്ടിയ അവസരം ഒന്നും അദ്ദേഹം നിഷ്പക്ഷമായി കളഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യസിലിയ്ക്ക് ഏറ്റവും ഉതകുന്നതായ ഒരു തൊഴിലും അദ്ദേഹം ഇക്കാലത്തു സ്വീകരിച്ചു.

ഒരു ഏഴത്തുപള്ളി കെട്ടി അദ്ദേഹം സമീപത്തുള്ള ബാലനാരെയും ബാലികളാരെയും വിദ്യ അഭ്യസിപ്പിക്കാൻ ആരംഭിച്ചു. ഇതുമുതൽക്കാണ് അദ്ദേഹത്തിന് നമുക്കിപ്പോൾ എത്രയും പരിചയമായിരുന്നതും, ശബ്ദാത്രയിൽ, ആനന്ദലഭങ്ങളായ അനേകം സ്മരണകളെ ജനിപ്പിക്കുന്നതുമായ “ഏഴത്തുപള്ളി” എന്ന പേര് സിദ്ധിച്ചത്. അദ്വാപകവൃത്തിയിൽ ഇദ്ദേഹം പ്രശോഭിച്ചിരുന്നവനുള്ളതിന് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ തന്നെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായിരുന്നു. തന്റെ നാട്ടുകാരെ അജ്ഞാനന്ധകാരത്തിൽനിന്നും ഉയർത്തുന്നതിനായി ഏഴത്തുപള്ളി അദ്വൈതമായി ചെയ്ത പ്രവൃത്തികളായിരുന്നു. അക്കാലത്തു് ഏഴത്തുപള്ളികളായിരുന്നു ഓരോ ഗ്രാമങ്ങളിലെയും പരിഷ്കാരകേന്ദ്രങ്ങൾ. ജനസമുദായത്തിന്റെ ഇടയിൽ ഏഴത്തുപള്ളിമാർക്ക് ഒരു മാന്യസ്ഥാനം കല്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. എല്ലാ തർക്കവിഷയങ്ങളിലും ഇവരുടെ അഭിപ്രായം സ്വസ്ഥതമായി സ്വീകരിച്ചുവന്നിരുന്നു. നമ്മുടെ ഏഴത്തുപള്ളി വിപ്ലവകൃഷ്ടിയായിരുന്നുവെന്നു കേൾക്കേണ്ടത് അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുകയായിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന് സാധ്യമില്ല. പക്ഷെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജാതിയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി അസൂയക്കാരായ ചിലർ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ആക്ഷേപത്തിന് വലിയ ശമനം ഉണ്ടായതായിത്തോന്നുന്നു. ഇക്കാരണത്താൽ നമ്പൂരിമാരിൽ ചിലർ ആക്ഷേപസൂചകമായി “തൃഞ്ചന്റെ ചക്കിൽ എത്ര ആട്ടം” എന്നു ചോദിച്ചതിന്, “എന്റെ ചക്കിൽ നാലും, ആറും ആട്ടം”മെന്നു അദ്ദേഹം മറുപടി പറഞ്ഞു. നല്ലവേദങ്ങളും ആറു ശാസ്ത്രങ്ങളും തന്നെയും നല്ല പാഠമാണെന്നു സൂചിപ്പിച്ച ഈ പ്രതിവാക്യം, പ്രശ്നകർത്താവിന് ഏതെന്നേ രസ് ഉദിച്ചിരുന്നുവെന്നു വായനക്കാർ തന്നെ ഉൾക്കൊള്ളട്ടെ.

ഏകതാമസിയാതെ, ഏഴത്തുപള്ളി തന്റെ ഉദ്ദേശ്യ

സിവിൽ എഞ്ചിനീയറിംഗ്, വിദേശസഞ്ചാരം ചെയ്യണമെന്നു തീർച്ചയാക്കി. വിദേശസഞ്ചാരം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഒരു അപ്രധാനമല്ലാത്ത അംശമായിട്ടാണ് അന്നും ഗണിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. മേൽസ്റ്റീൻ വിശാലത വരുത്തുന്നതിനും സ്വഭാവത്തിന്റെ മുക്തിയും കൂടുതൽ നിർമ്മാണത്തിനും ഇത്രയും നല്ലതായ ഒരു മാർഗ്ഗം മറ്റൊന്നുമില്ല. നവോത്ഥാനപരിഷ്കാരനവനവനത്തിന് സ്വഭാവത്തു നേർട്ടുള്ള തുപോലെയുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങൾ വിദേശങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരിപ്പാൻ തരമില്ലെന്നും എഴുത്തച്ഛൻ അറിയിച്ചിരുന്നു. മലയാളഭാഷയുടെ പോഷണത്തിന് തമിഴിന്റെ സഹായവും അത്യാവശ്യമാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് അഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നു. എന്തെന്നതുമല്ല, പ്രസിദ്ധ തമിഴുകാരികളും പണ്ഡിതന്മാരുമായിട്ടും അഭിമുഖസംഭാഷണം ചെയ്ത്, അവരുടെ കൃതികൾ വായിച്ചും അറിവു സമ്പാദിയ്ക്കണമെന്നും അദ്ദേഹത്തിന് താല്പര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. ശത്രുക്കളുടെ വിരോധത്തിന്റെ കാര്യം കരുതുന്നതിനും വിദേശഗമനത്തിന് ഏറ്റെടുക്കേണ്ട ശക്തിയുണ്ടല്ലോ. അജ്ഞാതവാസംകൊണ്ടും മറ്റുമിടയിൽ ഭഗവദ്ദൈവമായ പല സംഗതികളും ഗ്രാമസ്തംഭം സൗകര്യമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഇതിലേയ്ക്ക് പണം അത്യാവശ്യമാണല്ലോ. നമ്മുടെ എഴുത്തച്ഛൻ അത്ര ധനവാന്മാനായിരുന്നെന്നു നമുക്ക് ഉറപ്പാക്കുവാൻ ധാരാളം മാർഗ്ഗം ഉണ്ട്. പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ വിദേശത്തെയും, കവികളെയും മറ്റും സാധാരണ സഹായിച്ചുവന്നിരുന്നതു പ്രഭുക്കന്മാരും രാജാക്കന്മാരുമായിരുന്നു. നമ്മുടെ എഴുത്തച്ഛനും ഇപ്രകാരം ഒരു സഹായം ലഭിയ്ക്കുന്നതിനിടയാക്കി. വിദേശസഞ്ചാരത്തിന് വേണ്ട ധനം മനക്കോട്ടച്ചന്മാരിൽ ഒരാൾ നൽകിയതായി ഒരു ഐതിഹ്യം ഉണ്ട്. എഴുത്തച്ഛന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ

ഇദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടും ഉണ്ടു * പള്ളിത്തുട, തന്റെ ഒരു പ്രിയശിഷ്യനെ ഏല്പിച്ച് അദ്ദേഹം യാത്രതിരിച്ചു. ഏഴുത്തട്ടൻ ഭ്രാവിഡപ്രദേശങ്ങളിൽ കറക്കാലം സഞ്ചരിയ്ക്കയും, തമിഴിലും തെലുങ്കിലും നല്ല പരിചയം സമ്പാദിയ്ക്കയും, തന്റെ അറിവിനെ വെളിപ്പെിയ്ക്കയും, ബുദ്ധിയെ വികസിപ്പിയ്ക്കയും, തന്റെ ആശയങ്ങളെയും ആദർശങ്ങളെയും പൂർവ്വധികം ശുദ്ധീകരിയ്ക്കയും ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം തന്റെ നാട്ടിലേയ്ക്കു തന്നെ മടങ്ങിവന്നു തന്റെ പഴയ ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. തന്റെ ജോലിയുടെ ഗൗരവത്തെക്കുറിച്ച് ഇദ്ദേഹത്തിനു നല്ല ബോധമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, അതിൽ തന്റെ സമയവും, ശ്രദ്ധയും വേണ്ടതുപോലെ ഉപയോഗിച്ചുവന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ പലരും ഇദ്ദേഹത്തിന് അനുരൂപന്മാരായിത്തീർന്നുവന്നുള്ളതിന് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വിൻഗതികളായ സൂര്യനാരായണൻ ഏഴുത്തട്ടൻ, കരുണാകരൻ ഏഴുത്തട്ടൻ ഇവർതന്നെ ഉദാഹരണമായിത്തീർന്നു. ഏഴുത്തട്ടന്റെ പാദാശീർക്കത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതിനിടയാരിട്ടുള്ള പർവ്വതപ്രായാസ കൃതത്വത്താലാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. നമുക്കിപ്പോൾ അസൂയപ്പെടുത്തുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാല്ലോ.

ഏഴുത്തട്ടനിപ്പോൾ പുരുഷോത്തമനായി. അദ്ദേഹം ആത്മാവനാശഭീഷണം, തത്പരപ്രവൃത്തിയും ആയിരുന്നതുകൊണ്ട്, തന്റെ ചുരുക്കുള്ള സംഗതികളെക്കുറിച്ച് ചിന്തിയ്ക്കുന്നതുടക്കം. മനുഷ്യജന്മത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെയും, മൂലപ്രവൃത്തിയെയും ഏറ്റക്കുറച്ചും മനസ്സിലാക്കി; തന്റെ നാട്ടുകാരുടെ അജ്ഞതയെയും, അസ്ഥവശപാസകളെയും കണ്ടു നല്ലൊരു പക്ഷത്തെ മനസ്സാവാപ്പെട്ടു. മലയാളഭാഷ

* വി. പാ. അ. തി. അ. കവി. താഴെത്തന്നെ ചില അത് ഏഴുത്തട്ടന്റെ മതപ്രഭാവം നമ്പൂരിയർക്കുതന്നെയുള്ളതാണെന്നും ചിലർ ചിലപ്പോൾ.

യുടെ ശോദ്ധാവസ്ഥയും, സാഹിത്യദാരിദ്ര്യവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയീഭവിപ്പിക്കുന്നതിന്നിപ്പ. തന്റെ സമസൃഷ്ടങ്ങളുടെ സമാഗ്ഗസ്ഥിതിയെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനും, അവയുടെ ബുദ്ധിയെ വികസ്പിയ്ക്കുന്നതിനും ഉപയുക്തങ്ങളായ വിശിഷ്ടാശയങ്ങളും, ധർമ്മപദേശങ്ങളും അടങ്ങിയ ഒരു തരം സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളെ നിർമ്മിയ്ക്കുന്നതത്യാവശ്യമാണെന്ന് അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചു, അതിലേയ്ക്കു വേണ്ട യത്നങ്ങളും തുടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ യത്നം ഏതാമതും സഫലമായി എന്നു മലയാളികൾക്കെല്ലാവർക്കും ഏതാർക്കും അറിയാവുന്നതാണല്ലോ. ഏകദേശം ഇക്കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന് അപ്രതീക്ഷിതമായ ഭിത്തിൽനിന്നും വലിയ സഹായം ലഭിയ്ക്കാൻ ഇടയായി. നാരായണീയം എന്ന വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവായ കേപ്പത്തൂർ നാരായണഭട്ടരിയമ്മയമ്മിട്ട്, പരിചയത്തിനിടയായി. സ്വഭാവം, അഭിരുചി, ഉദ്ദേശ്യം ഈ വിഷയങ്ങളിൽ നല്ല പേക്കും സാമ്യം ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ പരിചയം അവിചാരിതമായി പരിണമിച്ചു മിത്രധർമ്മം അനുസരിച്ചു അന്യോന്യം ഉപദേശങ്ങൾ നൽകുകയും, അന്തർദ്ദത്തങ്ങളെ വിനിമയം ചെയ്തും ചെയ്തുപോന്നു. ഇവരെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു ഐതിഹ്യം ഇവിടെ പ്രസ്താവിയ്ക്കുന്നു. ചാസ്സവം എങ്ങനെയാ? ഭട്ടരിരി അവർകൾ വാരംപിടിച്ചു തച്ചൻ പരവശനായി ഒരു മഞ്ചയിൽ കയറി തുരുമ്പായുർക്കു ചോരകുന്നവഴിക്ക് ഏഴുനൂറ്റാണ്ടു ഒരുദിക്കിൽ മദ്യംസേവിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നതു കണ്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽ ഉപദേശമാക്കിട്ട് ഒരു ചുട്ടുതപ്പയും ഉണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. അതിൽ ചാങ്ക് ഉടനെ കണ്ടുപെടും അല്പം ചുരുമ്പുണ്ടായി. ഭട്ടരിരി വിരിയുന്ന സമയം “ഇതിൽ എന്താ ഈ വേണ്ടത്?” എന്നു ഭട്ടരിരി അവർകൾ ഏഴുനൂറ്റാണ്ടു മുമ്പേ ഭവിച്ചു. ഇതിനു മറുപടിയായി തന്റെ കയ്യിൽ ഇരുന്ന

മത്സ്യത്തെ കാണിച്ചുകൊണ്ടു, “വൃസനിഷ്കുണ്ടാ, ഇതു നൽകുക; ഏല്പാം നോരയാകം” എന്നു പറഞ്ഞു. മത്സ്യാവതാരം മുതൽ ഭഗവൽസ്തുതി ചെയ്യേണമെന്നാണ് ഇദ്ദേഹം സൂചിപ്പിച്ചത്. നാരായണീയം ഭഗവാന്റെ ഭഗവതാരം സ്തുതി ചെയ്യാനല്ലെന്ന് ഭക്തിയിൽ അമ്പലപ്പുഴ ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിന്റെ സ്നേഹിതനായിരുന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം കൂടുകൂടെ അവിടെ പോകാൻ. ഒരിയ്ക്കൽ തന്റെ മിത്രമായ തുഞ്ചനെയുംകൂടി കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി രാജാവുമായിട്ടു പരിചയപ്പെടാൻ. ഇദ്ദേഹം ഒരു വിദ്വാനും, വിപരമ്പന്ധ്യവും ആയിരുന്നതിനാൽ ഏഴുത്തൂണെ സമൂഹം ചുറ്റിക്കൂടി വരും രാജധാനിയിൽ ചെന്നു. ഇവിടെ വെച്ചാണ് തുഞ്ചൻ അല്പാത്മാമാകണം മലയാളഭാഷയിലാക്കിയതെന്ന് കേൾവിയുണ്ട്. രാജാവ് ഇദ്ദേഹത്തെ നോക്കി തത്ത്വമറിയാൻ വന്നുവെന്ന് സന്തോഷിച്ചുകയും, ഏഴുത്തൂണെ ഒരു വർഷം നല്ല കയ്യും ചെയ്തുകൂടാതെ, ചെമ്പകശ്ശേരി നാട്ടിലുള്ള ചക്കാലനായനാർക്ക് മേലാൽ ആട്ടു പാടിപ്പോന്നു ആജ്ഞാപിയ്ക്കുകയും, അവരുടെ ചങ്ങകൾ ചുറ്റിപ്പോയി കളകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം ഏഴുത്തൂണെ നജാതീയനാക്കുവാൻ അദ്ദേഹം നിമിത്തം ഒരു പട്ടു ലഭിക്കുന്നതിനിടയായി. പലപ്പോഴും ഏകന്റെ സർഗ്ഗനാമം തന്റെ സമുദായത്തിനൊട്ടു കേൾവേ മോൻ പറ്റിയെന്നു വെണ്ടുള്ളതിൽ ഇതു ഒരു ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ആനുകൂല്യങ്ങൾ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിൽനിന്നും, കൊച്ചി തമ്പുരാനിൽനിന്നും, പരപ്പനാട്ടുരാജാവിൽനിന്നും തുഞ്ചൻ ലഭിച്ചുണ്ടായി. ഭാഗ്യം വരുമ്പോൾ പലവഴിയായും വരുന്നതു സാധാരണയാണല്ലോ. ഇദ്ദേഹം മടങ്ങിവന്നതിന്റെ ശേഷം ഇപ്പോൾ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളും, സൗന്ദര്യമുള്ളതുമായ മറ്റു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചെന്നതിൽ ഉത്സാഹിച്ചു. ഈ കൃത്യം എത്രയും ഉത്തമ

മായ വിധത്തിൽ ഇദ്ദേഹം നിർവ്വഹിച്ചുവെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനകൃതികൾ:— ശിവപുരാണം, ദേവീമാഹാത്മ്യം, ഹരിനാമകീർത്തനം, അദ്ധ്യാത്മരാമായണം, ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം, ഭാരതം, ഭാഗവതം, ചിന്താത്നം, കേരളനാടകം ഇവകളാകുന്നു. ഇവകൂടാതെ ഇദ്ദേഹം അനേകം സ്തോത്രങ്ങളും, കീർത്തനങ്ങളും, പാട്ടുകളും ഉണ്ടാക്കിത്തന്നതായും പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പുലയർ പാടുന്നതിന്നു രാമായണം പാട്ടാക്കി ഇദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തിട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നു. ഇദ്ദേഹം ഇന്നും ഈ പാട്ടു പാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ രീതി കാണിക്കുന്നതിനായി ഒന്നരപ്പേജ് താഴെ ചേർക്കുന്നു.

“ജനകന്റെ മകളല്ലോ ചിരത (സീത) പെണ്ണു
അവൾക്കല്ലോ രാമനച്ചുണ്ടുപാനിട്ടു.”

ഇദ്ദേഹം ഏകദേശം നൂറു വയസ്സുപരെ ജീവിച്ചിരുന്നുവെന്നുണ്ടു വിശ്വാസിച്ചുവരുന്നത്. പരോപകാരാത്മജീവിയായ ഇദ്ദേഹത്തിന് ഇതു ഒരു ടിപ്പായസ്സു എന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല. എങ്കിലും, ഈ കാലത്തിനിടയ്ക്കു അദ്ദേഹം തന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെ മിയ്ക്കുതും സാധിച്ച കൃത്യകൃത്യനായിത്തീർന്നുവെന്നുള്ളതിന്നു തർക്കമില്ല. തന്റെ ഉൽകൃഷ്ടപ്രയത്നങ്ങൾ സഫലങ്ങളായിത്തീർന്നുകൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന മനസ്സുമാധാനത്തോടും, സ്വസ്ഥമായതിന്റെ കൃത്യജ്ഞതാപൂർവ്വമായ അനുഗ്രഹത്തോടും, സുദൃഢമായ ഭക്തിയോടുകൂടി തുടങ്ങിയുൾ സപഗ്രഹത്തിൽ വെച്ചുതന്നു അദ്ദേഹം ചരമരതിയെ പ്രാപിച്ചു. ഇദ്ദേഹം മരിയ്ക്കുന്നതിനുമുമ്പു തന്റെ പാട്ടുകളും, മുരൾക്കോലും, ഭസ്മസ്തഞ്ചിയും തന്റെ പ്രിയ ശിഷ്യനായ സൂര്യനാരായണൻ എഴുതപ്പെടുന്ന ഏഴുപുസ്തകങ്ങളും അദ്ദേഹം ഇവയെ ഗുരുനാഥന്റെ ചൈതന്യംശങ്ങളാണു സങ്കല്പിച്ചുവെച്ചു പുജിച്ചിരുന്നുവെന്നും പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹം വിവാഹം ചെയ്തിട്ടില്ലായിരുന്നുവെ

ന്നാൺ ഉതരിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നത്. ഇതു വാസ്തവമായി
 രിപ്പാനാൺ ഇടയുള്ളതു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, വിവാഹ
 ബന്ധം തന്റെ ഉദ്ദേശ്യസിദ്ധിക്ക് ഒരു പ്രതിബന്ധവും ത
 ന്റെ ജീവിതത്തിന് ഒരു ഭാരവുമായിത്തീരുന്നത് അദ്ദേ
 ഹത്തെ നല്ലപോലെ അറിയാമായിരുന്നു. താൻ മുമ്പിൽ
 സങ്കല്പിച്ചിട്ടുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തിന്റെ ഗൗരവം, തന്റെ ബു
 ദ്ധിശക്തിയുടെയും, ഹൃദയവികാരങ്ങളുടെയും, യാതൊരർത്ഥ
 ന്നെയും മറുവിഷയത്തിൽ പ്രവേശിയ്ക്കാൻ അനുവദിച്ചി
 ല്ല. ലോകത്തിൽ മഹൽക്കാര്യങ്ങൾ സാധിയ്ക്കുന്നതിനു
 സ്വസ്ഥചരിത്രാഗമം അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. ക
 ഉത്രപത്രാദികളുടെ ബലവത്തായ ആകർഷണം ഇതരകാര്യ
 ങ്ങൾക്കു പലപ്പോഴും വിരല്ലാ വരുത്തുന്നതിന് ഇടയുള്ളതാ
 ണല്ലോ. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം നിത്യബ്രഹ്മചാരിത്വം
 തന്നെ അവലംബിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതു് അസംഭാപ്യമല്ല.
 ഈ മഹാന്റെ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ അദ്വൈതമായ ഒരു
 ബാഹ്യരേഖമാത്രമേ ഇവിടെ നൽകാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ എന്നു
 വ്യസനപൂർവ്വം പ്രസ്താവിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തി
 ന്റെ ജീവിതം ഗുരുതരങ്ങളായ അനേകം സംഗതികൾ
 കൊണ്ടു നിബിഡമായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.
 മഹാത്മാരുടെ പ്രാരംഭങ്ങൾ, ഫലാനുമേയങ്ങളാണല്ലോ.
 എന്നാൽ, അവയിൽ മിയ്ക്കുവയും കാലചയ്യതംകൊണ്ടു ച
 ിത്രംകൊണ്ടു ദൃഷ്ടിയ്ക്കു് അഗോചരങ്ങളായിത്തീർന്നിരിയ്ക്കു
 ന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ആകൃതിയെന്തോ, ഗാഢജീവിത
 ന്നെയോ, സ്വഭാവത്തെന്തോപറ്റി നമുക്കു വിശദമായ യാ
 തൊരറിവും ലഭിയ്ക്കാൻ മാർഗ്ഗമില്ലാതെയാണിരിയ്ക്കുന്നത്.
 അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളാകുന്നു ഭഗ്വണങ്ങളിൽ അദ്ദേഹ
 ത്തിന്റെ ബുദ്ധിയുടെ ഏകദേശമായ ഒരു മറയ പ്രതി
 ബിംബിച്ചു കാണാവുന്നതാൺ. മറുവിഷയങ്ങളിൽ ന
 മുടെ ജിജ്ഞാസയെ രല്ലാലും അടക്കിവയ്ക്കാതെ നിവൃത്ത

കാണുന്നുള്ളു. ഇദ്ദേഹം ഒരു നമ്പൂരിയുടെ പുത്രനായി
 തന്നതുകൊണ്ടും, ഇദ്ദേഹം ഗന്ധർവ്വംശജനാണെന്ന് ഒരു
 ഐതിഹ്യമുള്ളതുകൊണ്ടും, ഇദ്ദേഹം സമുഖനും, കോമള
 ഗാത്രനുമായിരുന്നുവെന്നു വിചാരിയ്ക്കുന്നതിന്നു കാരണമു
 ണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്നു “രാമൻ” എന്നുപേരായ ഒരു ജ്യേഷ്ഠനും,
 ഒരു മരുമകളും ഉണ്ടായിരുന്നതായി പറയപ്പെട്ടിരി
 യ്ക്കുന്നു. “രാമനാമാചാര്യനും” എന്നു രാമായണത്തിന്റെ
 ആരംഭത്തിൽ പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നത് ഇദ്ദേഹത്തെ സംബ
 ധിച്ചാണു്. മരുമകളുടെ കയ്യക്ഷരത്തിൽ ആണു ഭാ
 ഗവതഗ്രന്ഥം ആദ്യം എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നതെന്നും കേൾവി
 യുണ്ടു്.

എഴുത്തച്ഛന്റെ ആദ്യഗുരു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഗ്ര
 ജൻതന്നെ ആയിരുന്നുവെന്നു വിചാരിയ്ക്കുന്നതിന്നു തക്ക
 കാരണം ഉണ്ടു്. ഇദ്ദേഹവും അല്പാപകവൃത്തിതന്നെയാ
 ണു് അവലംബിച്ചിരുന്നതെന്നുള്ളതിന്നും തക്കമില്ല. രാമാ
 യണത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ഇദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി എഴുത്ത
 ച്ഛൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു:—

“അഗ്രജൻ മമ സതാംവിദിഷാമദഗ്രസരൻ,
 മൽഗുരുനാഥനനേകാൻതെ വാസികളോടും,
 ഉൾക്കരുണിങ്കൽവാഴ്വ രാമനാമാചാര്യനും,
 മുഖ്യന്മാരായ ഗുരുഭൂതന്മാർ മറുക്കേളാതും.”

“രാമനാമാചാര്യനും” എന്നു് ഇവിടെ പറഞ്ഞിട്ടു
 ള്ളതു്, തന്റെ അഗ്രജനെസ്സംബന്ധിച്ചാണെന്നു വിചാരി
 യ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നുവെങ്കിലും, “ആചാര്യ”ശബ്ദം പ്രയോഗി
 ച്ചിരിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു രാമാനുജാചാര്യരെയാ മറ്റൊരാൾക്കു
 സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്നില്ലയോ എന്നു സംശയമുണ്ടു്. ഇദ്ദേഹ
 തെങ്ങെന്നയാണു് ഉദ്ദേശിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതെങ്കിൽ “മൽഗു
 രുനാഥൻ” എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സ്ഥിതിയ്ക്കു് “ആചാ
 ര്യൻ” എന്നുകൂടി പറയേണ്ട ആവശ്യം ഉണ്ടെന്നു തോന്നു

നില്ക്കുന്നു. ഒരാളെ മാത്രമല്ല ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നുള്ളതു “ഗുരുഭൂതന്മാർ മറുക്കേണ്ടതും” എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ സ്വാഭാവികം. ഏതായാലും, വിദ്യാഭ്യാസം ഗ്രൗസരമായ തന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്റെ കളരിയിലും, ശാസനയിലും ഭക്തിയിലും ആയിരിക്കുന്നതും ഇദ്ദേഹം സ്വഭാവത്തിലായിത്തീർന്നു. മേൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള പദ്യത്തിൽ പ്രകാശിച്ചുകാണുന്ന ഭക്തി, സ്നേഹം, ബഹുമാനം ഇവകൾ വേറെ അനുമാനത്തിന് അവകാശം നൽകുന്നില്ല. പിന്നീട്, തന്റെ പിതാവിൽനിന്നും ശാസ്ത്രസംബന്ധമായും മറ്റുമുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം എഴുത്തച്ഛൻ ഏകദേശം സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്നതും ഇതാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മരുമകളെക്കൊണ്ടാണു ഭാഗവതം എഴുതിച്ചതെന്നും ഒരു ഐതിഹ്യം ഉണ്ട്. ഈ സ്ഥിതിയ്ക്ക് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാവു മാത്രം അക്ഷരാജ്ഞാനമോ, വിദ്യാഭ്യാസമോ ഇല്ലാത്ത ഒരു സ്ത്രീയായിരിപ്പാൻ തീരെ സംഗതിയില്ല. എഴുത്തച്ഛനിൽ പുരുഷപ്രായത്തിൽ വികസിച്ച ശോഭിച്ചിരുന്ന സൽഗുണങ്ങൾ തന്റെ മാതാവിന്റെ ശാസന, ഉപദേശം, പ്രോത്സാഹനം ഇവകളുടെ ഫലങ്ങളായിരിക്കാനേ മാറ്റമുള്ളു. മാതാക്കൾക്കു പുത്രന്മാരിലുള്ള പ്രേരണാശക്തി തല്ക്കാലം അഗോചരമായിരുന്നെന്നു മെങ്കിലും, കാലാന്തരത്തിൽ അതു ഫലപ്രസൂതമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഈ തത്ത്വം പലപ്പോഴും നാം വിസ്മരിക്കാറുണ്ട്. പിതാവു ഗൃഹത്തിൽ സ്ഥിരവാസിയല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു മാതാവിന്റെയും അഗൃഹത്തിന്റെയും ഭക്തിയിൽതന്നെയാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ബാല്യകാലം മുഴുവനും നയിക്കപ്പെട്ടത്. ഒരു മനുഷ്യനെ യോഗ്യനാക്കിത്തീർക്കുന്നതിൽ നഹായിക്കുന്നതായ പല ശക്തികളും ഉണ്ട്. അവരിൽ എല്ലാറ്റിലുംവെച്ച് ഉൽകൃഷ്ടമായതു മാതാവിന്റെ പ്രേരണാശക്തി ഒന്നാണെന്നു

യാണ്. എഴുത്തച്ഛൻ വിഭവനായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം വിനയവാനും ആയിരുന്നു.

“ബ്രഹ്മപാദജനജ്ഞാനിനാമാദ്യനായുജ്ജ്വലതഃ ഞാൻ” എന്നാണ് അദ്ദേഹം തന്നെക്കുറിച്ച് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. പിന്നെ ഒരു ദിക്കിൽ “അഗതിയായോരടിയനനുഗ്രഹിക്കുന്നു” മെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹം വലിയ ബ്രാഹ്മണഭക്തനും ആയിരുന്നു. അവരുടെ “ചരണാരുണാംബുജചിന്തപാംസുസഞ്ചയം” അദ്ദേഹത്തിന്റെ “ചേതോദിപ്തനത്തിന്റെ മാലിന്യം” തീർക്കണമെന്നായി അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തുകാണുന്നു. ഇതു കൂടാതെയും,

“വേദശാസ്ത്രജ്ഞം ക്ഷയികാരിയല്ലെന്നതോത്തു
ചേതസി സർവ്വം ക്ഷമിച്ചീടുവിൻ കൃപയാലെ”.

എന്നും മറ്റും ഇദ്ദേഹം അപരോദ്യമിക്കുന്നു. ബ്രാഹ്മണരിൽനിന്നും അദ്ദേഹത്തിന് ചില ഉപദ്രവങ്ങൾ നേരിട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും, ഇതൊന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തിയ്ക്കും ബഹുമാനത്തിനും ബാധകമായില്ലെങ്കിലും. ഇവരുടെ അപ്രകൃത സമ്പാദിയ്ക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിന് താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, തന്റെ ഉൽകൃഷ്ടമായ ഉദ്ദേശ്യത്തെ ഇതിലേയ്ക്കു ചെലവുചെലുത്തുവാൻ അദ്ദേഹം ഒട്ടും തന്നെ സന്നദ്ധപ്പെടുകയില്ല. “അല്ല സ്വഃമതോബ്ബഹുമാനമില്ലാൻ, വിചാരമുണ്ടു്” എന്നാണ് അദ്ദേഹം മറുപടിയ്ക്കുക. കർമ്മപ്രകർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിൽ ഭക്തദൃഷ്ടിയായിരുന്ന ഒരാൾക്ക് ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങൾ കേവലം നിസ്സാരങ്ങളാണല്ലോ. “ബോധഹീനമാരായ” തന്റെ നാട്ടുകാരുടെ ഉൽഗതിയ്ക്കും അപരിഷ്കൃതനിലയിൽ ഇരിക്കുന്ന ഭാഷയുടെ സംസ്കരണത്തിനും മാറ്റാരേപാധിയായ ഇഞ്ചത്ത്, ഇതൊക്കെയും കാലിൽ തടഞ്ഞു പുല്ലുപാലെ മാത്രമേ ആയിരുന്നുള്ളൂ.

എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികൾ പലതും പുരാണങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ളവയാണല്ലോ. മിക്കവയും അവയുടെ

തജ്ജമയോ, അല്ലെങ്കിൽ, സംക്ഷേപമോ ആയിട്ടാണു കാണുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിനു വേറെ വിഷയങ്ങൾ ലഭിക്കാഞ്ഞിട്ടോ അവയിൽ തനിയ്ക്കു പാടവം ഇല്ലാഞ്ഞിട്ടോ ആണെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടാ; അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം നിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളതു ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണു്. ഏഴുത്തപ്പൻ ഒരു വലിയ ദൈവഭക്തനായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിനു പുരാണാദികളിൽ അസാമാന്യമായ അഭിരുചിയുണ്ടായിരുന്നു. ഇതു കൂടാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യങ്ങളിൽ ഒന്നു്, തന്റെ നാട്ടുകാരുടെ അജ്ഞതയെ ഭരിക്കരിച്ച്, അവരുടെ മുമ്പിൽ ഉത്കൃഷ്ടങ്ങളായ ആദർശങ്ങളെ സമർപ്പിയ്ക്കയും, അവർക്കു് ഈശ്വരഭക്തി, സന്മാർഗ്ഗബോധം ഇവകളെ ജനിപ്പിയ്ക്കയും ചെയ്യണമെന്നായിരുന്നു. ഇതിനും പുറമെ, ഭാരിദ്രം ബാധിച്ചും, നികൃഷ്ടാവസ്ഥയെ അവലംബിച്ചും, അരക്ഷിതമായും കിടന്നിരുന്ന മലയാളഭാഷയ്ക്കു്, ഉത്തമങ്ങളായ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്ന പ്രൌഢങ്ങളായ ആശയങ്ങൾകൊണ്ടും, സാരങ്ങളായ തത്ത്വപദഭേദങ്ങൾകൊണ്ടും, അലങ്കാരവും, പുഷ്പിയും, ഗൌരവവും നൽകി അതിനെ ഒരു മാന്യസ്ഥാനത്തിൽ വയ്ക്കണമെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെ നിറവേറുന്നതിനു് അദ്ദേഹം ആലോചിച്ചു തീർച്ചയാക്കിയ മാർഗ്ഗം ഏതായും ഉചിതമായിട്ടുള്ളതാണെന്നുള്ളതിനു ലേശപോലും സംശയമില്ല. ഇപ്രകാരം കേരളീയകടംബങ്ങളിൽ ആദ്യമായി ജ്ഞാനപ്രദീപം ജപിപ്പിച്ചതും, മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ട് ഇട്ടതും നമ്മുടെ ഏഴുത്തപ്പനാണെന്നതന്നെ പറയാം. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ ഉത്ഭവിച്ചകാലം മുതൽക്കു കേരളീയരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ മലയാളഭാഷയ്ക്കു് ഏറക്കുറേ ഗൌരവം സിദ്ധിച്ചു തുടങ്ങിയതായി വിചാരിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. ഏല്പാകൊണ്ടു് “മണിപ്രവാളകൃതികളുടെ

മാഗ്ഗ്ദൾ"യായ തുഞ്ചന്റെ ആവിർഭാവം മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ അഭ്യന്തരമായൊരു ഗണിയായതാണ്. മലയാളം മാതൃഭാഷയായിട്ടുള്ള കേരളീയർ എല്ലാവരും ഇദ്ദേഹത്തിനെ എന്നെന്നേക്കുമായി കൃതജ്ഞതയോടുകൂടി സ്റ്റുഡിയോണ്ടുതന്നെത്തന്നെ സംശയമില്ല. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ മിശ്രവയും സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും ഭാഷാന്തരം ചെയ്തപ്പട്ടവയും, ചിലതു സംസ്കൃതകൃതികളുടെ സംക്ഷേപങ്ങളുമാണെന്ന് ഒരാക്ഷേപം പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽനിന്നും ഇദ്ദേഹത്തിന് സ്വയമായി കവിതയുണ്ടാകുവാൻ ശക്തിയില്ലായിരുന്നുവെന്ന് അനുമാനിക്കുന്നത് അനുചിതമായിരിയ്ക്കും. ഹരിനാമകീർത്തനംതന്നെ ഇപ്രകാരമുള്ള ശങ്കയെ നിഷ്കാസനം ചെയ്യുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യസിദ്ധിയ്ക്ക് അദ്ദേഹം വരിച്ച പന്ഥാവ് എത്രയും ഉചിതമായിട്ടുള്ളതാണ്. സുപ്രസിദ്ധങ്ങളും ഇതരന്മാരാൽ ആരാധിതങ്ങളും, വേദാന്തസാരസമ്മിശ്രങ്ങളും, അഭിജാതമാർക്ക് ഇതേവരെ നിഷിദ്ധങ്ങളും, അപ്രാപ്യങ്ങളും ആയിരുന്ന പരാജാദികളുടെ സാരം അല്പമെങ്കിലും ഗ്രഹിയ്ക്കുന്നതിന് "തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ"കളായിരുന്ന തന്റെ നാട്ടുകാർക്കു സൗകര്യം നൽകണമെന്നും, തന്മൂലം അവരിൽ ജ്ഞാനം, ധർമ്മബുദ്ധി, സദാചാരപരിശുദ്ധി, ഇയശപരഭക്തി മുതലായ ഗുണങ്ങളെ ജനിപ്പിയ്ക്കണമെന്നുമുള്ള ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെയാണ് എഴുത്തച്ഛൻ മുൻനിർത്തി പ്രവർത്തിച്ചത്. ഭാഷയ്ക്ക് അന്യദൃഷ്ടിയിൽ ഗൗരവം നൽകുന്നതിനും ഈ മാഗ്ഗ്ദൾതന്നെയാണ് അധികം ഉപയോഗപ്പെടുന്നതെന്നും അദ്ദേഹത്തിന് ബോധമുണ്ടായിരുന്നു. പ്രൗഢങ്ങളായ കവിതകളെ അർത്ഥഭേദവും ഭംഗിക്കുറവും കൂടാതെ ഭാഷാന്തരം ചെയ്യുന്നതിന് വാസനാദിഗുണങ്ങൾ ഉള്ള ഒരു കവിയല്ലാതെ സംഭവിയ്ക്കാനും പ്രയാസമാണ്. എഴുത്തച്ഛൻ കവിയാണെന്നുവെങ്കിലും, കവിത ശഃപ്രാപ്തിയായിരുന്നില്ല. തന്റെ യശസ്സിനേക്കാൾ അധികം നാട്ടുകാരുടെ അഭ്യുദയമാണ് അദ്ദേഹം കാംക്ഷിച്ചിരുന്നത്. ഭാഷാന്തരം ചെയ്യുന്നതിൽ എഴുത്തച്ഛൻ

അസാമാന്യദുഃഖങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതും ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാണ്. മലയാളഭാഷതന്നെ അക്കാലത്തു ശൈശവാവസ്ഥയിലായിരുന്നു. ഇത് അസ്സാധാരണവും, അസമഗ്രവും, അപരിഷ്കൃതയുമായിരുന്നു. പദദാരിദ്ര്യവും, ഗ്രന്ഥദാരിദ്ര്യവും അതിനെ അധികമായി ബാധിച്ചിരുന്നു. ഈവക സ്തൂനതകളെ പരിഹരിക്കുന്നതിനു മൂലഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്ന ആശയവിശേഷങ്ങളെയും, ഭാവങ്ങളെയും മനോധർമ്മങ്ങളെയും അന്നത്തെ നാട്ടുഭാഷയിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതിന് ഏഴുതൊട്ടൂർ അസാധാരണമായ ശ്രമം ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നു. ഇരിലേയ്ക്കായി സ.സ്തൂതത്തിൽനിന്നും, ഇടയ്ക്കിടെ തമിഴിയിൽനിന്നും ധാരാളം ശബ്ദങ്ങളെ എടുത്തു സ്വകൃതികളിൽ പ്രയോഗിയ്ക്കുവല്ലാതെ നിറുത്തിയില്ലായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം ഏഴുതൊട്ടൂർ തന്നെ ലഭിച്ച “പുരാണസ്വപത്ത്” നിമിത്തം മലയാളഭാഷയ്ക്ക് ഒരു വിശേഷപുഷ്പിയും, ശൈശവവും, അലങ്കാരവും സിദ്ധിയ്ക്കുന്നതിനിടയായി. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ തന്നെയാണ് മലയാളഭാഷയ്ക്ക് ലഭിച്ച ‘മൂലധനം.’ ഏഴുതൊട്ടൂർ പരിശുദ്ധവും, സാക്ഷാത്കര്യമായിരുന്ന സംസ്കൃതസാഹിത്യഭൂമിയിൽ പ്രവേശിയ്ക്കുന്നതിന് അല്പം അല്പം മടയുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹംതന്നെ സമ്മതിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, പല ഭാഷകളും സഹിച്ച് അതിൽ പ്രവേശിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നില്ലെന്ന, നിസ്സാരമായ വല്ലതുംകൊണ്ടു മടങ്ങിപ്പോയെന്നതു യുക്തമല്ലെന്ന് അദ്ദേഹംതന്നെ തന്നെ. അതിനാലാണ്, “നാമ്പറ നേരായ” രാമായണാദി വിശിഷ്ടവസ്തുക്കളിൽ അല്പമായി കൈ വെച്ചത്. ഇപ്രകാരം ബുദ്ധിമുട്ടി സന്ധാദിച്ച അനന്തസ്വപത്ത് അദ്ദേഹം മലയാളികളായ നമുക്ക് എന്നെന്നേയ്ക്കും അനുഭവിയ്ക്കുന്നതിനായിട്ടു നൽകുകയാണ് ചെയ്തത്.

“ആദാനം ഹി വിസർഗ്ഗായ
സതാം വാരിമുചാമിവ.”

ഏഴുതൊട്ടൂർ കൃതികളെപ്പറ്റി ഒരു ഗുണഭോജനി രൂപണം ചെയ്യുന്നതിനു ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഒരുങ്ങുന്നില്ല.

പദ്യം

൧ വിഭാവാനാമം.

പരമാർത്ഥ വിത്തുരൂപവീർവാഭിജാത്യ-
ഗുരുസൗഭാഗ്യസുഖസൽക്കാരാഭി കരകളാൽ
ചിത്തത്തിലസ്മയവർദ്ധിച്ചീടാ പുരുഷന
നിത്യവുമായി യൊഴിഞ്ഞില്ലെന്നു ധരിയ്ക്കണം.

ഉത്തമാശനംമാംസോത്തരമെന്നറിയണം,
മധ്യമാശനമല്ലോ ഗോംസോത്തരം നൂനം
അധമാശനംലവണോത്തരം, മേവം മൂന്നു
വിധമായുള്ള ഭൂവിഭോജനം നരപരേ!

അത്യന്തമധമമാക്കുശനാൽഭയം, പിന്നെ
മധ്യമമാക്കു മരണത്തിങ്കൽനിന്നു ഭയം
ഉത്തമമാക്കുഭയമവമാനത്തിങ്കലും.

കാര്യങ്ങൾ ചെയ്ത സ്ത്രീയും ചെയ്തില്ലാമകാര്യങ്ങൾ-
ളായ്താൻ യേപ്പെടുമെപ്പൊഴും രണ്ടിനലും.

മാനസേമദകരമായുള്ള വേദങ്ങളെ
പാനവും ചെയ്തിട്ടുമാറില്ലല്ലോമഹത്തുക്കൾ.
അത്മാഭിജാത്യ വിദ്യാഭികളാലുള്ള മദ-
മെത്രയുംവിരചപ്പോംസജ്ജനസംഗത്തിനാൽ.

സത്തുക്കളു സത്തുക്കളോടുക ചന്നോതാനമൊ-
ന്നത്ഥി ച്ചാപസജ്ജനംസൽബുദ്ധം നടിച്ചീടും.

വസുവാനായുള്ള വനാൽജിതയല്ലോസഭ,
സതപരഗതിമതാനിജ്ജിതമധപാതാനം,
ഗോമതാജിതമശനാഗ്രഹം, ശീലവതാ
ഗ്രീമതാസർപ്പജിത മുച്ചീശശിഖാമണേ!

ശീലമെത്രയും പ്രധാനപുരുഷനന്തരം,
ശീലമില്ലായ്മയിൽമിത്രാത്മങ്ങൾകൊണ്ടെന്തുപ്രഭം?

ഐശ്വര്യമത്തൻപാപിഷ്ഠൻ മധുരത്തനിലും
ഐശ്വര്യമത്തന്തുച്ഛഗതിയുമില്ലമല്ലോ.

ധർമ്മാത്മങ്ങളെ തൃജിച്ചിന്ദ്രിയവശഗനായ്
ദർമ്മത്തോടുവർത്തിച്ചീടിനപുരുഷൻ
വിത്തവുധാന്യങ്ങളും ജീ പന്നം നശിച്ചുപോ-
മുത്തമനാകുന്നവനിന്ദ്രിയജന്മവേണം,
അത്ഥംശനിന്ദ്രിയേശനല്ലെങ്കിലവനുള്ളത-
രത്ഥവുംനശിച്ചുപോംകുപ്രഭെന്നറിഞ്ഞാലും.

സത്യമൗജ്വലംശൈശ്വര്യംസന്തോഷമനസുയ
ചിത്തശാന്ത്യനാനാസപ്രിയവാക്യാദിഗുണം
ഉണ്ടാകയില്ലമല്ലോനിസ്സന്തോഷരാത്മനാ-
മുണ്ടാകിലതുപരപീഡയ്ക്കായ്ക്കുതന്താനും.

ജന്മമനിയമ്നനിത്യതപഃ വചോതുഷ്ഠി, ഭാസ,
മന്ത്രജ്ഞാനവു, മസംരംഭവും, തിരികുലയും,
തുഷ്ഠിയു, മഹിംസയു, മഹാകമ്പാദികളും
പാപമുക്തനെത്താനുണ്ടാകയില്ലമല്ലോ.

ഭൂപതേ! ഹിംസാബലംകേവലമസാധുനാശം
ഭൂതാബലംഭണ്ഡവിധിയെന്നറിഞ്ഞാലും
സ്രീണാംശുശ്രൂഷാബലം, ഗുണിനാംക്ഷമാബലം,
പ്രാണിനാംബലം ജലംപാത്ഥിവകലപതേ!

അടവിമഴകൊണ്ടുവെട്ടിയാലകച്ചീടും
കുറിനവാചാവെട്ടിമുറിച്ചാലകച്ചീടും;
നാരാചശല്യംഭോമത്തിങ്കൽനിന്നെടുത്തീടാം
കൂരവാക്ശല്യമെടുക്കുംചികിത്സകനല്ല.

സർവ്വവേദജ്ഞനെക്കാളുൽകൃഷ്ടനാകുന്നതു
സർവ്വഭൂതങ്ങളിലുമാജ്ഞവമുള്ള പുമാൻ
ആകയാൽ പുത്രന്മാരിലാജ്ഞവംപ്രതിപാദി-
തേച്ചുകാത്തസൗഖ്യംവാണാൽ സ്വപ്നപ്രാപ്തിയുംവരു-
എത്രനാളെയും കീർത്തിനില്ല നിവൃത്തിയി-
ലത്രനാളെയും സ്വപ്നപ്രാസമുണ്ടവനോത്താൽ.

രൂപത്തിൻ ഗുണമപഹരിച്ചീടുന്നുജര,
കോപമന്മത്തെയെല്ലാം പ്രത്യാപഹരിക്കുന്നു,
ശീലത്തെയപഹരിച്ചീടുന്നുഖലസേവ,
കാലൻപ്രാണനെയപഹരിച്ചീടുന്നുവല്ലോ,
ആശതാനപഹരിച്ചീടുന്നുയെയുത്തെയും,
ആശുക്കന്ദപ്പനപഹരിച്ചീടുന്നുനാസം
ധർമ്മവയ്യയെയപഹരിക്കമസ്യയ്യം,
നിർമ്മലമതേ! സർവ്വംഹരിക്കമതിമാനം.

ക്രോധിക്കന്മവുമില്ല, ശൗന്ദര്യമില്ല,
ശൂന്യനാരിയില്ല, സുഖിക്കുവല്ലയില്ല,
കാമിക്കുന്നാനുമില്ല, കോശമില്ലവസൻ,
സർവ്വവുമില്ല ആനമനവസ്ഥിതനോത്താൽ.

കൃതജ്ഞതപവും, പരാക്രമവും, വിനയവും,
മിതഭാഷണം, ദാന, മനപരവിശുദ്ധിയും,
ശ്രദ്ധയും, സർവ്വജ്ഞയുമുള്ള വൻശോഭിക്കുന്നു,
ഇതെല്ലാം ഗുണമെടുമില്ലാതപുരുഷനെ
സജ്ജനമേതുബഹുമാനിക്കയില്ലതല്ലോ.

സ്വപ്നോക്തിയിൽനിന്നിടർന്നുളായിട്ടുണ്ടു
ചൊല്ലു നിന്തെടുത്തു നമർകയാത്രിപതേ!
അനപരോക്ഷരനാലും, മനപരോക്ഷരനാലും,
മനവ! ചൊല്ലിട്ട പരകേട്ടാലും യഥാസൗഖ്യം.

തജ്ഞാദാനാധ്യയനതപഃശാന്തിഷ്ഠനാലും
വിജ്ഞാനിജനമനപവേദൈര്യമുപാലും,
സത്യ, മാജ്ജപം, ദമ, മാഗ്രശഃസ്വവുമിവ
ചതപാരിബുധമതമനപവാചര്യമുപാലും.

വൃദ്ധന്മാരില്ലാത്തൊരുസഭയുംസഭയല്ല,
വൃദ്ധന്മാരല്ലയമ്മത്തെച്ചൊല്ലിടാത്തവരും,
സത്യമല്ലാതായമ്മം യമ്മവുമല്ലയല്ലൊ,
സത്യവുംസത്യമല്ലമായാനവിലായാൽ.

വാസരത്തിങ്കൽ പ്രവർത്തിക്കിലേരാത്രേപിന്നെ
വാസരവെണ്ണിടാവിതസുഖമാനന്ദനന്ദനം
ഏകമാസവുംപ്രവർത്തിക്കിലേപുനരതി-
വൃഷ്ടിമാസങ്ങളെന്നല്ല സുഖമാണ്ണസിക്കാവു
യെഴുവനത്തിങ്കൽ പ്രവർത്തിച്ചു മ്മമാജ്ജിക്കിലേ
വെച്ചൊട്ടൊട്ടൊട്ടൊട്ടിൽ സുഖമാണ്ണസിക്കാവു
ജീവപര്യന്തംപ്രവർത്തിക്കിലേമരിച്ചാലും
ദേവലോകാദികളിൽ സുഖമാണ്ണസിക്കാവു.

* * * * *

താപസന്മാരുടെയുംവാഹിനിമാരുടെയും
ശോഭതേജിടും മഹാത്മാക്കൾവംശത്തിന്റേതും
ഉത്സവസ്ഥാനമനേപഷിക്കേണ്ട, ദിവ്യന്മാർക്കി-
ല്ലാത്തപത്തിലോഷമെന്നതോർക്കണംനരപതേ!
വ്യാഘ്രതന്ത്രേക്കുൾത്രേയസ്സാകുന്നതവ്യാഘ്രതം
വ്യാഘ്രതംരണ്ടാമതുസത്യത്തെവദിക്കണം
വ്യാഘ്രതംപിന്നെപ്രിയംവദിക്കുമുന്നാമതും
വ്യാഘ്രതംയമ്മംവദിക്കുന്നതനാലാമതും.

ഉത്തമന്മാരെവേണുംസേവിച്ചുകൊള്ളുവാനും
മധ്യമന്മാരെക്കൊണ്ടുകാലേസേവിക്കേവേണ്ടൂ,
സേവിച്ചീടരുതായമന്മാരെയാരിക്കലും
ഭാവിച്ചീടരുതവരോടാഭിമുഖ്യംപോലും.

മാനസതാപംകൊണ്ടുബലവുംശരീരവും
ജ്ഞാനവുംക്കുതിച്ചുപോം, വ്രാധിയുംവെളിച്ചീടും.

പെരികെവിശ്വസ്തൻപതിയെപ്രാപിച്ചവൻ,
ഗുരുതല്പഗൻ, വൃഷലീപതിയാകുംദിജൻ,
ശരണാഗതമന്താ, മദ്യാപ, നിവാരെല്ലാം
കരുതീടണംബ്രഹ്മമന്താവിനൊക്കുമല്ലൊ

എപ്പോഴുംപ്രിയംപറഞ്ഞീടവാൻപലരുമു-
ണ്ടപ്രിയമെന്നാകിലുംപരമൃത്തൈച്ചാല്പീടവാൻ
സൽപുരുഷന്മാരില്ല, കേൾപ്പാനുമാരുമില്ല;
ഭർച്ചാധമുള്ള ജനമെന്നിയില്ലൊരിടത്തും.
ഭർത്താവിൻപ്രിയപ്രിയമനേപാഴിയാതെയമർ-
തതപവുമറിഞ്ഞുകൊണ്ടപ്രിയമെന്നാകിലും
പരമൃത്തൈച്ചാല്പമമാത്വർവേണംരാജാവായാൽ
എത്രയുംവന്നുകൂടമല്ലേമവുമെന്നാൽ.

സർവ്വമുപേക്ഷിച്ചമാത്മാവെരക്കിയ്ക്കണം,
ഉദ്വിയെയുപേക്ഷിച്ചാമിത്രത്തെരക്കിയ്ക്കണം
ഗ്രാമത്തെയുപേക്ഷിച്ചുരാജ്യത്തെരക്കിയ്ക്കണം
ഗ്രാമത്തെയൊരുഗ്രാമംകളഞ്ഞുരക്കിയ്ക്കണം
ഒരുവൻതന്നെക്കളഞ്ഞൊരിടംരക്കിയ്ക്കണം
കരുതിടുകമനതാരതിലിവെല്ലാം;
പുത്രനെയുപേക്ഷിച്ചുവംശത്തെരക്കിയ്ക്കണം
ഉത്തമന്മാരായുള്ളവരിങ്ങനെചെയ്തായം.

അത്മത്തെരക്കിയ്ക്കണമാപത്തുവരുമ്പോഴു-
ക്കത്മത്തെക്കാളും ധർമ്മദാരങ്ങൾരക്കിയ്ക്കണം
ദാരാത്മങ്ങളെക്കാളുമാത്മാവെരക്കിയ്ക്കണം
ധീരന്മാരായുള്ളവരിങ്ങനെചെയ്തായം.

ഭർത്താവിന്നഭിമതമറിഞ്ഞുകാഴ്ചങ്ങളെ
നിത്യവുമവക്രമുദ്ധ്യാസപയംചെയ്യുകൂടി,

പഞ്ചമ്യങ്ങൾ വചിച്ചു നരകത്തനായ് നീതിജ്ഞനാം
ദൃത്യൻതന്നോടതന്നെ തുല്യനായ നകവ്യൻ.

ഭർത്താവിൻ നിരോധത്തെ യാദരിയാതെയതിൻ
പ്രത്യുക്തിപറഞ്ഞു നരമാത്മാഭിമാനത്തോടെ
ചിത്തത്തിൽ പ്രതികൂലമായുറഞ്ഞീടുന്നൊരു
ദൃത്യനെ തുജിക്കണം ബുദ്ധിമാനായ ഗുപൻ.

ബുദ്ധിയും പ്രഭാവവും തേജസ്സുമുതലായവയും
സത്യവുമേറ്റൊര്യവസായവുമുള്ള വന്ദ
വൃത്തിക്കുഭയമൊരുനാളു മുണ്ടാകയില്ല
വൃത്തിക്കുഭയമായാൽ നിഷ്കലംഗുണമെല്ലാം.

നാരിമാരെയും ഗുപന്മാരെയും സപ്പുത്തെയും
വൈരിപക്ഷികളെയും സപാധ്യായത്തെയും നിജ-
ഭോഗാനുഭവത്തെയും ജീവിതകാലത്തെയും
ഭോഗഭയത്തെയും വിശ്വാസമുണ്ടാകവേണ്ട.

സപ്പുറനിസിംഹങ്ങളും കലപത്രനമുള്ളിൽ
സപല്ലവമവജ്ഞയന്മാരല്ലെന്നറിയാണം
വിദ്യാഭിജനവായോ വൃദ്ധ്യത്വശീലങ്ങളാൽ
വൃദ്ധന്മാരവമന്തവ്യന്മാരല്ലാരിക്കലും:

ഭാരതം കിളിപ്പാട്ട്.

പുഴുത്തളൻ.

൨. ഹേമന്തം.

ശീതതഃ ശുദ്ധാരുഹമന്തകാലവു-
മാമന്ദം പോന്നിങ്ങുവന്നതിപ്പോൾ
പാലാഴിത്തുവെള്ളം തുക്കുന്ന പോലെ നൽ-
പ്രാലേയം തുകിത്തുടങ്ങിതെങ്ങും
പണ്ഡനായുള്ള ദാരുപങ്കജനാഥൻ തൻ
മണ്ഡലം മങ്ങിച്ചു മണ്ഡതുകൂടി;

കെല്പില്ലയാതവക്കൊപ്പുണ്ടായ് മേവുകിൽ
 അല്പരാജ്ഞീടായെന്നെയുള്ള
 വാരറകാന്തികലനുള്ള വാരിജ-
 മോരോന്നേമങ്ങിമയങ്ങിതപ്പോൾ,
 കാന്തനകാന്തികുറഞ്ഞതുകാണുമ്പോൾ
 കാന്തമാർകാന്തിയുംമങ്ങുമല്ലോ;
 ചീത്തുനിന്നുള്ളൊരുശീതത്തെപ്പൂണ്ടുനി-
 ന്നാർത്തന്മാരായി ചുമഞ്ഞെല്ലാത്ത
 കൈത്തലംകൊണ്ടുതാൻമാറത്തുന്നനായി
 സ്വസ്തികബന്ധംതുടങ്ങിതെങ്ങും.
 വായ്യാൻനിന്നുള്ള കാപ്പാസംകൊണ്ടുള്ള
 കൂപ്പാസംമേനിയിൽ ചേർത്തപ്പോഴും
 ആദിത്യസേവയുംപാവകസേവയും-
 മായിത്തുടങ്ങിപലക്കുമപ്പോൾ;
 ഉദ്യാനത്തിൽകളിപ്പതിനാക്കുമ-
 ങ്ങളോഗമേതുമെഴുന്നീലപ്പോൾ;
 വാതായനങ്ങളുംവീതങ്ങളായിതേ
 വാരിവിഹാരവുമയ്യുണ്ണമേ;
 ചന്ദനലേപവുംമന്ദമായ് വന്നതേ,
 ചന്ദ്രികാസോപയോപിന്നെയല്ലോ;
 സുന്ദരമായുള്ള ചന്ദ്രശിലാതല-
 മൊന്നുമേവേണ്ടി തില്ലാക്കുമപ്പോൾ;
 മേദിനിതന്നിൽനിറഞ്ഞുപഴിഞ്ഞൊരു
 ശീതംപൊറുക്കരുതാഞ്ഞപോലെ
 ആശകളെല്ലാമേനീഹാരമായൊരു
 നിശാരംപൂണ്ടുണ്ടുനിന്നതെങ്ങും;
 ഉരുകംപൂകിനസുകരമൊന്നുമേ
 പോകുന്നതില്ലാപുലൻതെന്നാൽ;

ശീതത്തെത്തുകുന്നാഹമന്തകാലമാം
 ഭൂതത്തിൽകോമരമെന്നപോലെ
 ഭൂതലംതന്നിലെമാലോകരല്ലാജം
 ചാലെവിറച്ചുതുടങ്ങിതപ്പോൾ
 ദന്തങ്ങളെക്കൊണ്ടുതാളംപിടിച്ചിട്ടു
 സന്ധ്യയെവന്ദിച്ചാരന്തണരും;

* * *
 * * *

വെള്ളമെന്നിങ്ങനെചാല്പിത്തുടങ്ങുമ്പോൾ
 തുള്ളിത്തുടങ്ങിവിറച്ചല്ലാജം;
 തീയ്ക്കുതന്നുളളിലേതോന്നിത്തുടങ്ങിതെ
 തീക്കായവേണമെന്നിങ്ങമെന്ന്;
 തള്ളിയെഴുന്നൊരുശീതത്തെയതുമാ
 എളുപ്പാളംകൊളുത്തെയുളളിലെങ്ങും
 വെള്ളത്തിൽനിന്നുജപിച്ചുതുടങ്ങിനാ-
 രുളളംതെളിഞ്ഞുളളമാമുനിമാർ.

കൃഷ്ണഗാഥ.

ചെറുശ്ശേരിനമ്പൂരി.

൩. ഒരു പരിഭോഗം.

[മേയത്തിയെ വനത്തിൽ ഉപേക്ഷിച്ചതിന്റെശേഷം നളൻ അയ്യോ
 ധ്വരോജാവായ ഋതുവർണ്ണന ആശ്രയിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മൃതനായി
 പാത്തു. അപ്പോൾ ഒരു രാത്രി വ്യസനാക്രാന്തനായ ആ മഹാരാജാവു ത
 ന്റെ ഭാര്യയുടെ അവാസ്ഥയെ വിചാരിച്ച് ഇപ്രകാരം വിലപിച്ചു.

പദം.

വിജനേബതമഹതി
 വിചിനേനീയണനിദ്ര-
 വദനേ!വീണെത്തു ചെൽവു
 കദനേ.

അവനേചെന്നായോബന്ധു-
 ഭവനേചെന്നായോഭീരു?

എന്ന കാണമനിന്ദസാമ്യമിമുഖ-
മെന്നപൂണ്മനിന്ദകാമ്യമുടലഹം.

(2) ദയിതേലഭിപ്പതെന്ത-
ങ്ങയിതേവിശക്കുന്നേരം?
മയിദേവി!മായാമോഹം—
ശയിതേ,
അരുതേശിവശിവ!സു—
ചരിതേ!നിന്നെന്നിനപ്പാൻ
കീരവാണി!ഭൈരവാണിസാരവ—
ചേരവാണിഘോരകാനനാനിച.

(3) വ്യസനേ / പിതവതര-
ജഘനേ!കശലംനീല—
നയനേ!മദമന്ധര—
ഗമനേ!
ഗഹനേസന്താപങ്ങൾക്കു
സഹനേശിഷ്യരല്ലയോ
ഹരിണപാളികരിവരാളി?ഇവർതവ
തരുവരേച്ചതരുവരേച്ചുപൂജകൾ.

(4) ഉരഗാഭരണനെന്നി—
ലൊരുകാരണ്യമുണ്ടെങ്കിൽ
നരകാതിഭയമില്ലെ—
ന്നരിക:
തെരിയാഞ്ഞതാണാനന്ദിനെ
ബുരിയാഞ്ഞു?നിനക്കില്ലേ
വൃത്തശുദ്ധി,വിഷ്ണുഭക്തി,മയ്യൊരു
ഭർത്തൃബുദ്ധി, കൃത്യസങ്കതിയും തുണ?

൪. കേരളത്തിലെ പഴയ വിദ്യാഭ്യാസം.

കാമമെന്നമിതുപോലെ നാട്ടിലാ-
ശായ്ക്കയുള്ള ചിലർ*ബാലപാഠനം
ക്ഷേമമാംപടി നടത്തിവന്നു, മേൽ-
ക്കോയ്ക്കയുള്ളവർ കുറിച്ചരീതിയിൽ.

അന്തണക്കു് സവിശേഷമാത്തിന്നും
സ്വന്തമായ കലവിദ്യകൾക്കുമേ
അന്തരായമണവാനയയ്ക്കയി-
ല്ലെന്തവസ്ഥയിലുമെന്നു രീച്ചയാം.

ബ്രഹ്മചാരി ഗുരുഗൃഹമാണ്ടു സ-
ബ്രഹ്മചാരികളുമൊത്തു ബാലകൻ
കമ്മ്നിഷ്ടയൊടുമോത്തുചൊല്ലണം
ധർമ്മശാസ്ത്രവുമതിന്നു ശേഷമേ.

വൃത്തിഭേദമെഴുമുണ്ണിയാകിലും
വൃത്തിയാം 'മുതൽമുറ'യ്ക്കു നിഷ്ഠയാം
സത്തിതാണു, കലവൃത്തിപോലെ മേ-
ലൊത്തിരിക്കണമതിന്റെ ശാസ്ത്രവും †

* ഇവരെ 'ദേശത്താശാൻ' എന്നു പറയും. ഇവർക്കു മുൻപറഞ്ഞ പോലെതന്നെ ചില അവകാശങ്ങളുണ്ട്. അതാതുകാലത്തെ ഭരണനിയമ മനുസരിച്ചും കലവൃത്തി അനുസരിച്ചും സകല ജനങ്ങളും വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യേണമെന്നായിരുന്നു നിയമം.

† ഗ്രാമഭരണമോ ഭാഗ്യപത്രമോ വൈദ്യുതമോ കലവൃത്തിയായബ്രാഹ്മണർക്കു സ്വസ്വശാഖയിലുള്ള വേദം മുതൽമുറ (ആദ്യം ഒരു മുറ) ഏകിലും ചൊല്ലിയേ കഴിയൂ. കലവൃത്തിക്കുള്ള വാദ്യ നല്ലവണ്ണം പഠിക്കാതിരുന്നെങ്കിലും, എന്നായിരുന്നു ആദ്യത്തെ നിയമം. കാലപ്പഴക്കംകൊണ്ട് ഇവർക്കു കലവിദ്യ പഠിച്ചിട്ടില്ലാതെ പോയെന്നായി കലശിച്ചു.

മറുജാതി ജനവും കുലക്രമം-
 തെറ്റാറു ചെറുമണയാതിരിക്കുവാൻ
 മുറുമാത്തൊഴിലിനൊത്ത ശാസ്ത്രവും
 മറുമാത്തരസമഭ്യസിക്കണം.

ധികൃതാനുപയജർ ശുഭ്രർ ചെച്ചൊലാ
 സംസ്കൃതാല്പ്രയനമെന്ന നിശ്ചയം
 സൽകൃതാർത്ഥലയാളനാട്ടിലി-
 ല്ലികൃതക്രമമരോ പുരാതനം.

വിപ്രർ ശുഭ്രരൊടു കർമ്മവേളയിൽ
 സപ്രമാണമരുളേണ്ട വാക്കുകൾ
 സുപ്രസിദ്ധമിഹ സംസ്കൃതത്തിലാ-
 ണിപ്രകാരമൊരിടത്തുമില്ലപോൽ.

സ്വന്തമാർഗ്ഗമായ ശുഭ്രവീട്ടില-
 ത്വന്തപാഠവിധികൾക്കു സൂചകം
 ബന്ധമുണ്ടുപലത്തു സംസ്കൃത-
 ഗ്രന്ഥസഞ്ചയവിശേഷമിപ്പൊഴും.

തച്ചശാസ്ത്രമിഹ തച്ചർ മിക്കതും,
 ജ്യോതിഷം കണിശർ, വേലർ വൈദ്യവും,
 മെച്ചമാംപടി പടിച്ചു വന്നിടം
 രീതിയുള്ള തുമഹാപുരാതനം.

സ്വപ്രവൃത്തി പഠനങ്ങൾ സംസ്കൃതം
 സപ്രമാണമതുപോലെ ഭാഷയും
 വിപ്രർ സമ്മതിയൊടേപ്പെടുത്തി പ-
 ണിപ്രകാരമിതു ദീപ്തിനിശ്ചയം.

സ്വസ്വപ്രവൃത്തി വിധിശാസ്ത്രശീലന-
 യ്ക്കു സ്വതന്ത്രതയൊരാൾക്കുമില്ലിഹ
 ഇസ്വപ്രവൃത്തിയൊതെ പൂർവ്വരേ-
 ട്സുപഭാവികൾ പഴിച്ചതതുതമ.

ബാലകർമ്മരകോശപാഠവും
 ചാലവേ ഗണിതവാക്യപാഠവും
 ശീലമാണതിനു ജാതിഭേദമി-
 ല്ലാലയങ്ങളിലടച്ചു ചട്ടമാം.
 ആദിപാഠമവിലർക്കുമാപ്പമേ
 ജാതിഭേദനില വിട്ടുറയ്ക്കുവാൻ
 ആദിജൈനമതസൽഗുണഗ്രഹ-
 പ്രീതിയാസ്തരണമേകകാരണം.
 ജ്ഞാനമാർക്കുമാരുപോലെ നേടിക്കാ-
 ന്തനമെന്നു ജിനബൗലരേവരും
 സ്ഥാനകമ്മഗുണമാഗ്ഗ്മാത്മവി-
 ജ്ഞാനമതിനു തരം തിരിക്കുമേ.
 ഇസ്ഥിതിക്കുകലവൃത്തി; വിദ്യകൾ -
 കസ്ഥിവാരുമാരുപോലെയാകിലും
 വൃത്തിഭേദനിലപോലെ മേല്ക്കുമേൽ
 നിർത്തിവന്നതുമവർക്കു സമ്മതം.

കേരളം

കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരൻ

൫. കൊല്ലം

തോട്ടിൽക്കൂടിതപരിതരമത്തോണിചൊവ്വായൊഴുകിൻ-
 പാട്ടിൽക്കൂടിട്ടഴുകൊടൊഴുകിക്കായലിൽചെന്നുചേർന്നാൽ
 ബോട്ടിൽക്കേറിപ്പുറുസരസമായ് പാട്ടുപാടിച്ചുപോകും
 നാട്ടിൽകേൾപ്പുള്ളവർ ചിലർനിനക്കുക്കിലക്ഷീഭവിക്കും.
 വീണയ്ക്കൊക്കുംസപരമാട്ടു വിനോദങ്ങളോരോന്നരയ്ക്കും
 പ്രാണപ്രേഷുപ്രണയിനികളോടൊത്തുബോട്ടിന്റെരതട്ടിൽ
 വാണക്കായൽക്കരകളിലെഴും കാഴ്ചകണ്ടുപ്രസിക്കും
 ഇന്നന്മാരെല്ലാഗതിലക!തേ കണ്ടാരാനന്ദമുണ്ടാം.

മാനാതീതപ്രഥിമകലരംബോട്ടുതണ്ടുപിടിച്ചു-
 ന്നാടോടത്തൊടുവിപുലമാംകായൽതാണ്ടുന്നകണ്ടാൽ
 മൈനാകം തൻചിറകുകൾവിരിച്ചാശുവാശിമധ്യ-
 സ്ഥാനാഭവീമണവതിനൊരുവെട്ടിടുന്നെന്തോന്നും.
 പിന്നിൽക്കൂടിപ്പരിചൊടണയുംമറുബോട്ടൊന്നുകണ്ടാൽ
 മുന്നിൽപ്പോകുന്നതിനുമുകിത്തണ്ടുചാണ്ടിത്തുടങ്ങും
 തെന്നിച്ചുണ്ടുസ്സുതിലതിരയംബോട്ടുപായിക്കുമുള്ളം
 തന്നിൽതിങ്ങുന്നമമമികയ്ക്കൊത്തുകൈവർത്തരപ്പോൾ.
 കുള്ളം കൈവിട്ടരയരളവറുള്ള കൈയുക്കുകൈക്കൊ-
 ണ്ടുള്ളംതന്നിൽസ്സുയഭരിതരായ്മത്സരിക്കുംഭഗായാം
 വെള്ളംതള്ളിത്തകൃതിയിൽവരുംബോട്ടുതാൻകൂട്ടുമോളം
 വള്ളമുക്കുന്നതിനുമതിയാമായതോർത്തിടണം നീ.

... ..

ചാരത്തൊടിച്ചുകിതശശുപാതങ്ങൾചാട്ടുന്നകായൽ-
 ത്തീരത്തോടേസമധരണിയിൽസതപരംചെന്നിറങ്ങി
 കേരത്തോട്ടുപനസവനവുംപുക്കുനാലഞ്ചുനലപം
 ദൂരത്തോളംനടതുടക്കിൽദൃശ്യമാംകൊല്ലമഗ്രം.

തത്രാനല്പംമഹിമകലരംമന്ദിരേഹ്ലണവർച്ചൻ
 സത്രാമിത്രങ്ങളൊടുസരസംവാണിടുന്നാകിലപ്പോൾ
 ചിത്രാകാരംകൊടിമരമതിൽകൂറൊടക്കൂറകാണാം
 സുത്രാമാവിൻസുഷമതമമാംവില്ലുതൻതെല്ലുപോലെ.

മധപാസകതദ്രമരമുഖരാമധ്യത്തിലുള്ളാ-
 രധപാവിൽപുക്കുനവഹിതനായങ്ങുമിങ്ങുനടന്നാൽ
 വധപാചേർന്നിട്ടതുവഴിവരുംവല്ലസായിപ്പിന്നിനെ
 ബുധപാപാപ്പിപ്പിടുമദയമായഞ്ചസാപഞ്ജരത്തിൽ.
 തോക്കുംതാങ്ങിത്തദനുചരരാഹ്ലണരൊന്നിച്ചുനേരം-
 പോക്കുംതീറ്റിക്കൊരുവകയുമായെന്തവേട്ടയ്ക്കുതക്കം
 നോക്കുന്നേരത്തകലെയുമിരുന്നീടൊലാനീയകാലേ
 ചാക്കുണ്ടാകാമൊരുശകലവുംലാക്കുതെറ്റില്ലവക്.

ഏല്യാനന്ദംനിരുപമതമനൽകമദ്രിപ്രമായോ-
രുല്യാനത്തിൽസുഖമനുഭവിക്കേണമെന്നെണ്ണമെങ്കിൽ
ഏല്യാകാര!സ്ഥിതിയൊരുനികഞ്ജത്തിലാക്കീടണംനീ
പദ്യാപാശ്വസ്ഥലികളിലിറങ്ങാതെയന്താറിതാത്മാ.

മല്ലീജാതിപ്രഭൃതികസുമസ്തേരമായല്ലസിക്കും
സല്ലീലാഭികിസലയകരംകൊണ്ടുനിന്നൊത്തലോടും
വല്ലീനാം നീപരിചയരസംപൂണ്ടുകെരളാലത്താ-
ലല്ലീഡാത്മാ ചിരതരമിരുന്നങ്ങമാന്തിച്ചിടൊല്ലാ.

തഞ്ചംനോക്കിപ്പനരഥപുറപ്പെട്ടുതാതേന്തൻകുടിച്ചും
ചഞ്ചൽപത്രാഹരിപതിതമാംചാരപകപംഭുജിച്ചും
അഞ്ചന്നാഞ്ചിക്കണമരികി'ലാശ്രാമ'ധാമത്തിലെത്തി-
ട്ടഞ്ചമ്പൻതന്നടെജനകനാമംബുജാക്ഷംസമക്ഷം.

... ..

നന്ദന്നാനാസുജനനയനാനന്ദിയായ് പിന്നെയുംസപ-
ച്ചന്ദനംനാഗാശനവര!പറന്നക്കരച്ചെന്നവശ്യം
മന്ദസ്തേരാനനകമലയാംമാതൃരാമനവദ്യം
വന്ദസപതപംചരണയുഗളംചന്ദ്രപൂഡാമണേശ്വ.

... ..

സമുച്ചലത്തെസ്സരസമരയിൽ ചേർത്തുടുത്തിട്ടുപ്പി-
ട്ടുച്ചലൊത്തുളളൊരുകടയുമായത്തലക്കെട്ടുമായി
കുച്ചേരിക്കായ് പരിചൊടുചെരിപ്പിട്ടുപോകുന്നലോകം
തപച്ചേതസ്സിൽകുതുകമുളവാക്ക!ടുമപ്പട്ടണത്തിൽ.

കൊല്ലംകണ്ടാലൊരുവനവിടെത്തന്നെപാക്കാൻകൊതി
ദില്ലംവേണെന്നതുകരുത്'മെന്നുള്ളചൊല്ലുള്ളതത്രെ (ചി-
കൊല്ലംതോറുംപലപലപരിഷ്കാരമേററപ്പരംകേ-
ളില്ലംലിക്കുന്നഹഹ!വിഭവംകൊണ്ടുതാംരാജധാനീം.

പള്ളിശ്രീമംപലതു, വലുതാംപാളയം, പള്ളി, കള്ള -
 പള്ളിക്കാരെത്തടവിലിടുവാനുള്ള ജേല, ശുപത്രി
 തള്ളിക്കേറിദപിജരണയുമായുടുമപ്പട്ടണത്തി-
 നുള്ളിൽകാണാമൊരു കുറിപറന്നൊക്കെ നീനോക്കിയാലും.

ചാകുന്നേറെജനമഹികളാലസ്ഥലത്തെത്തന്നുകേൾപ്പു-
 ള്ളാകുന്നതെരുതിയതിനാലായവറയ്ക്കു ചെയ്തു
 ഏകനോവൻ ബഹുജനഹിതംമറുകായ്ക്കുന്നതിനായി-
 പോകുന്നേരംനിയതമവനേബുദ്ധിമാനിലാശ്വരം.

മയൂരസന്ദേശം; കേരളവർമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ സി. എസ്. ഐ.

നൃ. ഭമയന്തീപരിത്യാഗം.

[കലിപ്രേരിതനായ നളൻ കൂട്ടിൽ സഞ്ചരിച്ചു തളൻറങ്ങുന്ന
 ഭമയന്തിയെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോകുന്നത്.]

ഉറങ്ങുന്നേരം തൻപ്രണയിനിയെവിട്ടേച്ചുവിപിനാ-
 നതരയോതുംകാംക്ഷാം ഗതവതിതദാ നൈഷധഗ്രുപേ
 കുരംഗാക്ഷ്യാവസ്രം നിജവസനമാജ്ഞായതുമുറി-
 ചെച്ചാരുന്മാടുൾച്ചെപ്പാൻകലിരവനദാലേതിലതികാം.

അടുത്തേകംഖഡ്ഗം നിപതിതമുടൻ കണ്ടുകുതുകാ-
 ലെടുത്താൻ, വിളക്കുദ തപരിതമതുകൊണ്ടുലവസനം
 കിടത്തിത്തൻകാന്താമവനിയിലുറക്കീട്ടുസഹസാ (നേ)
 തുടൽസ്തേഹഗ്രന്ഥിഃ ക്ഷിതിപതിരഗാൽ ഘോരഗഹ

അന്നേരംകലിവൈഭവേനവിപിനേ

പ്രാജ്ഞൻ കരഞ്ഞാനെ-

ഞ്ഞന്യനനയനാംബുവാതുവിവശാം

പശ്യൻനിജാപ്രേയസീം

വിന്നായാതിമുഹൂർ്ഛിഹായദതിതാ,
 മായാതിപോന്നാനിതേ
 നിന്നീടുമ്പദനംവിലോക്യനിഷധായീ-
 ശോവിഷണ്ണാത്മവാൻ.

ഉത്സാഹവും ബതകലേന്ദ്രചതേഃപ്രിയായാ-
 മസ്സേഹവും പൊരുവതിന്നു തുനിഞ്ഞ നേരം
 ഉത്സാഹഏവ ഹി കലേജ്ജയതിസു ഹിതപാ
 തത്സൗഹൃദം ദൃതമഗാദവനീവിനേതാ.

(ഉണർപ്പോൾ നളനെ കാണാഞ്ഞിട്ടു ഭയന്നിരുടെ വിലാപം).

കാന്താരേഹന്ത!മാംബന്ധുരവിപുലമഹാ
 സിന്ധുരേന്ദ്രാതിശോഭാ
 കാന്താരേ!പേതൂർമിദ്യേച്ചിഹസപദിഭവാ-
 നെങ്ങുപോയി?ഗുണാബ്ധേ!
 താന്താനന്തരൂപട്ടംനിജഗമനവിധൗ
 യാത്രയാപൊല്ലിയച്ചേ-
 താന്താമെന്നെപ്പിരിഞ്ഞിട്ടൊരുപദമിളകൂ
 പണ്ടുനീപുണ്യരാശേ!.

വിന്നാമേരാജ്യവുമാഭോഗവുമവിലമുപേ-
 ക്ഷിച്ചുനിന്നോടുകൂടെ-
 പിന്നാലേഹന്ത!പോന്നുതിരുവുരുതവകാ-
 ണമാൻകൊതിച്ചില്ലയോത്താൻ;
 എന്നാലിദ്യേച്ചുകാട്ടിൽപുനരഗതിയെമാം
 നാഥ!പൊയ്ക്കാണ്ടതിന്നീ
 മുന്നങ്കേളാവയോസ്സൗഹൃദസരണികളെ-
 ല്ലാമെന്നോ?ഗുണാബ്ധേ!.

“നാഥേ! നീബേദിയാതേ, വരിക, വരിക, നിൻ
 ഭദ്രശാന്നീക്കി, നിന്റേ
 പാദസംവഹനയാമി, പ്രണയിനി!നയനേ
 മാകൃമാബാഷ്പപൂരം.”

ചേതാമുഖി വണ്ണതവ വചനസുധാ
മാധുരീമെന്നു കേൾ
ജാതാനന്ദനകേരളത്തിൽ? ധരണീജ്ഞാ
പുണ്യമേ! നൈവജാനേ.

ഗദ്യം

ചിത്തമെന്തു മൊരാശാചേ ശാ-
ഭിതരംകിമപിവിലപ്യവിലപ്യ
“ക്ഷീണാശ്വാസനിവിടെത്തന്നെ
ലീനാഹരതപറഞ്ഞുകരഞ്ഞാൽ
ഇതുകൊണ്ടിഹ ചുനരെന്നൊരു കാഴ്ച?
നാഥനെന്നു നെഴുതുമനേവിചിന്ത
മടിയായ് ചെന്നാറായ് വൃത്താൻ”
എന്നതുകരുതി ചേർത്തു മുദാ മാൽ ചേശലഗാത്രീ.

ഭാഷാ നൈഷധ ചമ്പു.

മഴമംഗലം നമ്പൂരി.

6. ഉമയം കപടവടുവും.

ഉറച്ചു വിപ്രൻ പ്രതികൂലമായിത-
ന്നുരച്ചതിൽ ചൂണ്ട വിറച്ചുകൊണ്ടവൾ
സ്തരിച്ച കോപാൽപ്പരികം മുളിച്ചുടൻ
തരിച്ചിതരങ്ങൾ തുടത്ത കണ്ണുകൾ.
പറഞ്ഞു പിന്നെ:—“ശിവനെ ശ്ലരിയ്ക്കു നീ-
യറിഞ്ഞിടാഞ്ഞെന്നൊടീരോരി നിണ്ണമം
പരക്കിങ്ങങ്ങാതിഹ ഹേതു പാത്തിടാ-
ഞ്ഞൊരാമഹൽപ്പോക്കു പഴിപ്പു മുഡർതാൻ.
വരാതുമിഡിക്ക, ജനം, വിപത്തു കൈ-
വരാത്തു നിന്നു തുടരുന്നു മംഗളം
നിരീഹനാ ലോകശരണുനാ, ശയാൽ
കരൾക്കു കേടേകിട്ടു വോരതെന്തിനോ?.

ദരിദ്രനത്ഥപ്രഭവൻ, ശുശ്രൂഷമാ-
 മിരിപ്പിടം ചേർന്നാരു ലോകനായകൻ
 ഒരുഗ്രൂപൻ ശിവനെന്നുമോതു, മി-
 ല്ലൊരുത്തനീശസ്ഥിതി നേർക്കറിഞ്ഞവൻ.
 വിദ്രോഹ ചേർന്നാം, ഫണി ചുറ്റിയുള്ളതാ-
 മിദോജിനം പട്ടിതിലൊന്നുടുത്തുമാം,
 കവാലമൊത്താം ശശിച്ചൂടിയിട്ടുമാം,
 വെപ്പുസ്സു വിശ്വാസമകനേതു മട്ടുമാം.
 ഫരൻ തൊടുമ്പോൾ ചിതചേർന്ന ചാമ്പലും
 പരം വിശുദ്ധിപ്രദമായിട്ടും ദുരം
 വിരഞ്ഞതല്ലോ നന്മനത്തിൽ വീഴ്ചവേ
 ശിരസ്സുചേർക്കുന്നു ശരിയ്ക്കു വാനവർ.
 ദരിദ്രനാണെന്നുള്ളതരേറുവോന്നു, ടി-
 ക്കരിക്കഴുത്തേറി വരുന്ന വാസവൻ
 ശിരസ്സുണിപ്പൂപ്പൊടിയാൽ, നമിച്ചു കാൽ-
 വില്ലേ ചോപ്പേറെ വരുത്തിട്ടുണ്ടുതേ.
 മതിക്ക കേടേറിയ നീ കഥിച്ചു സ-
 മമതിക്കമാറൊന്നു പഴിച്ചിട്ടുണ്ടൊഴും
 വിധിക്കുമേ കാരണമെന്നു സജ്ജനം
 വിധിക്കുവോൻ തൻ കലമാക്കറിഞ്ഞിടാം.
 വിവാദമെല്ലാം മതി, തത്സപഭാവമി-
 ബുദ്ധൻ ധരിച്ചുള്ളതുപോലെയാകിലും
 അവകലിങ്ങുറക്കൊതി; കാമചാരിയാ-
 യവൻ ഗണിക്കില്ലപവാദമേതുമേ.
 പൊട്ടുന്നനെത്തോഴി തടുക്ക, ചുണ്ടന-
 ക്കിട്ടുന്നു വീണ്ടും പറവാനിതാ വടു,
 പെട്ടെന്നു പാപം സുജനാപവാദമോ-
 തിട്ടുന്നവർക്കല്ലതു കേൾപ്പവർക്കുമേ.

വിട്ടു നാണിസ്ഥലമല്ലയെങ്കിൽ"ലെ-
ന്നടൻ ചലിച്ചാളവരും ഭിന്നവല്ലായ്കയ്;
അടുത്തു നേരാമുടവാൻ സസ്തിത
തടുത്തിതപ്പോഴുവളേ വൃഷലാജൻ.

ആയിശദർശനവശാൽ വിറയാൻ വേർത്തു
പോയിട്ടുവാൻ പദമുയർത്തിയ ഗൌരീയപ്പോൾ
പായുമ്പോൾ മാത്രമേ തടുത്തു പാരുങ്ങുമാർപോ-
ലായങ്ങുറച്ചുമരുവില നടന്നുമില്ലാ.

"ഇന്നേമുതൽക്കവനതാംഗി! തപസ്സിനാൽക്കൈ-
വന്നോരു ഭാസനിവ"നെന്നു ശിവൻ കഥിയ്ക്കേ
ഒന്നായുടൻ നിയമജ്ഞമൊയ് വിട്ടാൾ
നന്നായ് ഫലിക്കിലഴൽ നൃതനസൗഖ്യമല്ലോ.

കുമാരസംഭവം

പഞ്ചാം സദ്യം

കവിതീലകൻ

കണ്ടർ നാരായണമേനോൻ. ബി. എ.

ഹിമവാൻ

ഉണ്ടുത്തരാശയതിലങ്ങൊരുദേവതാംശം-
മാണ്ടുള്ള മാമലഹിമാലയനാമധേയൻ;
ആഴിക്കരണ്ടിനമിടക്കിഹനിൽക്കയാലീ-
യുഴിക്കരയ്ക്കുളവുകോലുപതിച്ചുപോലെ.

കന്നായ് ചമച്ചിവനെയപ്പിറ്റു, ചക്രവർത്തി
ചെന്നിട്ടുഗോവടിവിൽ നിന്നൊരുഭൂവിൽനിന്നും
നന്നായ്ക്കരന്നിട്ടുവതിന്നു സുമേരനിൽക്കേ
രത്നമരുന്നുകളുമാന്റിതു പറ്റുതങ്ങൾ.

മഞ്ജുതപമാൻമണിരാശി പെരുംമലയ്ക്കു
മഞ്ഞിൻറബാധയഴകിനൊരു ഹാനിയല്ല;
മങ്ങുന്നപോൽ ഇണഗണത്തിലൊരൊറയായ
മായംകളങ്കമതുപോലെ നിലാവുതന്നിൽ.

വിമർശനമാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയെങ്ങനെയൊക്കെ
നൽകുന്നതല്ലമനയോലനിലങ്ങളെ
ചെമ്മായമാൻ ചമയം മുകിൽ മാലമുടി-
ട്ടച്ചയ്ക്കുമന്തിസമയപ്രഭുപുണ്ടിട്ടു.

വൻപിച്ചു കണ്ടിരുന്നതൊക്കെചെയ്തവർ
മണ്ടുമുഗ്ദ്ധനര; നവങ്ങളിൽനിന്നു തുക
നന്നത്തുചിന്തിനവഴിക്കിട വേദവർഗ്ഗം
തേടുന്നമഞ്ഞിലടിമുദ്രകൾമാഞ്ഞപോതും.

മേൽസ്നാനവോളമുയരും മുകിൽമാലകൊണ്ടു
മേൽക്കട്ടി ചാത്തുമടിവാരമതിൽകളിച്ചു,
മെല്ലെന്നുറാരിചൊരിയും പൊഴുതിങ്ങുസിലർ
മേവുനാഹോ! വെയിൽ കലൻമുടിപ്പുരപ്പിൽ.

കൊമ്പൻ നൽപതസരിക്കെതിരാനിറത്തിൽ
ജംഭിച്ചുഭുജ തരമീ പരകായിത്തത്തിൽ
മഞ്ഞിൽ കഴിച്ചമനയോലമഷിക്കഴമ്പാൽ
സ്വപ്നാരിമാരെഴുതിട്ടുന്നിഹ കാമലേഖം.

വൃത്തോരുഗഹപരമുഖങ്ങളിൽനിന്നു വീശും
നൽത്തെന്നൽവേണു സുഷിരങ്ങളിലൂതിട്ടമ്പോൾ
ഗാനത്തിനങ്ങു തുനിയുന്നൊരു കിന്നരൻ
താനം പിടിച്ചു മരുവുന്നിവന്നതോന്നും.

വേതസ്ഥചീരരിഹ ഗണ്ഡതടത്തരിപ്പ
തീപ്പാനണത്തുരസുസ്സരളത്തിൽനിന്നു
സാരം കലൻ കറയുറവതേകിട്ടുന്നു
സൗരഭ്യമദ്യധികമെന്നുമടിപ്പുരപ്പിൽ.

കാക്കന്നിറൻ കതിരവൻ കരപ്രഹാരം
പേടിപ്പിച്ചുളിച്ചു ഗുഹയേറിട്ടമന്ധകരം;
സ്നേഹിച്ചിട്ടുന്നിഹ മഹത്തുകളാശ്രയിച്ചാൽ
കൂറത്തു സത്തിലുമസത്തിലുമൊന്നുപോലെ.

വാലാട്ടി വെട്ടുമളവിൽ പുതുപൂനിലാവറിൻ
 വേലാലാഞ്ഞെഴുന്ന ചാലബാലധിരാമരത്താൽ
 ഓഞ്ചാടിടം ചമരിമാർ ഗിരിരാജനെന്ന
 പേരിട്ടിരിക്ക പരമാന്മതാക്കിടന്നു.

ഭാഗീരഥീജലകുണ്ഡം കവൻകൊണ്ടു
 നൽത്തേവതാരതശാഖയിളക്കിമെല്ലേ
 മെയ് ചൂത്തുപീലികൾവിടുത്തണയുന്നിളംകാ-
 റേറൽക്കുന്ന് വേദരിഹവേട്ടകളാടിടുമ്പോൾ.

കഥാരസംഭവം.

എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരൻ.

എം. എ. എം. ആർ. എ. എസ്സ .

പരിത്യക്തയായ സീത.

രവണഭൂതിതയയ്ക്ക ഭാര്യയെ ശ്രീരാമൻ പരിഗ്രഹിച്ചു എന്നു ജനങ്ങൾ അപവദിക്കുവാൻ സീതയെ കാട്ടിൽകൊണ്ടുപോയി കളയണമെന്നു ശ്രീരാമൻ ലക്ഷ്മണനോടു കല്പിച്ചു. ലക്ഷ്മണൻ അപ്രകാരം സീതയെ കുട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി വിട്ടതിന്റെ ശേഷമുണ്ടായ വൃത്താന്തം.

ചരണപല്ലവം കുന്ദിട്ട ലക്ഷ്മണൻ
 ഗരമരികേപോയ് മെല്ലേ മറഞ്ഞപ്പോൾ
 അരിയസീതയ്ക്കുണ്ടായ ഭുഖത്തെ-
 പ്പറയാമോ ശിവ, നാരായണനംബോ.

പിടകലശ്രൂട്ടം വേറിട്ടുറ്റുത്താം
 പിടമാനെപ്പോലെകണ്ണു മിഴിച്ചിട്ട്,
 അടവിയിൽനിന്നു വീണധരിത്രിയി-
 ലുടനെ മോഹിച്ചു,

ഉടനണൻ മിടയിടെ മോഹിച്ചും
 ചുട്ടുചുടനെടുവീർപ്പിട്ടു ജാനകി,
 കുടിലകുന്തളം ഭൂമിയിലിട്ടവൾ
 ജടിലമാക്കിയും.....

ഒരു ദോഷംകൂടാതെനന്നെക്കൊണ്ടെന്നി-
 പ്പെരിയ വൻകാട്ടിലിട്ടേച്ചുടൻ പോകാൻ
 ഒരു പുരുഷനും തോന്നുമോ ദൈവമേ!
 ഭരിതം നമ്മുടെ,

ഉടയവർവെടിഞ്ഞാലവരേപ്പിന്നെ-
 തൊടുകയില്ലൊരു നായും കിനാവിലും
 ഞാടവിയിൽ വീണുദുഃഖിക്കുമെന്നുടൽ
 കടുവായുംതൊടാ;

മുറയിട്ടുകിടന്നിക്കൊട്ടംകാനനേ
 വിരഹതാപവുമേന്തി വശംകെട്ട്
 മറുകിത്തന്നെകിടന്നിട്ടു നമ്മുടേ
 മരണമാകുന്നു:

“അവനിപുത്രീനോളം ഭാഗ്യമുണ്ടായി-
 ടവനിയിലൊരുപെണ്ണില്ലെ” നിങ്ങളനെ
 സകലലോകർ പുകൾത്തുന്നതുമിന്ന
 വിപരീതമായി;

കുരളകേട്ടുകുളഞ്ഞതിന്നേതുമേ
 പരുഷമില്ലാനമുക്കനിരൂപിച്ചാൽ;
 നരപതിക്കവണ്ണാശ്രമപാലനം
 വിഹിതമാകുന്നു;

തരുനികരമുതിർത്തുലർന്നിര,
 മുഖതൂണങ്ങൾവെടിഞ്ഞുഹരിണികൾ,
 നടനംചെയ്തീലകേകികൾ, സീതേടെ
 ഭരിതംകേട്ടിട്ടു;

കുരരിപോവെകരയുന്ന സീതേടെ
 ഭരിതംകേട്ടിട്ടു വാഖ് മീകിമാമുനി
 അരികിൽവന്നവളെശ്രുട്ടിക്കൊണ്ടുപോ-
 യുടജസീമനി;

ചരമാംചന്ദ്രക്കലയെക്കൊണ്ടുമെല്ലെ-
 ദ്വിശമോഷധികളിലാക്കുംപോലെ
 മുനിവരനപ്പിച്ചുസീതാദേവിയെ
 മുനിപത്നിമാരിൽ;

ഉടനേപെറുണ്ടായിരണ്ടുപുത്രന്മാർ
 മിട്ടമിട്ടുക്കന്മാരെത്രയും പാർക്കുമ്പോൾ
 കശലന്മാരെനുപേരിട്ടുമാമുനി;
 കശലംകണ്ടിട്ടു,

അപവാദാഗ്നിദഹിക്കും ചെവികളെ
 തുദിതംകൊണ്ടുതണുപ്പിച്ചു ബാലന്മാർ,
 മുലകുടി വ്യാജംകൊണ്ടുഹരിച്ചതേ
 ജനനിഹൃത്താപം,

രഘുവരാകൃതിപൂണ്ടുസുതാനനം
 കമലലോചനാ കണ്ടു സുഖിക്കയാൽ
 വിരഹസന്താപംകിഞ്ചനശാന്തമാ-
 യവനിപുത്രിക്കുനാരായണനുംബോ.

രമയണം ഇരുപത്തിനാലുപുത്തം

എഴുത്തച്ഛൻ

— :: —

പ്ര. കദളിവനം.

കല്പംമരങ്ങളുത്ഥിതകത്തുകൊ-
 ണ്ടല്ലാസമോടങ്ങുചെല്ലുന്നനേരത്തു
 വല്ലീഗൃഹങ്ങളിൽസല്ലീലയാടുന്ന
 നല്ലോരുഗന്ധർവ്വമല്ലാക്ഷിമാരുടെ
 സല്ലാപസാരസ്വഗല്ലോഹലങ്ങളാൽ

* * * * *

പഠനമെന്നതും ചിന്താപാഠനതും
 അന്തികകളൊരുക്കുന്നതികമാരകൻ
 സന്തുഷ്ടനായ് നിന്നതെല്ലനേരമുദാ
 പന്നഗസ്രീകളുമ്പരസ്രീകളും
 പിന്നെസ്സരസ്രീസമുദവംകുത്ര ചിൽ;
 വിദ്യാധരികളുമന്ത്രകുത്ര ചിൽ
 സിദ്ധന്മാരികളും ചാരണസ്രീകളും
 വീണാപ്രയോഗങ്ങൾവേണാനാദങ്ങളും
 ചേർന്നാൻഗീതഗാനങ്ങളുംകുത്ര ചിൽ;
 വൈദ്യതോടിവരാദികളിത്തര-
 മൻപോടനേകപ്രയോഗങ്ങളിങ്ങനെ.
 പാട്ടുകളികളുപേവ്താനേതുമുദാ
 കേട്ടുവിലോകനംചെയ്തുംഗമിക്കുന്ന
 ഭീമസേനൻഗന്ധമാദനാധിത്യകാ
 ഭൂമിതന്നിൽതദാനോക്കുദശാന്തരേ
 ശ്യാമളംനല്ലകളീമഹാവനം
 കോമളശ്രീപൂണ്ണമാശ്രുകണ്ടിടിനാൻ;
 രാമദാസൻമഹാവിരൻകപിശപരൻ
 ശ്രീമഹാദേവൻറബീജേനജാതനാം
 ശ്രീഹനമാൻമുദാവാണരുളീടുന്ന
 ശ്രീമഹാപുണ്യപ്രദേശമനോഹരം.
 പച്ചക്കുളിക്കലകൾക്കിടയ്ക്കിടെ
 മെച്ചത്തിൽനന്നായ് പഴുത്തപഴുങ്ങളും
 ഉച്ചത്തിലങ്ങിനെകണ്ടാൽപവിഴവും
 പച്ചരത്തക്കല്ലുമൊന്നിച്ചുകോത്തുള്ള
 മാലകൾകൊണ്ടുവിതാനിച്ചിരിക്കുന്നു
 മാലോകരൊക്കെയുംശങ്കിക്കുമാറുള്ള
 ലീലാവിലാസേനനിൽക്കുന്നുവാഴകൾ
 നാലുഭാഗങ്ങളിൽതിങ്ങിവിങ്ങിത്തദാ.
 ബാലാനിലൻവന്നുതട്ടുന്നനേരത്തു
 കോലാഹലംഗൃത്തമാടുംദലങ്ങളും

ആലോകനം ചെയ്തുവിട്ടുയിച്ചീടിനാൻ
 കാലാത്മജാനുജനപീഠൻവുകോദരൻ.
 താഴ്ത്തുഭാഗത്തുവീണുകിടക്കുന്ന
 വാഴപ്പഴംകൊണ്ടുമുടിമയിതലം
 പാഴററപട്ടവിരിച്ചുകൊണ്ടിനെ
 വാഴയ്ക്കു പുറംപുറം കാശമുട്ടു പാഴം
 വാവലുകാക്കയും പച്ചകുടികളും
 പൂവുപരത്തുപറന്നുനടക്കുന്ന
 പക്ഷികൾവന്നിപ്പഴത്തുപഴങ്ങളെ
 ഭക്ഷിക്കുമാറില്ലപേടി കൊണ്ടാരുമേ.
 രക്ഷിച്ചുപോയതാരീവനമെന്നു
 സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിത്തുടങ്ങിവുകോദരൻ.

അതുകണ്ടുഹനമാനമതുലംപ്രീതികൈക്കൊണ്ടു
 മതിമാൻമാരുതിതൻറമതികൊണ്ടുനിരൂപിച്ചു;
 “മതിമുഖിമണിതൻറമതിമോദംവളർത്തുവാൻ
 അതിവീരനിവൻഭീമനതിവേഗംഗമിക്കുന്നു;
 മനുജന്മാനിവനെൻറയനുജൻമാരുതപുത്രൻ
 ഭനുജന്മാക്കൊരുകാലൻമനുജാതൻക്കിതിതന്നിൽ.
 മരുത്തിനുപിറന്നോരുതത്തുള്ള സഹജാൻറ
 കരത്തിൻറബലമിന്നുതരത്തിലങ്ങുറിയേണം
 അടുത്താശുഗമിക്കാതെതടുത്തുനിർത്തുവൻകിഞ്ചിൽ
 പട്ടപത്തെഴുതിപ്പിച്ചാൽകൊടുക്കാംമാറ്റുവുപിന്നെ”
 മനംകൊണ്ടിങ്ങനെചിന്തിച്ചുനങ്ങാതങ്ങൊരുമുത്ത
 കരങ്ങിൻറവടിവായിച്ചമഞ്ഞു, കൈകളുംകാലും
 കഴിഞ്ഞുപാലുമാലുംമെലിഞ്ഞുകൈകളെക്കൊണ്ടു
 ചൊരിഞ്ഞു, രോമമെപ്പേരുംകൊഴിഞ്ഞു, മേനിയും മുക്കി-
 ച്ചളിഞ്ഞു, കണ്ണിനുകാഴ്ചകറഞ്ഞു ചീളയുവന്നു
 നിറഞ്ഞു, താൻവഴിയിൽച്ചെന്നുറച്ചുനേത്രവുംവിമ്മി-
 ള്ളയിച്ചു, മൂന്നുലോകങ്ങൾജയിച്ചുള്ള മഹാവിരൻ.

കല്യാണസംഗന്ധികം തുളുവ.

ജെ. ബൽനമ്പ്യാർ

